

Eques Petrus Leo Ghezzius inv. et delin.　　Hier. Frezza Sculp. Romae Sup. perm.

CLEMENTIS UNDECIMI

Pontificis Maximi

ORATIONES CONSISTORIALES.

ROMÆ M.DCC.XXII.

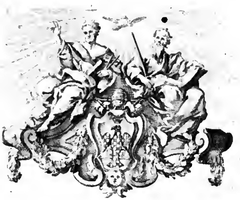
Apud Jo: MARIAM SALVIONI Typographum VATICANUM
In Archigymnasio SAPIENTIÆ.

SUPERIORUM PERMISSU.

SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

INNOCENTIO XIII.

PONT. MAX.

ANNIBAL S. MARIÆ IN COSMEDIN DIACONUS CARDINALIS ALBANUS S.R.E. CAMERARIUS

PERENNEM FELICITATEM.

QVod SANCTITATI TUÆ humiliter offero, Orationum Consistorialium Volumen synceram, genuinamque continet Tui Prædecessoris Imaginem, quam eò benigniori vultu excipiendam à Te fore arbitratus sum, quò certius non externa corporis lineamenta, ut coloribus depictæ tabulæ solent, sed præstantes Illius animi dotes, quæ longè majori in pretio apud om-

omnes habitæ ſemper fuere, luculenter exprimit, & ob oculos ponit. In ipſis ſiquidem Orationibus, BEATISSIME PATER, *eximium conſpicies Zelum, quo* CLEMENS XI. *perpetuò flagravit, ut Fidem vel in propinquioribus Regionibus incorruptam, & ſartam tectam cuſtodiret, vel ad remotiſſimas uſque Orbis terrarum Nationes extenderet, & propagaret. Incenſum prætereà, & conſtans agnoſces Eccleſiæ jura, Apoſtolicæque Sedis authoritatem tuendi ſtudium, ac eloquentiam, ſacram equidem, qualis Summum Pontificem planè decet, ſed non incomptam, imò nec illis deſtitutam luminibus, ac ornamentis, quæ gratiam ipſi, & pretium apud Eruditos, ac eos præſertim, qui latini ſermonis puritatem, atque nitorem amant, conciliare conſueverunt. Verumtamen ut conſilium ſuſciperem eas Sanctiſſimo Tuo inſcriptas Nomine in lucem proferendi, illud præcipuo mihi incitamento fuit, quòd illuſtre in ipſis argumentum invenies egregiæ opinionis, & exiſtimationis, quam Author de præclaris virtutibus tuis jamdudum animo conceperat, & reipſâ palàm declaravit, dum Te inter primos ad ampliſſimam Cardinalatus dignitatem evexit. At quàm uberi gloriæ fœnore erga* CLEMENTEM XI.*, quot, quantiſque erga illius Familiam beneficiis,* SANCTISSIME PATER*, accepto beneficio vicem rependiſti! Quod ad ejuſdem*

Pon-

Pontificis gloriam attinet, ſatis fuerit tuam ad Catholicæ Eccleſiæ regimen aſſumptionem intueri; quæ cum unanimi omnium Electorum conſenſu, communique Nationum gaudio peracta ſit, locuples jam teſtis eſt acerrimi, graviſſimique judicii Prædeceſſoris tui in iis deligendis, qui ad ſupremas Sanctuarii Cathedras extolli deberent. Quod autem ad Albanæ Gentis rationes pertinet, nemo propemodum in eâ cenſetur, qui inter ipſa Imperii tui primordia gratiis, & honoribus munificentiſſimè cumulatus à Te non fuerit. Quæ verò clementia Tua liberali manu in nos contulit, maxima beneficia hic ſingillatim perſequi mihi longum, ac in medium afferri Tibi forſitan ipſi grave, atque moleſtum accideret; cum magni, excelſique animi Principibus, qualis planè eſt Sanctitas tua, *libenter beneficia, Divinitatis exemplo, tribuere, & æquè libenter ea oblviſci ſolemne ſit. Nulla tamen ætas illorum in nobis extinguet memoriam, omnique tempore nos, & gratiſſimos profitebimur debitores, & ſubditos maximè fideles præſtabimus* Sanctitati tuæ, *cui ſynceros hoſce Cordium noſtrorum ſenſus ipsâ, ubi opus fuerit, ſanguinis effuſione comprobare, teſtatoſque facere parati erimus. Ceterùm ſi unâ tantùm familiâ præclaris adeò ornata à Te fuit beneficiis, qualia profectò in eâ, in qua verſamur, temporum*

diffi-

difficultate Ecclesia Dei à SANCTITATE TUA *sibi meritò polliceri non poterit? Communis certè plausus, quo Catholici Principes universi tuam ad Apostolicam Sedem provectionem exceperunt, firmam nos in spem adducit fore ut finis aliquando imponatur vexationibus, ærumnisque illis, quibus tandiù Ecclesia ipsa ubique ferè locorum per manifestam injuriam afflicta fuit. Ego verò, qui diuturno viginti, & amplius annorum spatio non tam publicarum calamitatum, quàm invictæ constantiæ, indefessæque* CLEMENTIS XI. *vigilantiæ proximus spectator extiti, eam temporum felicitatem* SANCTITATI TUÆ *conceptis votis auguror, ut occasio Tibi præbeatur illam animi moderationem in prosperis adhibendi, quam Defunctus in adversis ostendere compulsus fuit. Hoc enixis insuper, accuratisquè precibus à divina clementiâ flagitare nunquam intermittam; dum in genua provolutus Sanctissimos Tuos Pedes, qua par est, veneratione deosculor.*

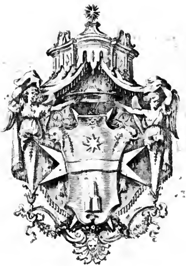
IMPRIMATUR.

Si videbitur Reverendiſſimo Patri Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtro.

N. Epiſc. Bojan. Viceſg.

IMPRIMATUR.

Fr. Gregorius Selleri Ordinis Præd. Sacri Palatii Apoſtolici Magiſter.

IN PRIMO CONSISTORIO SECRETO

HABITO IN PALATIO APOSTOLICO VATICANO

Die 15. Decembris 1700.

ARGUMENTUM.

De ſua ad ſummum Pontificatum aſſumptione Sacro S. R. E. Cardinalium Collegio gratias agit.

VENERABILES FRATRES.

IMpoſitam humeris noſtris Apoſtolicæ ſervitutis ſarcinam, imbecillitate primùm noſtrâ ſuadente, ſicuti noſtis, quantum licuit, detrectavimus; Divinâ tandem impellente voluntate, cui non eſt, qui reſiſtat, vel inviti ſuſcepimus. Quanto id animi noſtri dolore contigerit, cùm ſatis abundè Vobis perſpectum ſit, non eſt, quod pluribus nunc exponamus. Studemus jam mœrorem noſtrum ita temperare, ut non obliviſcamur officii. Hinc quoniam non verecundæ, ſed ingratæ mentis indicium eſt beneficia tacere Divina, & ſatis dignum eſt à Sacrificiis Dominicæ laudis obſequium conſecrati Pontificis inchoare, agimus primùm, & ſemper acturi ſumus Omnipotenti Deo uberrimas gratias, qui Nos, quantumvis indignos, tam altè juſſit aſcendere; gratum deindè erga Vos quoque animum profitemur, qui Divinæ voluntatis Interpre- I.

tes, ac Miniſtri, tantâ animorum, ſtudiorumque conſenſione, tam honorificum, tam ſanctum, etſi immeritum, de noſtra humilitate judicium protuliſtis. Et ſanè quantum ob judicium hujuſmodi, licèt Nobis grave nimis, & permoleſtum, Vobis debeamus, exprimere verbis non poſſumus: re ipſa tamen declarabimus, quoties ſe Nobis occaſio obtulerit benemerendi de commodis, ac Dignitate Ordinis Veſtri. Ea interim Nos in tanto rerum diſcrimine conſtitutos vel maximè ſpes conſolatur fore ut, qui elevans alliſit Nos immenſo oneri, quod ſubimus, ſupponat manum ſuam, ac Dextera ejus glorificetur in Nobis. Studium inſuper, quod Vos tam alacriter, & conſtanter in Nos eligendo ad extremum retinuiſtis, Nobis in Paſtorali munere exequendo non deſit; cùm præſertim ad veſtram quoque laudem pertineat factum veſtrum, veſtrum quodammodò beneficium, tueri. Amoris profectò veſtri fuit exiguitatem noſtram ad hoc rerum humanarum faſtigium evehere; neque enim in id conſilii devenire umquam potuiſtis, niſi ſolius ductu charitatis, quæ non cogitat malum, & in oculis veſtris noſtrorum operuit multitudinem peccatorum. Muneris modò veſtri erit Electo aſſiſtere, oneratum ſublevare, deficientem admonere, laboranti in excolenda Domini vinea allaborare. Nos certè operâ, conſilioque veſtro in Catholicæ Eccleſiæ regimine libentiſſimè utemur, ac noſtris non fidentes viribus, quæ nullæ ſunt, ſed Divinâ, quæ ſperantes in ſe confundi non patitur, virtute ſuffulti, non faciemus animam noſtram pretioſiorem, quàm Nos, dummodò conſummemus curſum noſtrum, & miniſterium, quod accepimus à Domino Jeſu, fideliter impleamus. Reliquum jam eſt Patrem miſericordiarum potentem ſuſcitare de lapidibus filios Abrahæ enixè à Vobis rogari, ut infirmitatem noſtram ope ſuâ adjuvet, velitque electionem, quam per vos peregit, benè, ac feliciter Chriſtianæ Reipublicæ evenire.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Februarii 1701.

ARGUMENTUM.

Obitum Caroli II. Hispaniarum Regis Catholici impensè dolet. Defuncti laudes commemorat, & solemnium Exequiarum in Pontificio Sacello pro illius animæ suffragio celebrandarum diem designat. Postremò universale Jubileum ad divinam opem sui Pontificatus initio, & pro occurrentibus Ecclesiæ necessitatibus implorandam indicit.

VENERABILES FRATRES.

VBi primum, vel ipso rumore publico nunciante, Vobis innotuit cla. mem. Caroli Secundi, dum vixit, Hispaniarum Regis Catholici obitus, bene novimus quanta illum animorum commotione, non ut unius modò gentis, aut Regni, sed veluti communem quamdam Catholicæ Ecclesiæ jacturam exceperitis omnes unà Nobiscum, & dolueritis. In eo videlicet amissum religiosissimum Principem, ac de orthodoxa fide optimè meritum agnovistis. Perlatis modò ad Nos, cùm Regiæ mortis nuncio, consuetis erga hanc Sanctam Sedem obsequii signifi- II.

cationibus, æquum, & tanti Regis dignitati consonum duximus Vobis ex hoc loco, ut moris est, ea de re verba facere, non tam ut communis doloris, eo etiam nomine Nobis acerbioris, quia gravissimum Apostolicæ servitutis onus humilitati nostræ impositum in mentem revocat, memoriam renovemus, quàm ut Vos omnes ad prosequendas Nobiscum pro Regis anima ad Deum preces, quod & hactenus Vos præstitisse non dubitamus, pro munere nostro impensiùs adhortemur. Interim publicas de more Vobiscum in Pontificio Nostro Sacello proximâ feriâ quartâ eidem Regi, ut par est, exequias celebrabimus, de vestra quidem pietate confisi, quòd exsolvendi jampridem funeris tarditatem charitatis ardore compensabitis.

Ceterum, VENERABILES FRATRES, quod sub ipso ineuntis Pontificatûs Nostri limine verebamur, quotidiano jam experimento cognoscimus: venisse nimirum Nos in altitudinem maris, in quo ne tempestas demergat Nos, efficere sola valet Omnipotentis Dei dextera, quæ mari, ventisque imperat. Auxilium itaque de Sancto solummodò expectantes inter tam gravia imminentium bellorum discrimina, aliasque tantas rerum, ac temporum difficultates, ad vestras, & universæ Ecclesiæ preces confugimus, quæ ut Dei auribus gratiores accedant, crediti Nobis Dominici gregis pietatem excitare decrevimus, concedendo Indulgentiam plenariam in forma Jubilei omnibus Christifidelibus in alma Urbe nostra quidem existentibus, qui intrà spatium duarum sequentium hebdomadarum jejunaverint quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi, & Basilicas S. Joannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam visitaverint, ibique oraverint, & peccata sua confessi Sacram Communionem sumpserint, nec non Pauperibus eleemosynam, prout sua cuilibet pietas suaserit,

cro-

erogaverint; Ceteris verò extra Urbem præfatam commorantibus, qui Eccleſiam, ſeu Eccleſias ab Ordinario deſignandam, ſeu deſignandas viſitaverint, & alia omnia præfata adimpleverint. Qua in re non ſolùm laudabilibus Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum hoc, veluti periculoſi itineris viatico, Pontificatum auſpicantium exemplis inſiſtimus, ſed temporis etiam opportunitati occurrimus, cùm advenerint dies acceptabiles, dies ſalutis, qui ſicuti Nos ad impenſiùs orandum, ita Divinam clementiam ad liberaliùs indulgendum invitant, & ſpem certam faciunt conſequendi veram illam, & cœleſtem pacem, ſinè qua nequit & ipſa, quam Nos inter Catholicos Principes tam ſolicitè cuſtodire ſatagimus, pax humana conſiſtere. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, Deum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus ſe, ſine intermiſſione obſecrate, ne tam turbulento tempore, quo Catholicæ Eccleſiæ præeſſe Nos voluit, viribus deficiamus, ſed veniat in Nos Spiritus Sapientiæ, & Intellectus, Spiritus Conſilii, & Fortitudinis, Spiritus Scientiæ, & Pietatis, quo timidæ cogitationes, & incertæ providentiæ noſtræ roborentur, ut ea & inveſtigemus, & dignoſcamus, quibus per omnia Divinæ complacentes bonitati, eidem in omnibus conformemur.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Aprilis 1701.

ARGUMENTUM.

Audax facinus Friderici Marchionis Brandeburgensis, qui nomen, & insignia Regis Prussiæ, insciâ Sede Apostolicâ, sibi arrogaverat, improbat, ac damnat, simulque palàm facit se monuisse Catholicos Principes, ne præsumptos à dicto Marchione honores ullo officii genere illi tribuant.

VENERABILES FRATRES.

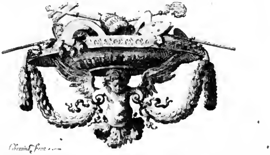
III. INnotuit Nobis dudum, imò & terrarum ubique jam fama percrebuit Fridericum Marchionem Brandeburgensem nomen, & insignia Regis Prussiæ, profano prorsùs, ac fortè inaudito hactenùs apud Christianos more, omni Ecclesiæ Dei authoritate contemptâ, nec sinè gravi antiqui juris, quod in ea Provincia Sacro, & Militari Teuthonicorum Ordini competit, violatione sibi publicè arrogasse; illorumque proinde numero se nimis incautè junxisse, quos increpat simul, & reprobat sermo ille Divinus: ipsi regnaverunt, & non ex me, Principes extiterunt, & non cognovi. Hoc sanè factum quantum Apo-

sto-

ſtolicæ Sedi injurioſum, quantum Sacris Canonibus, quibus hæreticum Principem antiquis potius cadere, quàm novis augeri honoribus conſtitutum eſt, adverſum fuerit, egregiæ pietati, ac perſpecto zelo veſtro explicare ſupervacaneum ducimus; Scire tamen Vos volumus Nos illud minimè diſſimulaſſe, quinimò, ut muneri noſtro, quantum in Nobis erat, hac in re ſatisfaceremus, audax, & irreligioſum ejuſmodi facinus datis ad Catholicos Principes literis apertè damnaſſe, ſimulque illos ſeriò admonuiſſe, ne præſumptos à præfato Marchione honores ullo officii genere approbantes, venerabilem, ſacramque Regiam Dignitatem, quæ ut Dei ſingulare munus agnoſci, veræque columen Religionis, atque ornamentum eſſe debet, in Acatholico Principe vileſcere patiantur. Hæc habuimus, Venerabiles Fratres, quæ Vobis hodie ſignificaremus, ut & conſiliorum noſtrorum participes ſitis, & Nos in tuenda pro viribus Orthodoxæ Fidei, & hujus Sanctæ Sedis dignitate vigiles, atque conſtantes, adjuvante Domino, eſſe velle intelligatis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Auguſti 1701.

A R G U M E N T U M.

Suum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputat D. Cardinalem Archintum ad Sabaudiæ Principiſſam, Philippi V. Hiſpaniarum Regis Catholici Sponſam, brevi ex Italia diſceſſuram.

VENERABILES FRATRES.

IV. PRo eâ, qua Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Philippum Hiſpaniarum Regem Catholicum in Domino proſequimur, charitate ad Regiam illius Sponſam Sabaudiæ Principiſſam propediem, ut accepimus, ex Italia, benedicente Domino, diſceſſuram Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum morem ſecuti, Noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus dilectum filium noſtrum Joſephum S.R.E. Presbyterum Cardinalem Archintum, qui novæ Reginæ Apoſtolicam Noſtram benedictionem deferat, Regale connubium gratuletur, fauſtumque, ac felix in Hiſpaniam iter, nec non lætam, & copioſam ſobolem, cujuslibet Conjugum virtute,

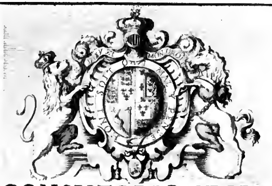
pie-

pietate, & Religione dignam, ex intimo noſtri Cordis affe-ctu apprecetur, ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Fidei Catholicæ incrementum, Chriſtianæque Reipublicæ quietem, & pacem. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac Noſtra

Supradictum Joſephum Cardinalem Archintum, Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

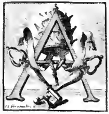
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Octobris 1701.

ARGUMENTUM.

Obitum Jacobi Secundi Magnæ Britanniæ Regis DD. Cardinalibus ſignificat, ejuſque laudes, & quæ pro Orthodoxa Religione ſubierat, damna honorificâ commemoratione proſequitur.

VENERABILES FRATRES.

V.

Cerbiſſimum, ac verè luctuoſum cla. me. Jacobi Magnæ Britanniæ Regis obitum, quem ſinè maximo paterni cordis noſtri mœrore audire non potuimus, ſuſpiria inter, & lacrymas Vobis nunciamus, nec ſanè ullum Nobis dubium eſſe poteſt, quin animos æquè veſtros ingenti dolore affecerit graviſſima hæc Chriſtianæ Reipublicæ jactura, quam in amiſſo verè Catholico Principe, verè Eccleſiæ Filio, verè Fidei Defenſore, impenſiſſimè deflemus. Verùm quia juxta monitum Apoſtoli contriſtari de dormientibus non debemus, ſicut & cæteri, qui ſpem non habent: jubet Nos præclara defuncti Regis pietas, quam nulla umquam ætas delebit, nulla feræ poſteritatis

ex-

extinguet oblivio, jubet heroicus illius rerum omnium humanarum pro religione contemptus, quippe cui Rex optimus Patriam, opes, Regnum, & Vitam ipſam poſthabere non dubitavit, jubet demum mors ab eo piiſſimè, ac conſtanti animo obita juſtè Nos ſperare debere Religioſiſſimum Principem à Deo Optimo Maximo, ſicut dum viveret, tanquam aurum in fornace probatum, ita poſt mortem, quaſi holocauſti hoſtiam, acceptum eſſe. Noſtras nihilominus pro Anima Regis de hac Apoſtolica Sede optimè meriti ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe charitatis ratio non patitur. Id & privatim hactenus Nos ipſi agere non omiſimus, & publicis quoque in Pontificio noſtro Sacello exequiis, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplo, ſuo tempore præſtituri ſumus. Cæterum eximiam, & Regio planè ejus animo dignam Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Ludovici Francorum Regis Chriſtianiſſimi virtutem hac occaſione ſilere non poſſumus, qui quemadmodum olim eumdem Jacobum Regem è Regno nefariè deturbatum cum Regia Conjuge, & Nato magnificè, & liberaliſſimè exceperat, ita ei ſemper omnibus benevolentiæ, & humanitatis officiis uſque ad extremum adſtitit, & quod illuſtrius eſt, ſuperſtitem illius Filium à Chariſſima in Chriſto Filia noſtra Maria Regina ejus Matre in paternarum virtutum æmulationem educatum benignè complexus, uti verum Britannici Regni hæredem, difficillimo hoc tempore, omni prorſus proprii commodi ratione neglecta, palàm agnovit, eumque in Catholicæ fidei, quacumque demum adveniente fortunâ, fortiter aſſerendæ propoſito egregiè confirmavit. Qua ſanè in re cùm ipſius Chriſtianiſſimi Regis zelus, & animi magnitudo mirificè eluceant, Noſtræ, & omnium Veſtrum laudes ei meritò debentur, quas quidem uberrimas poſteri omnes illi reddent, dum præclari facti memoriam recolent numquam interituram. Hæc etſi

Vobis, vel ipſo rumore publico nunciante, innotuiſſe jam credimus, nuperrimè tamen ad Nos per celerem Curſorem à Venerabili Fratre Philippo Antonio Archiepiſcopo Athenarum, noſtro, & hujus Apoſtolicæ Sedis apud eumdem Chriſtianiſſimum Regem Nuncio, qui omnia cognovit, & vidit, fideliter allata, confeſtim ex hoc loco referre æquum, & opportunum duximus, ut ſcribantur in generatione altera, novumque hinc paternæ Noſtræ erga Vos charitatis argumentum accedat, VENERABILES FRATRES, quorum fortibus humeris, piiſque votis impoſitum infirmitati noſtræ onus, quod his afflictis, turbidiſque temporibus gravius ſemper in dies experimur, levatum iri confidimus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Novembris 1701.

ARGUMENTUM.

Propoſitis, quæ Italiæ, Europæ, & Eccleſiæ impendebant, graviſſimis malis ob exortum inter Imperatorem, & duos Reges de Hiſpanica ſucceſſione atrox bellum, ac paternis commemoratis officiis ad illud amoliendum fruſtrà adhibitis, DD. Cardinalibus conſilium aperit, quod ſuſceperat, mittendi Nuncios extraordinarios ad eoſdem Catholicos Principes, ut eos ad Chriſtianam Concordiam, & Pacem revocare pro viribus ſtudeat, ac publicæ tranquillitati proſpiciat.

VENERABILES FRATRES.

EX quo ſupremum hoc Catholicæ Eccleſiæ VI.
culmen non minus inviti, quàm immerentes, Deo ſic jubente, conſcendimus, multiplices, eaſque graviſſimas Chriſtianæ Reipublicæ calamitates, majoraque in dies Italiæ, Europæ, ac Eccleſiæ ipſi impendentia mala Paterno nobiſcum animo reputantes, primò quidem ex intimo cordis ingemuimus, charitate magiſtrâ edocti flere cum flentibus; ſed eo tum indè loco poſitos Nos eſſe contemplati, quo non deplorare iſta ſufficiat, niſi & emendare

pro

pro viribus ſtudeamus, ab ipſo ineuntis Pontificatus noſtri limine, qua fuſis privatim, qua publicè indictis precibus apud Deum, adhibitis etiam, atque opportunè, & importunè congeminatis hortationibus, & officiis imminentis inter Catholicos Principes atrociſſimi belli perniciem amoliri curavimus: memores ſanè Illius Nos vices gerere in terris, qui naſcens ex Virgine per cœlicos Cives pacem hominibus bonæ voluntatis annunciavit, ac reſurgens ex mortuis, & aſcenſurus in Cœlum pacem itidem ſuis reliquit Diſcipulis, ut & ipſi ejus imitantes exemplum pacem aliis edicerent. Cùm verò annum jam ferè præteriiſſe cernamus, nec tamen adhuc paternas voces, quibus pacem ubique clamavimus, exaudiri, neque Pontificias curas in idipſum hactenus impenſas noſcamus aliquid profeciſſe; quinimò proximos armorum ſtrepitus quotidie creſcentes auribus penè noſtris audiamus, ac, quod deterius eſt, Hæreticorum Vires Catholicorum diſſidiis proficientes magis invaleſcere, non ſine maximo Orthodoxæ Religionis periculo, conſpiciamus, ne publicæ Cauſæ pro paſtorali munere noſtro, inter præſentium malorum ſenſum, & metum futurorum, deeſſe ullatenus videamur, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inhærentes per extraordinarios Noſtros, & Sedis Apoſtolicæ Nuncios ad Chariſſimos in Chriſto Filios Noſtros Leopoldum Romanorum Regem in Imperatorem electum, alioſque duos Reges quantocitiùs tranſmittendos, publicæ tranquillitatis negotium hoc præſertim tempore, quod hybernis imminentibus armorum tractationi minus opportunum videtur, majori, qua poſſumus, animi contentione urgere decrevimus, parati ſtudium omne, laborem, & diligentiam impendere, ac Noſmetipſos quoque, ſi opus fuerit, exemplo boni Paſtoris, qui animam ſuam dat pro ovibus ſuis, ſuperimpendere, ut Catholicos Principes ad veram, Chriſtianoque nomine di-

dignam charitatem, atque concordiam revocemus. Hæc Vos ſcire voluimus, Venerabiles Fratres, ut conatus, & ſolicitudines noſtras rei non minus arduæ, quàm ſalutari intentas, operâ, conſiliiſque Veſtris, quibus libentiſſimè utimur, in primis verò enixis apud Patrem miſericordiarum precibus, proximis potiſſimùm Dominici Adventus diebus, qui ſicuti Nos ad impenſiùs orandum, ita Divinam clementiam ad liberaliùs indulgendum invitant, juvare poſſitis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 5. Decembris 1701.

A R G U M E N T U M.

Chriſtianæ Religionis ſtatu in Sinarum, & aliis finitimis Indiarum Orientalium Regnis expoſito, exortiſque nuper inter Miſſionarios Apoſtolicos illarum partium diſſidiis commemoratis, DD. Cardinalibus proponit ſuſceptum à Sanctitate Sua conſilium mittendi ad eas Regiones Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere, congruo Miſſionariorum comitatu honeſtatum. Mox ad id Miniſterium eligit Carolum Thomam Maillard de Tournon Taurinenſem, Pontificium Cubicularium honoris nuncupatum; quem demum Antiochenæ Eccleſiæ Patriarcham conſtituit.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

VII. SPeculatores Domus Iſrael, ſuper Cathedram Principis Apoſtolorum, inſcrutabili Divinæ Providentiæ arcano conſtituti, non modò graviſſimâ Eccleſiarum omnium ſolicitudine premimur, ſed ad univerſam, quæ ſub Cœlo eſt, ex omni tribu, & lingua, & populo, & natione gentium multitudinem mentis noſtræ oculos jugiter circumferimus. Quantum ſiquidem in Nobis eſt, à Solis ortu uſque ad occaſum laudari nomen Domini ſummoperè cupimus, adeôque etiam ad remotiſſimas

ab

ab hac Sanctâ ſede Regiones Paſtoralis vigilantiæ noſtræ curam extendimus, ut ibidem Chriſtiana Religio quotidianâ Infidelium acceſſione latiùs propagetur, & quò recèns inducta fuit, magis in dies, benedicente Domino, ſtabiliatur. Paternum tamen præ cæteris animum pulſat, ſtudiumque noſtrum excitat, & impellit ampliſſimum Sinarum Imperium, in quo ſtrenuâ Euangelicorum Miniſtrorum opera à multis jam annis Chriſtus annunciatur, & colitur, majoreſque inde fructus (Deo incrementum dante) expectari meritò poſſunt. Verùm quia in latiſſimis illis regionibus, quæ albæ ſunt jam ad meſſem, inimicus homo ab aliquot annis multipliciter zizania ſuperſeminare non ceſſat, nè Chriſtianæ fidei ſeges, quæ, ut audivimus, ab ethnicis illarum partium poteſtatibus creſcere ſinitur, Ejus profectò ope, qui olim ſuſcitavit ſpiritum Cyri Regis Perſarum, ut juberet prædicari in univerſo Regno ſuo etiam per Scripturam, Apoſtolicorum Miſſionariorum, quod maximè deflendum eſſet, in diverſa tendentium diſſidiis, veluti ſpinis, ſuffocetur, & pereat; utque inſimul pluribus, variiſque vaſtiſſimæ illius Miſſionis neceſſitatibus proſpiciatur, ejuſdemque ſtatus, ac in ea laborantium Operariorum ſtudia huic Sanctæ Sedi fideliter innoteſcant; Divino priùs per Nos diuturnis, atque accuratis precibus implorato præſidio, ut mentem noſtram lumine ſuæ claritatis inſtrueret, habitâque ſuper præmiſſis cum quibuſdam ex Fraternitatibus Veſtris, nempe cum particulari Congregatione Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpoſitorum deliberatione maturâ, Virum aliquem morum integritate, doctrina, atque prudentia commendatum, Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere ad præfatum Sinarum, aliaque finitima Indiarum Orientalium Regna unà cum congruo Miſſionariorum comitatu in nomine Domini mittere conſtituimus. Quò verò is majori cum honorificentia ad Dei glo-

riam, animarumque pretiosissimo Unigeniti Dei Filii Domini nostri Jesu Christi Sanguine redemptarum salutem, tanto fungi valeat ministerio, Patriarchali eum titulo Antiochenæ Ecclesiæ de præsenti vacantis decorare intendimus; opportunum scilicet ducimus, ut qui ad novos Christifideles mittendus est, ejus potissimum Civitatis Pastor existat, ubi, ut in Apostolorum actibus habemus, primùm cognominati sunt discipuli Christiani.

Vacat igitur Ecclesia Patriarchalis Antiochena per obitum Michaelis Angeli Matthæi ultimi illius Patriarchæ.

Antiochena Civitas inter Regias Syriæ Urbes primaria, dignitate non minùs, quàm magnitudine celeberrima, nunc penè inhabitata sub Turcarum Tyrannide reperitur; ideò illius statum defleri magis, quàm enarrari congruum est.

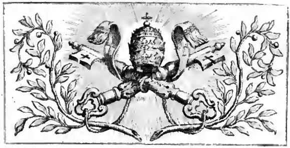
Eidem Ecclesiæ Patriarchali præficere intendimus eum, quem, ut diximus, uti Visitatorem Apostolicum cum potestate etiam Legati de Latere ad Sinarum, aliaque Indiarum Orientalium Regna mittere decrevimus, videlicet dilectum Filium Carolum Thomam Maillard de Tournon ex Catholicis, & nobilibus parentibus in Civitate Taurinensi ortum, Juris utriusque Doctorem, Sacræ Theologiæ Magistrum, in sacro Presbyteratus Ordine à pluribus annis constitutum, ac Cubicularium nostrum honoris nuncupatum, virum sanè, quemadmodum etiam familiari experientiâ novimus, pietate, doctrinâ, & prudentiâ longè præstantem. Quid Vobis videtur?

Authoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ,

Providemus Ecclesiæ Patriarchali Antiochenæ de persona præfati Caroli Thomæ, præficientes eum in Patriarcham, & Pastorem, cum retentione omnium, & quorumcumque, quæ obtinet.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Maji 1702.

A R G U M E N T U M.

Deputat D. Cardinalem Carolum Barberinum suum, & Apostolicæ Sedis de Latere Legatum ad Philippum V. Hispaniarum Regem Catholicum, Neapoli commorantem.

VENERABILES FRATRES.

Cum, sicuti nostis, Charissimus in Christo Filius noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus nuperrimè ab Hispaniis in Italiam transmiserit, Nos, ne opportunitatem hanc eidem in tanta Urbis vicinitate versanti, quæ, & quanta sit paterna nostra erga eum charitas, declarandi præterlabi patiamur, Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum exemplis ducti, nostrum, & Apostolicæ Sedis de Latere Legatum Dilectum Filium Nostrum Carolum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Barberinum, cui præter domestica gentis suæ in eamdem Sedem merita, prudentia, integritas, doctrina, animi magnitudo, aliæque eximiæ virtutes ad amplissimum hoc munus gerendum egregiè suffragantur, ad prædictum Philippum Regem depu- VIII.

tare intendimus, ut Apoſtolicam Noſtram Benedictionem illi deferat, incolumem in Italiam adventum gratuletur, noſtraque illi explicet vota, ut hic idem ejus adventus in exoptatæ publicæ tranquillitatis cedat auſpicium.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra,

Supradictum Carolum Cardinalem Barberinum noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda cum facultatibus, & clauſulis ſolitis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 20. Julii 1702.

A R G U M E N T U M.

Excepit benignè D. Cardinalem Carolum Barberinum ab Apoſtolica Legatione, de qua proximè, reducem; qui Sanctitatem Suam his verbis allocutus fuit.

BEATISSIME PATER.

PErfunctus munere, quod Sanctitas Vestra eximiâ in me Clementiâ, immerenti licet, imponere dignata eſt; Siſtor Sanctiſſimis Pedibus tuis, quibus, qua par eſt, demiſſione advolutus, quod unum profiteri veriſſimè poſſum, hoc eſt Sacroſanctam Apoſtolicam Dexteram tuam ſuſcepiſſe me, ac in virtute ſua deduxiſſe me, eandemque cum gaudio reduxiſſe me; adeò ut exploratum planè ſit votorum tuorum pretium extitiſſe, obedientiæ meæ in exequendis mandatis tuis complementum.

Quæ autem, Sanctissime Pater, Catholico Hiſpaniarum Regi Philippo V. de tenerrimi amoris tui, paternæque Benevolentiæ, ac intimæ Pontificiæ charitatis ſenſu expoſui, longè minora fuerunt eloquio tuo præ exilitate ſermonis mei.

Quæ verò repoſuit Rex pietate, ac zelo præclarus de ſuâ

filia-

filiali devotione, parataque obedientia in Sanctitatem Vestram, ac in Sanctam Sedem Apostolicam, quos ambos Parentes suos amantissimos iteratò compellavit, signanter dum exciperet auream Domini Crucem, gemmis terrenis, atque cœlestibus pretiosissimè ditatam, ipsique à SANCTITATE VESTRA dono missam, hæc, inquam, majora profectò sunt, quàm ego verbis ullis valeam explicare. Reliquum est, ut meum esse dignoscam, in quibus aut defecerim, aut defuerim, veniam humillimè, ac obnixè deprecari. Tuum deindè fuerit, BEATISSIME PATER, ingenti, qua unicè polles, animi magnitudine, benignissimè ignovisse, ac Apostolica largitate condonasse.

Ad hæc Sanctitas Sua ita respondit.

IX. INjunctum tibi munus, Dilecte Fili Noster, tam præclarè gessisti, votisque, ac expectationi de te nostris tam cumulatè, ac prorsus ex hujus Sanctæ Sedis dignitate respondisti, ut meritò tibi nunc à peracta Legatione feliciter redeunti Pontificiæ laudes, Collegarum plausus, ac universæ planè Urbis gratulationes debeantur. Ceterum quæ de eximia Charissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici pietate, filialique in nos, & Apostolicam Sedem observantia retulisti, tametsi Nobis plurimorum literis, & sermone, imò etiam fama ipsa nunciante, jampridem innotuerint, à te tamen hoc loco commemorari libenter audivimus; hinc siquidem omnium, quotquot hìc adsunt, preces excitari confidimus ad divinam bonitatem exorandam, ut cor Regis in dies roboret ad ea peragenda, quæ Christianæ Reipublicæ, ac Catholicæ Ecclesiæ læta esse possunt, & salutaria; inter quæ illud sanè præcipuum esse omnes intelligunt, ut tam Ipse, quàm reliqui Christiani Principes, translatis in infidelium terras iisdemmet, quibus inter se digladiantur, armis, non alia in posterum, quàm bella Domini, prælientur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Januarii 1703.

ARGUMENTUM.

Concussa ingenti terræmotu proximâ nocte, ac magnoperè deterritâ Urbe, DD. Cardinales admonet recentem hanc calamitatem perspicuum esse cœlestis iræ peccatis hominum lacessitæ argumentum, eosque ad illa edenda veræ pœnitentiæ, & Christianæ pietatis exempla, quibus Divina Misericordia concilietur, accendit.

VENERABILES FRATRES.

PRæteritâ nocte, ut probè nostis, dedit Dominus metuentibus se significationem ut X.
fugiant à facie arcus. Commovit terram, & conturbavit eam: sanavit contritiones ejus, quia commota est: Iratus est, & misertus est nobis. Sunt hæc profectò miserentis Dei monita, qui ostendit populo suo dura, ut potaret nos vino compunctionis; sunt Patris amantissimi voces, quas Nos, uti filios obsequentissimos, auscultare convenit, ne aliàs inter tot, quibus circumdamur, obstrepentium malorum pericula miserè indormientes, exprobrari Nobis audiamus propheticum illud: percussisti, eos, & non doluerunt, attrivisti eos, & renuerunt accipere disciplinam. Fecerunt peccata nostra,

ut in ea propemodum luctuosa tempora incidisse videamur, de quibus Salvator noster prædixit: *Surget gens contra gentem, & regnum adversùs regnum, & erunt terræmotus per loca*. Quod tamen, Christi Domini verbis utentes, non sine lacrymis dicimus: *hæc omnia initia sunt dolorum*. Adeamus igitur, nullâ interpositâ morâ, ad thronum gratiæ, & deposito per veram pœnitentiam peccatorum pondere, obsecrationibus, jejuniis, eleemosynis, aliisque pietatis operibus, Divinam Nobis misericordiam conciliemus, & Domino, cujus dies propè est, corda nostra præparemus. Hæc autem ut ferventiori charitate, uberiorique fructu fiant, cœlestium munerum thesauros, quorum dispensationem Nobis credidit Altissimus, quantocitiùs proferre, & liberali manu erogare non omittemus. Interim iis omnibus, qui mox Deo dante, ad gloriosum, & nunquam desiturum Beatorum Apostolorum Urbis nostræ Patronorum Sepulchrum Nobiscum accedent, ac nostris opportunam necessitatibus opem, quam Nos privato nostro Sacrificio ibidem hac ipsâ die humiliter invocavimus, conjunctis precibus implorabunt, triginta annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, quippe qui statuti estis custodes super muros Jerusalem, noctu, atque interdiu clamate, ac iram Domini flagitiis hominum provocatam placare contendite. Exinanite calicem furoris, & ruinæ, calicem doloris, & tribulationis. Arripite thuribulum, hoc est, preces Sanctorum, & medii inter ignem, & arsurum populum consistite. Ponite ob oculos institutum, quod profitemini, personam, quam sustinetis, sacram, & Christi Sanguine rubentem purpuram, quam induistis. Sint pedes vestri pedes euangelizantium pacem, ut ita conterantur arcus, & sagittæ, atque imperet Deus ventis, & faciat tranquillitatem.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Februarii 1703.

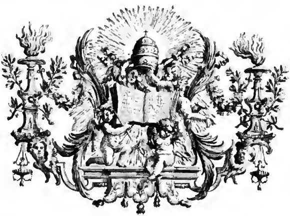
ARGUMENTUM.

Concussa iterum vehementiori terræmotu Urbe in Festo Purificationis B.V., quo tempore Pontifex cum DD. Cardinalibus in Sixtino Sacello Sacris operabatur, Sanctitas Sua honorificè primùm commemorat Christianæ pietatis exempla, quæ tum DD. Cardinales, tum populus universus, ediderant ad avertendum atrox Divinæ iracundiæ flagellum. Indicit subindè Cappellam solemni ritu celebrandam in Basilica Vaticana die 22. præfati Mensis Februarii pro agendis Deo gratiis ob præservationem Urbis à periculo ejusdem nuperi terræmotus, nec non ad Divinam opem in posterum implorandam. Denique pervigilium Festi Purificationis B.V. deinceps Romæ quotannis cum jejunio servari, ac in eodem Festo post solemne Sacrum, quod in Pontificia Cappella de more peragitur, hymnum Te Deum laudamus *perpetuò decantari decernit.*

QUantas misericordias novissimis hisce diebus nobiscum fecerit Dominus optimè nostis, XI.
Venerabiles Fratres, quippe qui tot, tantisque Christianæ pietatis exemplis fideli populo præeuntes, Divinæ iracundiæ terrores in nostrorum medelam vulnerum convertistis. Cognovistis profectò tempus visitationis vestræ, cognovit & populus, dum eâdem propemodum Dei voce, qua fundamenta montium

conturbata ſunt, & commota ſunt, ad ſalutarem pœnitentiam vocatus verè expertus eſt, illuxiſſe coruſcationes Domini Orbi terræ, dum commota eſt, & contremuit terra. Patri igitur miſericordiarum, à quo tanta hæc nobis bona effluxere, ſacrificandum eſt ſacrificium laudis, ut, quos meritò caſtigare minatus eſt errantes, foveat ſua miſeratione correctos. Ad eamdem proinde aram, ad quam publicis indictis ſupplicationibus primò confugimus, pro acceptis beneficiis gratias acturi, iterum redire conſtituimus; proximam idcircò Feſtivitatem Antiochenæ Cathedræ B. Petri Apoſtolorum Principis, quæ erit feria quinta poſt Cineres, in ejus Baſilica cum ſolemni Miſſa Vobiſcum celebrabimus, ipſius Apoſtolorum Principis patrocinio confiſi, ut nullis de cætero permittat Nos Dominus perturbationibus concuti, quos in Apoſtolicæ confeſſionis petra ſolidavit. Præthereà, ut in memoria æterna ſit dies, qua cogitantem Dominum diſſipare murum filiæ Sion, impavida precum veſtrarum humilitate placaſtis, ſingulis annis in Feſto Purificationis Beatiſſimæ Virginis Mariæ abſoluto Sacro, quod ea die in Pontificia Cappella de more peragitur, hymnum *Te Deum laudamus* perpetuò decantari, ipſiuſque Feſti pervigilium in ejuſdem Deiparæ obſequium cum jejunio, Dilectis Filiis Senatu, Populoque Romano id ipſum quàm enixè expetentibus, perpetuò itidem in hac Almâ Urbe noſtra ſervari omninò volumus, ac præcipimus. Reliquum eſt, Venerabiles Fratres, ut quæ tam grandia Nobis contulit dona Divina dignatio, conſtanti, quæ Dei Miniſtros maximè decet, Chriſtianarum virtutum exercitatione perennia reddamus.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 17. Decembris 1703.

ARGUMENTUM.

Creat S. R. E. Presbyterum Cardinalem Franciscum Pignatellum Archiepiscopum Neapolitanum.

VENERABILES FRATRES.

REcurrunt dies Orationi, ac jejunio conse- XII.
crati. Ideò juxta priscum Majorum nostrorum morem ad gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ præsidium, ac decus, creare intendimus unum Presbyterum Cardinalem, videlicet Venerabilem Fratrem Franciscum Archiepiscopum Neapolitanum; æquum enim censemus, ut Prædecessoris nostri, qui carnem, & sanguinem respicere constantissimè usque ad obitum recusavit, meritissimus Agnatus, non minùs hoc nomine, quàm ob egre-

gias ſuas, & ſacro Antiſtite dignas virtutes commendatus Pontificiæ noſtræ largitatis primitias experiatur.

Quid vobis videtur?

Authoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Franciſcum Pignatellum Archiepiſcopum Neapolitanum, cum clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Maji 1705.

ARGUMENTUM.

Leopoldi I. Romanorum Regis in Imperatorem electi obitum DD. Cardinalibus denunciat, ejuſque virtutes honorificâ laudatione commemorat.

VENERABILES FRATRES.

ALlatum ad Nos heſternâ die triſtiſſimum nuncium de obitu cla. me. Leopoldi Romanorum Regis in Imperatorem electi, non ſine maximo paterni cordis noſtri mœrore, Vobis hodie communicare volentes, iiſdem planè verbis utemur, quibus Beatus olim Ambroſius ſuam in Theodoſii Imperatoris funere exorſus eſt laudationem : *Hoc nobis* (inquit ille) *hoc nobis motus terrarum graves minabantur, quod clementiſſimus Imperator receſſurus eſſet è terris.* Eam itaque Chriſtianæ Reipublicæ jacturam, quam nuper nutante ſolo natura ipſa præſenſerat, dolenti quidem, & amaro animo, nullâ tamen interpoſitâ morâ, nimirum ſtatim, ac illam per celerem Curſorem acce- XIII.

pi-

pimus, Vobis ſimiliter denunciamus, non tam ut de tanti Principis morte nobiſcum impensè doleatis, quàm ut ipſius Animam precibus, aliiſque Eccleſiæ ſuffragiis celeriùs juvare poſſitis. Quamvis enim eximia ejus in Deum pietas, in homines comitas, atque clementia, ceteræque illius egregiæ virtutes, animique potiſſimùm & in proſperis moderatio, & in adverſis mira planè conſtantia, ſperare Nos faciant eum è terreno ad cœleſte Regnum, quò omnes Chriſtiani tendimus, miſerante Domino, fuiſſe trànslatum; nihilominùs quoniam, qui aliis præſumus, aliis duriùs, (quod trementes dicimus) judicandos Nos eſſe, ſacris admonentibus literis, dubitare nequaquam poſſumus; ideò & ratione ducimur, & debito Chriſtianæ charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus defuncti Principis Animæ ſolatium comparemus. Id porrò & privatim Nos ipſi jam agere cœpimus, Voſque unà Nobiſcum proſequi optamus; hoc ipſum publicis ſuo tempore in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, poſtquam ſcilicet debitæ, ac conſuetæ erga hanc Sanctam Sedem obſequii ſignificationes ad Nos perlatæ fuerint, ſtatâ die Vobis indicendâ, juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem, ſolemni ritu præſtare non omittemus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 17. Maji 1706.

A R G U M E N T U M.

Creat viginti S. R. E. Cardinales, ex quibus novendecim evulgat, unum verò in pectore reservat, arbitrio suo quandocumque declarandum.

VENERABILES FRATRES:

POstulat Roma, postulat Curia, postulat Ecclesia, ut imminutum jam valde Fraterni- XIV.
tatum Vestrarum numerum augeamus. Hinc Christi Domini exemplo moniti, qui antequam è Discipulis suis eligeret Apostolos, *exiit in montem orare, & fuit pernoctans in oratione Dei*, illiusque potissimùm temporis opportunitatem nacti, quo iidem Apostoli post Christi Domini conscensum in Cœlos, mox adventuro Spiritu veritatis replendi, erant omnes unanimiter in oratione perseverantes: enixis tam nostris, quàm aliorum precibus Patrem misericordiarum exoravimus, ut Nobis divinæ suæ gratiæ lumine adesset, quo tales ad sublime hoc in Ecclesiâ Dei munus deligeremus, qui

exi-

eximiam pietatem, ac zelum Veſtrum æmulantes, graviſſimum infirmitati noſtræ impoſitum onus levare, ac Paſtoralem ſolicitudinem noſtram opere, & conſilio juvare non prætermitterent. Hac igitur, quam tam ferventer imploravimus, cœleſti ope confiſi, ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ decus, & utilitatem, creare intendimus eos omnes, nempe viginti, qui ad ſeptuagenarium Veſtrum numerum complendum in præſens deſunt, Cardinales, & ex his novendecim nunc evulgare, videlicet.

Franciſcum Martellum Patriarcham Hieroſolymitanum.

Joannem Badoero Patriarcham Venetiarum.

Laurentium Caſonum Archiepiſcopum Cæſareæ.

Laurentium Corſinum Archiepiſcopum Nicomediæ.

Laurentium de Fliſco Archiepiſcopum Januenſem.

Franciſcum de Aquaviva Archiepiſcopum Lariſſenſem.

Thomam Ruffum Archiepiſcopum Niceæ Cubiculi noſtri Præfectum.

Horatium Philippum Archiepiſcopum Spadam Epiſcopum Lucanum.

Philippum Antonium Archiepiſcopum Gualterium Epiſcopum Imolenſem.

Chriſtianum Auguſtum è Ducibus Saxoniæ Epiſcopum Jaurinenſem.

Raynutium Pallavicinum Almæ Urbis noſtræ Gubernatorem.

Carolum Columnam Protonotarium Apoſtolicum, & Palatii noſtri Apoſtolici Præfectum.

Jo: Dominicum Paraccianum Protonotarium ſimiliter Apoſtolicum, & Auditorem noſtrum.

Alexandrum Caprara, &

Joſephum de la Tremoille Rotæ Romanæ Auditores.

Petrum Priolum Cameræ noſtræ Apoſtolicæ Clericum, ac fel.

rec.

rec. Alexandri PP. VIII. Prædecessoris nostri Pronepotem, cujus memoriæ notum omnibus est quantum debeamus.

Nicolaum Grimaldum Congregationis Episcoporum, & Regularium Secretarium.

Carolum Augustinum Fabronum Congregationis de Propaganda Fide Secretarium.

Gabrielem Philippuccium Signaturæ Justitiæ Votantem.

Unum in pectore reservare intendimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandum.

Quid vobis videtur?

Authoritate Omnipotentis Dei, & Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ, creamus S. R. E. Presbyteros, & respectivè Diaconos Cardinales

Franciscum Martellum Patriarcham Hierosolymitanum.

Joannem Badoero Patriarcham Venetiarum.

Laurentium Casonum Archiepiscopum Cæsareæ.

Laurentium Corsinum Archiepiscopum Nicomediæ.

Laurentium de Flisco Archiepiscopum Januensem.

Franciscum de Aquaviva Archiepiscopum Larissensem.

Thomam Ruffum Archiepiscopum Niceæ.

Horatium Philippum Archiepiscopum Spadam Episcopum Lucanum.

Philippum Antonium Archiepiscopum Gualterium Episcopum Imolensem.

Christianum Augustum è Ducibus Saxoniæ Episcopum Jaurinensem.

Raynutium Pallavicinum.

Carolum Columnam.

Jo: Dominicum Paraccianum.

Alexandrum Caprara.

Josephum de la Tremoille.

Petrum Priolum.

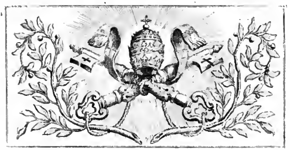
Nicolaum Grimaldum.

Carolum Auguſtinum Fabronum.

Gabrielem Philippuccium.

Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis. Unum in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandum.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

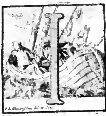
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Junii 1706.

A R G U M E N T U M.

Cardinalatus recusationem à R. P. D. Gabriele Philipuccio rite factam admittit, & in ejus locum S. R. E. Presbyterum Cardinalem creat Reverendissimum D. Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiscopum Tarsensem.

VENERABILES FRATRES.

Inter eos, quos in præterito Consistorio, XV.
de unanimi Fraternitatum Vestrarum consilio pariter, & assensu, Cardinales creavimus, fuit, sicuti nostis, dilectus Filius Gabriel Philippuccius Signaturæ Justitiæ votans. Curaverat is quidem priùs Nobis non obscurè indicari animum suum à tantæ Dignitatis, quam sibi deferendam audierat, fulgore refugientem; sed, ut verum ingenuè fateamur, Christiana hæc, & rara Viri humilitas potius Nos in suscepto consilio magis confirmavit. Clariùs ille postmodum, ac disertiùs sensus suos aperuit supplici libello Nobis in eodem Consistorio per Dilectum filium Nostrum Galeatium Cardinalem Marescottum porrecto, cujus tenorem tunc audivistis, & hodie iterum audietis. Noluimus

hac in re quidquam tunc inconſultâ celeritate decernere: ſed ſolùm eidem Gabrieli longius tempus ad deliberandum concedere velle declaravimus, ut tam ſuis, quàm aliorum precibus divinam voluntatem accuratiùs exploraret; ſperantes profectò, tametſi à compellendo invitum verè eſſemus alieni, quod ipſe ſerius animo reputans ſe per miniſterium noſtrum à Deo vocatum fuiſſe, judicio tandem noſtro acquieſcere deberet, ac non minus amicorum lacrymis, quàm ſuaſionibus flecti. Verùm aliter omninò res accidit; ille ſiquidem propoſiti tenax, accepto geſtæ rei nuncio, idem, quod antea, conſtantiſſimè ſemper ſenſit, idem, quod antea, demiſſiſſimè ſemper precatus fuit. Nullum intereà Nos, adhibitâ ad id ſpectatæ pietatis, & prudentiæ Virorum operâ, hortationis genus omiſimus, quo optimum Senem de ſuſceptâ ſententiâ deduceremus, ac rationes, quibus ille cauſam ſuam orabat, rejiceremus; omnia tamen irrito conatu: nec ſolùm irrito, ſed ei inſuper gravi adeò, & moleſto, ut ipſa ejus vita in propinquum inde diſcrimen penè adducta fuerit. In hoc rerum ſtatu quid conſilii capere deberemus, à compluribus ex Fraternitatibus Veſtris, quarum fideli in ſinu Pontificiæ ſolicitudinis curas deponere conſuevimus, libentiſſimè exquiſivimus, & ſanè re maturè, ac diligenter, quemadmodum veſtri moris eſt, diſcuſsâ, nullam renuenti vim adhibendam eſſe unanimes cenſuiſtis. Interim idem Philippuccius, ne de conſtanti ejus voluntate recuſandi, refutandi, ac etiam renunciandi Cardinalatum unquam dubitari contingeret, omnia, & ſingula in ſupplici ſuperiùs enunciato libello contenta confirmando, & ampliando, uberiùs adhuc, & ſolemniùs animum ſuum hac in re declaravit, publico deſuper celebrato Inſtrumento, quod mox à Secretario Collegii veſtri legendum erit.

Perlectum ſubindè fuit à D. Secretario Sacri Collegii elata

voce

voce memoratum Instrumentum, cujus absolutâ recitatione Sanctissimus incœptam Orationem his verbis prosecutus est.

His omnibus attentis, B. Gregorii Prædecessoris nostri exemplum sequentes, qui invitum neminem Episcopale onus subire Apostolica jussione coegisse unquam reperitur: recusationem, repudiationem, seu renunciationem à præfato Gabriele Philippuccio, sicut præmittitur, factam, admittere intendimus, eidem Gabrieli forsan aliquando illud ipsum dicturi, quod prædictus B. Gregorius cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiæ regimen recusaverat, rescripsit, videlicet: *Sensum, ac sapientiam vestram valdè ego libenter amplexus sum, laudavi vehementer, & Vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tempore regimen Ecclesiæ suscepisse consensi.* Faxit Divina Bonitas, quæ omnia sapienter disponit, ex humili hac amplissimæ Dignitatis recusatione non minus utilitatis, & ornamenti in Ecclesiam derivari, quàm ex tot præstantium Virorum laboribus, qui gravia ejusdem Dignitatis onera non refugerunt.

Quid Vobis videtur?

Auditis postmodum singulorum Eminentissimorum Cardinalium sententiis, qui unanimes oblatam à R. P. D. Philippuccio Cardinalatus recusationem admittendam censuerunt, Sanctissimus Apostolico Decreto sequentibus verbis concepto ejusmodi recusationem admisit, & approbavit.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ admittimus recusationem, repudiationem, seu refutationem, & quatenùs opus sit, renunciationem, ac dimissionem juris, quod acquisivit, vel acquirere potuit præfatus Gabriel Philippuccius ex ejus promotione ad Cardinalatum in superiori Consistorio per Nos facta, ejusque locum vacantem, ut priùs, declaramus, perinde ac si promotio de illius persona facta numquam fuisset.133 Præthereà, quatenùs opus

sit,

ſit, & ad abundantiorem cautelam, concedimus ei retentionem Canonicatus, & Præbendæ Eccleſiæ Sancti Joannis in Laterano, nec non Officii Doctoris Decretorum Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, ac penſionum omnium Eccleſiaſticarum, quas de præſenti obtinet, cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Deventum poſteà fuit, ut moris eſt, ad propoſitionem, & reſpectivè præconium plurium Eccleſiarum, quibus finitis Sanctiſſimus ita rurſus locutus eſt.

VENERABILES FRATRES.

XVI. LOcum Collegii Veſtri, quem admiſsâ nuper recuſatione, repudiatione, ſeu renunciatione Dilecti Filii Gabrielis Philippuccii, ut prius, vacare declaravimus, abſque ulla cunctatione implere volumus, adeòque ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præſidium, & decus creare intendimus Presbyterum Cardinalem Venerabilem Fratrem Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiſcopum Tarſenſem. Quid Vobis videtur?

Auditis DD. Cardinalium votis promotionem antedicti Reverendiſſimi de Comitibus Archiepiſcopi Tarſenſis, apud Regem Portugalliæ Nuncii Apoſtolici ordinarii, unanimiter approbantium, eumdem Archiepiſcopum Presbyterum Cardinalem creavit, adhibitâ conſueta verborum formula, videlicet.

Auctoritate Omnipotentis Dei, & SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiſcopum Tarſenſem cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

Petrus Leo Ghezzius Inv. del. et Scul.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Decembris 1706.

ARGUMENTUM.

Rationes exponit, quibus ad promulgandum biduo ante Jubileum adductus fuerat. Subinde DD. Cardinales ad implorandam enixius à Deo inter Christianos Principes pacem excitat. Ac demum eos, ut & assidua bonorum operum, illustriumque virtutum exempla ipsi edant, & domesticorum suorum vigilem curam habeant, ac illos præcipuè, qui ordinis sunt Clericalis, urgeant ad Sanctionem de Clericalis habitus disciplinâ, quam propediem evulgare decreverat, exactè observandam adhortatur.

VENERABILES FRATRES.

EX illa die, qua mirabilia fecit Nobiscum Dominus, ac humilitatem nostram ad Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est ad munus, & sua amplitudine gravissimum, & temporum iniquitate, molestiarum, periculorumque plenissimum vocare voluit: seriò cogitantes quantum oneris, & laboris impositum fuerit imbecillitati nostræ, cujus Nobis probè conscii sumus, quantisque, & quàm gravibus Christiana Respublica malorum procellis XVII.

agi-

agitaretur, crebra ex imo corde suspiria, ac uberes ex oculis lacrymas fundere coacti fuimus, ingenti sanè pavore correpti, ne in altitudinem maris delati, surgentibus undique tempestatibus demergeremur. Quæ tamen inter gravissimas, multiplicesque curas, quibus assiduè urgemur, animum nostrum acriùs, vehementiùsque angit, solicitudo ea est, quam de fervente inter Christianos Principes gravi, atrocique bello, quod florentissimas Europæ Provincias cædibus, ruinis, excidiis, & vastationibus complet, omniaque sacra, & prophana miscet, corde jugiter versamus. Nullum propterea, ex quo hunc locum non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus, vel laborem recusavimus, vel officii genus omisimus, quo publicæ tranquillitatis opus omni animi contentione, studio, atque operâ promoveremus: parati insuper rem hanc non minùs arduam, quàm salutarem, majori conatu etiam in posterum urgere, præsertim verò beneficio temporis, quod nunc labitur, longè opportunius negotiorum, quàm armorum tractationi. Verùm quia non hoc humanæ vires, aut terrena consilia moliri possunt, sed illius donum dumtaxat esse debet, *super quem est disciplina pacis nostræ, qui aufert spiritum Principum, atque increpat mari, & obmutescit*; idcircò ut misericordiam ab eo consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno, laudabilia Prædecessorum nostrorum vestigia sectantes ad vestras, & universæ Ecclesiæ preces confugere, Fideliumque pietatem prolatis ad id liberali manu cœlestium munerum thesauris excitare decrevimus. Hanc ob rem animum induximus, ut plenariam omnium peccatorum Indulgentiam in forma Jubilei concederemus omnibus Christifidelibus in Alma Urbe nostra quidem degentibus, qui solemni Processioni, quam feriâ quinta currentis hebdomadæ à Cappella publica Palatii Nostri Apostolici in Vaticano ad Basilicam Principis Apostolorum, benedicente

Do-

Domino, agemus, devotè interfuerint, vel S. Joannis in Laterano, ejusdem Principis Apostolorum, ac S. Mariæ Majoris Ecclesias, vel earum aliquam intrà spatium ejusdem, vel proximè subsequentis hebdomadæ visitaverint; ibique oraverint, ac quarta, & sexta Feriis, ac Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, sacram Communionem sumpserint, pauperibusque eleemosynam, prout sua cuilibet pietas suaserit, erogaverint. Ceteris verò extra Urbem prædictam ubicumque degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum designandas spatio similiter duarum hebdomadarum visitaverint, & alia omnia præmissa adimpleverint. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, opportuno hoc, atque acceptabili Dominici Adventus tempore Deum, qui est multæ misericordiæ omnibus invocantibus se, sine intermissione obsecrate, ut *auferens bella usque ad finem terræ, arcum conterat, & confringat arma, & scuta comburat igni*; in oratione, in lacrymis, in jejuniis, atque eleemosynis scindite corda vestra, atque estote cœlestis iræ, & divinæ ultionis placamina. In omnibus, ut Apostolus admonet, & Vos, miserante Domino, facere consuevistis, præbete Vos ipsos exemplum bonorum operum; sublimemque, ac præclarum locum, quem in Catholicâ Ecclesiâ obtinetis, eximiarum virtutum splendore illustrare pergite. Enixè Vobis potissimùm commendamus, ut vigilem Domesticorum vestrorum curam habeatis, quorum aliquandò vitiis ipsa Dominorum virtus obnubilatur. Illos proinde ita regite, atque instruite, ut in omnibus suis actibus nil, nisi grave, moderatum, ac Religione plenum præseferant; ab iis porrò, quos ex illis in sortem Domini vocatos esse contigerit, exactè adeò, ac fideliter Sanctionem illam, quam pro veteri Clericalis habitus disciplinâ instauranda, ac abusibus, qui hac in re deplorandum in modum irrepserunt, tollendis propediem evulgari curabimus, observari studete; *ut*

F *per*

per decentiam habitus extrinſeci, (Concilii Tridentini verbis loquimur) *morum honeſtatem intrinſecam oſtendant, aliiſque exemplo eſſe poſſint, ſicut decet Miniſtros Myſteriorum Dei.* Splendor veſter facit, VENERABILES FRATRES, ut peccare ſine ſummo Reipublicæ detrimento, ac periculo non poſſitis. Ab iis quippe, quibus plus datum eſt, plus etiam requiretur. *Vos eſtis lux mundi, ac Civitas ſupra montem poſita*; In quos ex univerſa Eccleſia Populi, tanquam in Speculum, oculos ſuos conjiciunt; Neceſſe ergo eſt, ut ex Vobis habeant, quod imitentur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Februarii 1707.

ARGUMENTUM.

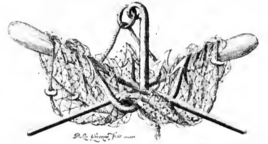
Petri Portugalliæ, & Algarbiorum Regis obitum, extremâ devoti ejus in ſe, & Apoſtolicam Sedem ſtudii declaratione honorificè commemoratâ, D. D. Cardinalibus nunciat; tum paterna monita, quibus novum Regem defuncti Natum ad æmulanda Majorum ſuorum de Catholica Fide optimè meritorum exempla incitaverat, exponit.

VENERABILES FRATRES.

Etſi Vobis, vel ipſo rumore publico nunciante, jampridem innotuiſſe non dubitemus cla. me. Petri, dum viveret, Portugalliæ, & Algarbiorum Regis obitum: illum tamen, quem nuperrimè per ſuas ad Nos datas literas uberibus erga hanc Sanctam Sedem obſequii, atque obedientiæ declarationibus refertas Chariſſimus in Chriſto Filius noſter Joannes Rex ejus Natus, Regnique ſucceſſor Nobis ſignificavit, ex hoc loco, ut moris eſt, nullâ interpoſitâ morâ, Vobis denunciamus, ut pro eâ, qua ſublimes Principes, qui in Catholicæ Eccleſiæ communio- XVIII.

ne piè obierunt, prosequi apud Deum soletis, pietate, suffragiis vestris defuncti Regis animæ æterna gaudia comparare non omittatis. Id ipsum & Nos privatim hactenùs agere non prætermisimus, ac publicis in Pontificio nostro Sacello celebrandis Exequiis, juxta Prædecessorum nostrorum morem, statâ die Vobis indicendâ, solemniter peragemus; eâ profectò Nos ad id impellente paternâ charitate, qua eumdem Regem semper prosecuti fuimus, quamque Ille proximè moriturus magis promeruit, addictum suum, ac Nobis, & Apostolicæ Sedi obsequentem animum suspiria inter, & lacrymas explicando, dum ei à Dilecto Filio Nostro Michaele Angelo Cardinale de Comitibus Nuncio illic nostro extrema Pontificiæ largitatis officia amplissimis cœlestium munerum prolatis thesauris exhiberentur. Interim quemadmodum novum, ac juvenem Regem datis ad eum literis paternè hortati fuimus, ut in Regiæ Dignitatis fastigio collocatus Majorum suorum inclytæ memoriæ Regum, ac de Orthodoxa Fide optimè meritorum exempla æmulari contendat, relaturus benedictiones à Deo, qui colentes se, & creditæ B. Petro, ejusque Successoribus potestati obsequentes sinè uberi mercede esse non patitur: ita misericordiarum Patrem, in cujus manibus sunt corda Regum, enixè exoramus, ut gressus servi sui Regis in viam mandatorum suorum dirigat, ejusque animum jugiter inflammet ad ea peragenda, quæ Christianæ Reipublicæ tot calamitatibus afflictæ, ac Catholicæ Ecclesiæ tam diuturnis Filiorum suorum dissidiis agitatæ læta esse possint, & salutaria

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Junii 1707.

ARGUMENTUM.

Gestis aliquot ante dies in causa electionis Episcopi Monasteriensis breviter commemoratis, exponit Episcopum Paderbornensem, & Canonicos Monasteriensis Ecclesiæ, qui eum elegerant, humili retractatione emendasse quidquid contra Pontificium mandatum de proroganda Episcopi Monasteriensis electione quovis modo peccaverant, & recitatis literis tum ab Episcopo Paderbornensi, tum etiam à prædictis Canonicis ea de re ad Sanctitatem Suam datis, ad propositionem ejusdem Monasteriensis Ecclesiæ de more procedit.

VENERABILES FRATRES.

Diebus elapsis, ut probè nostis, cum in Con- XIX.
gregatione rerum Consistorialium coram Nobis habita maturè, ac diligenter discussa fuisset celebris causa electionis Episcopi Monasteriensis, complurium ex Fraternitatibus Vestris, nec non complurium itidem ex Romanæ Curiæ Prælatis, qui eidem Congregationi interfuerunt, auditis Votis, electiones quidem à dilectis Filiis Capitulo, & Canonicis Ecclesiæ Monasteriensis inter se discordibus sa-

factas, utpotè nullas, & invalidas, minimè confirmandas esse censuimus; hujusmodi verò electionibus reprobatis, ac penitùs abrogatis, decrevimus insimul vacanti Ecclesiæ prædictæ ex integro providere de persona Venerabilis Fratris Francisci Arnoldi Episcopi Paderbornensis, juxta modum à Nobis præscribendum. Modus porrò, quem præscribere intendebamus, is fuit, ut tam idem Episcopus, quàm Canonici illi, qui eum nulliter elegerant, quicquid contra nostrum Pontificium mandatum de proroganda Episcopi Monasteriensis electione quovis modo peccaverant, humili priùs retractatione emendarent, atque ita Episcopus ipse non aliàs demùm, quàm omni prorsùs erga nos, & hanc Sanctam Sedem inobedientiæ suspicione detersa, ad Monasteriensem Ecclesiam à Nobis transferretur. Impleverunt jam omnes, quod debebant, suasque ad Nos Literas dederunt tam uberibus in nos, & eamdem Sedem synceræ fidei, ac devotionis significationibus refertas, ut nihil jam pro explicanda præficiendi Episcopi vera obedientia, quæ Nobis debetur, nihil pro asserenda Apostolica auctoritate, cujus vindices sumus, Nobis optandum supersit. Leget illas mox Collegii Vestri Secretarius, iisque perlectis ad ipsius Ecclesiæ propositionem juxta consuetum morem procedemus.

Ingressus hìc fuit Consistorium D. Secretarius Sacri Collegii, & alta voce legit literas à Reverendissimo Episcopo Paderbornensi, atque etiam à Canonicis Monasteriensis Ecclesiæ ad Sanctitatem Suam conscriptas; Quarum lectione absoluta Sua Sanctitas providit ex integro Ecclesiæ Monasteriensi de persona ejusdem Episcopi Paderbornensis servatis aliàs de more servandis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Augusti 1707.

ARGUMENTUM.

Quæ Ecclesiasticæ libertati, & Authoritati in Regno Neapolis, in Ducatu Sabaudiæ, & Principatu Pedemontii, ac nuperrimè in Ducatu Parmæ, & Placentiæ à laica potestate illata fuerant, gravissimis detrimentis summatim commemoratis, palàm facit sibi decretum, fixumque esse, quando in irritum ceciderant interpositæ pluries paternæ admonitiones severiora remedia inflictis Ecclesiæ vulneribus adhibere, ac ea, quæ Pastoralis officii ratio postulabat, viriliter exequi. Quod re ipsa, & illicò præstitit, promulgatis eo ipso tempore, quo Sua Sanctitas hæc in Consistorio differebat, publicisque, & consuetis locis Urbis affixis tribus literis Apostolicis typis editis (Brevia vocant) quibus ea omnia, quæ in antedictis Dominiis gesta fuerant, Ecclesiasticæ jurisdictioni, ac immunitati præjudicialia damnavit, & nulla, ac irrita declaravit, pluraque alia pro Ecclesiæ libertate, & Pontificiæ Authoritatis tuitione constituit.

VE-

VENERABILES FRATRES.

XX. EX quo Catholicæ Eccleſiæ gubernacula non minùs inviti, quàm immerentes, Deo ſic diſponente, tractanda, ſuſcepimus, veniſſe nos in altitudinem maris benè novimus, innumeraſque, & ſanè graviſſimas è ſublimi hac Apoſtolica ſpecula Pontificatui noſtro ingruentes tempeſtates benè proſpeximus: nullam tamen difficultatis, & periculi pleniorem prævidimus, quàm quæ ſubeunda nobis erat adversùs ſæculi poteſtates, nova in dies, & minimè toleranda Authoritati, libertatique Eccleſiaſticæ præjudicia inferre molientes. Non propterea concidimus animo, in eo confiſi, qui ſperantes in ſe confundi non patitur; Dei enim promiſſio eſt, quæ præterire non poteſt: *Quoniam in me ſperavit, liberabo eum*. Arguimus, obſecravimus, increpavimus, inſtantes *opportunè, importunè*, juxta Apoſtoli monitum, *in omni patientia, & doctrina*; pluries idcircò, ſuadente juſtitia, aſperiora quæque aggredi parati fuimus: pluries, monente charitate, mitiora amplexi conſilia, Paſtoralis officii curſum inhibuimus; pluries manum extendimus ad virgam: pluries ſubtraximus; nihil ſanè curantes, quomodò interim homines modum hunc agendi noſtrum interpretarentur, qui ſciremus Deo æquè *per infamiam, ac bonam famam* ſerviendum eſſe. Nota res eſt, de qua loquimur: ſatis enim comperta ſunt, & pervulgata, quæ ante aliquot annos adversùs Eccleſiæ jura in Regno Neapolis, in Ducatu Sabaudiæ, & Principatu Pedemontii, ac nuperrimè in Ducatu Parmæ, & Placentiæ contigerunt; illa proinde Vobis, qui omnia noſtis, & quorum conſilio ſemper his in rebus uſi fuimus, ſingillatim referre prætermittimus. Nos certè viæ, quam hucuſque inivimus, minimè pœnitet, tum quia aliqua, nec

ſanè

ſanè leviora in præfato Regno Neapolis, ut Vobis notum eſt, condignâ, ac debitâ emendatione reparari obtinuimus, tum quia omnibus jam Pontificiæ lenitatis impletis officiis pro iis, quæ non pauca ſuperſunt, ad ſeveriora remedia, tametſi non ſinè maximo cordis noſtri dolore, fidentiùs tamen, & alacriùs devenire jam poſſumus. Cùm enim auctis in dies ſcandalis, & inauditis Eccleſiaſticæ authoritatis violationibus multiplicatis, eò nunc jam adducta res ſit, ut nulla amplius ſacris Altarium Miniſtris, nulla Epiſcopali dignitati, nulla Eccleſiis, nulla Nobis, nulla Deo reverentia ſuperſit, adeôque omni prorſus ſpe dejecti ſimus paternam longanimitatem noſtram quidquam in poſterum profuturam, dura quidem, ſed tamen inevitabilis implendi muneris noſtri neceſſitas exigit, ut inflicta Eccleſiæ vulnera non lentâ jam, nec levi manu tractemus. Decretum proindè nobis, fixumque eſt ſinè majori cunctatione ea hodie viriliter exequi, & palàm promulgare, quæ Paſtoralis officii ratio poſtulat, quæque diuturnis tam noſtris, quàm alienis precibus humiliter imploratum cœleſtis gratiæ lumen Nobis oſtendit. Nec ſanè abſque peculiari Divinæ Providentiæ conſilio contigiſſe arbitramur, ut hac ipſa die, qua eum honorem, qui profanis olim Gentilium celebritatibus tribuebatur, ſacris illis B. Petri Vinculis piè deferimus, quibus Apoſtolorum Princeps, orante ſinè intermiſſione Eccleſia ad Deum pro eo, mirabiliter ſolutus fuit, Nos ſimiliter, poſt divinam opem enixè invocatam, vincula illa, quæ ſæcularis poteſtas injicere tentavit Eccleſiæ, quæ non ancilla, ſed libera eſt, Apoſtolicæ ſeveritatis gladio diſrumpamus. Nullus profectò labor, nullum periculum deterrere Nos poterit ab ea, quam tam juſtè ſuſcepimus, Apoſtolicæ Sedis, & Eccleſiæ jurium defenſione: magno, fortique gradu pergemus ire, quò cœpimus, animo recolentes præclara illa Apoſtoli verba: *Si quid patimini propter juſtitiam, beati.*

G Deum

Deum interim Omnipotentem, cujus tremendo judicio potentiſſimi quique Gentium Principes pavidi, ac nudo latere palpitantes ſubeſſe debent, noſtræ, ſeu potius ſuæ cauſæ vindicem, & aſſertorem invocamus, levantes cor, & oculos noſtros in montem excelſum, & ſanctum, unde omne nobis auxilium affuturum ſperamus, fidenterque cum Propheta clamantes: *Dominus illuminatio mea, & ſalus mea, quem timebo?* Reliquum eſt, VENERABILES FRATRES, ut Vos quoque, qui in partem ſollicitudinis noſtræ vocati eſtis, quæ conſilio veſtro egimus, jugibus veſtris apud Deum votis, & aſſiduis precationibus juvetis, divinam bonitatem in contritione cordis obſecrantes, ut ſuâ cœleſti ope curis, & conatibus noſtris clementer adeſſe non dedignetur.

Poſt hæc declaravit S. R. E. Presbyterum Cardinalem Joſephum Vallemanum Archiepiſcopum Athenienſem Palatii Apoſtolici Præfectum, *quem in Conſiſtorio ſecreto habito die* 17. *Maji* 1706. *unà cum aliis novendecim Cardinalibus creaverat, & in pectore reſervaverat. Prætereà alium ſimiliter Presbyterum Cardinalem creavit, ac renunciavit; videlicet* R. P. D. Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum *in Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis cum poteſtate Legati de latere Generalem Viſitatorem Apoſtolicum.*

VENERABILES FRATRES.

XXI. AD gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac declarare intendimus unum Presbyterum Cardinalem, quem dudum, nempe in Conſiſtorio ſecreto habito die 17. Menſis Maji anni proximè præteriti, unà cum aliis novendecim Cardinalibus creavimus, & in pectore reſervavimus, videlicet: Venerabilem Fratrem Joſephum Vallemanum Archiepiſcopum Athenienſem,

Pa-

Palatii noſtri Apoſtolici Præfectum; cujus virtutes non recenſemus, quia Vobis ſatis compertæ ſunt, ac notæ. Prætereà cùm non minùs iis, qui longè, quàm illis, qui prope ſunt, debitores ſimus, ac Operarios in vineâ Domini, non modò ſub oculis noſtris, ſed etiam in longinquioribus Orbis terrarum partibus ſtrenuè, fideliter, ac fructuosè laborantes præclarioribus Apoſtolicæ liberalitatis præmiis decorari maximè deceat: ut Chriſtianæ Religionis, ac Catholicæ fidei in remotiſſimis ab hac Sancta Sede Regionibus ſolidiori ſtabilimento, & latiori propagationi omni, qua poſſumus, ratione opportunè conſulamus, creare ſimiliter intendimus alium Presbyterum Cardinalem, videlicet. Venerabilem etiam Fratrem Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum, quem ferè ex ſexennio, ut Vobis notum eſt, de Fraternitatum Veſtrarum conſilio pariter, & aſſenſu, Noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis Generalem Viſitatorem in Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis cum poteſtate itidem noſtri, & ejuſdem Sedis de Latere Legati, deputavimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, ac reſpectivè creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales Joſephum Vallemanum Archiepiſcopum Athenienſem, ac Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Aprilis 1709.

ARGUMENTUM.

Creat S. R. E. Cardinales Ulyſſem Joſephum Gozzadinum Archiepiſcopum Theodoſiæ, Pontificiorum Brevium ad Principes à Secretis, ac etiam alium, quem in pectore reſervat.

VENERABILES FRATRES.

XXII. AD majorem Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus, Fraternitatum Veſtrarum, numero adſcribere intendimus Venerabilem Fratrem Ulyſſem Joſephum Gozzadinum Archiepiſcopum Theodoſiæ, Brevium noſtrorum, quæ ad Principes ſcribuntur, Secretarium, cujus virtutes longâ jam familiari experientiâ Nobis probatæ, Vobis pariter ſatis perſpectæ ſunt; ac etiam alium, quem tamen rationabilibus ex cauſis in pectore volumus reſervare.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra, creamus S.R.E. Cardinales Ulyſſem Joſephum Gozzadinum Archiepiſcopum Theodoſiæ, ac alium, quem in pectore reſervamus, quovis loco, & tempore arbitrio noſtro declarandum, cum clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Junii 1709.

ARGUMENTUM.

Cardinalitiæ Dignitatis abdicationem à Domino Cardinali Franciſco Maria Mediceo ſpontè factam admittit.

VENERABILES FRATRES.

Significavit Nobis Dilectus Filius Noſter Franciſcus Maria S. Mariæ in Domnica Diaconus S. R. E. Cardinalis Medices nuncupatus, quod tametſi ipſe ſuâ ſorte, quæ ſors Domini eſt, valdè contentus, animum ſemper habuerit Cardinalitiam dignitatem, quam dudum à fel. rec. Innocentio PP. XI. Prædeceſſore noſtro accepit, uſque ad extremum ſuæ vitæ ſpiritum retinendi, nihilominus præſens, ac ſatis notus ejus Familiæ ſtatus talis eſt, ut etiam invitus, ac dolens non modò illius propagandæ ratione, quàm Italiæ tranquillitatis cuſtodiendæ ſtudio adductus, priſtinam ſuam ſententiam mutare, atque ad laicalia vota tranſire compellatur. Hinc Nos ſupplex exorat, ut Dignitatis hujuſmodi ceſſionem benignè admittere non recuſe- XXIII.

mus,

mus, præsertim cùm ipse non minùs Nobis, quàm Prædecessoribus nostris annuentibus in nullo ex sacris, imò neque ex minoribus Ordinibus constitutus reperiatur, nec populorum suæ Gentis dominio subjectorum voces, ac desideria patiantur eum diutiùs in priori sua vocatione perseverare. Fusiùs hæc exponet ejusdem Cardinalis Procurator, quem ipse hac de causa specialiter constituit, ac deputavit; Illum proindè introducendum, ac audiendum esse censemus.

Introductus subinde fuit in Aulam Consistorii R. P. D. Vincentius Amadorius de Manieris Signaturæ Justitiæ Votans, & D. Cardinalis resignantis Procurator; post quem introducti pariter fuere D. Philippus Sacripantes Advocatus Consistorialis, Reverendissimi P.P. D.D. Ludovicus Picus Patriarcha Constantinopolitanus, Palatii Apostolici Præfectus, & Joseph Cajetanus Patriarcha Alexandrinus: R.R. P.P. D.D. Antonius Bancherius, & Maphæus Farsettus Protonotarii Apostolici de numero Participantium: R.R. P.P. D.D. Annibal Albanus ex Germano Fratre Sanctitatis Suæ Nepos Cameræ Apostolicæ Præses, & Fabius Oliverius Brevium Secretorum à Secretis, tamquam utriusque Signaturæ Referendarii: Reverendissimus D. Antonius Franciscus Sanvitalis Electus Urbinas, Pontificii Cubiculi Præfectus cum duobus intimis Cubiculariis, scilicet D.D. Bartholomæo Masseo, & Antonio Maria Rasponio Cappa indutis: Reverendissimus P. D. Petrus Marcellinus Corradinus Archiepiscopus Athenarum Sanctitatis Suæ Auditor, D. Jo: Christophorus Battellus Cappâ rubeâ indutus in locum D. Cardinalis Gozzadini Brevium ad Principes Secretarius deputatus, D. Jacobus de la Croix Clericus Nationalis Gallus in locum D. Guidi Passionei Sacri Collegii Secretarii substitutus, & D.D. Cæremoniarum Magistri.

Quibus omnibus assistentibus D. Sacripantes Advocatus Consistorialis è Regione Pontificiæ Sedis constitutus flexis genibus Sanctitatem Suam ita allocutus est.

BEA-

BEATISSIME PATER.

R. P. D. Vincentius Manierius de Amadoris Signaturæ Justitiæ Votans, & Francisci Mariæ Cardinalis Medicei specialis Procurator legitimo suffultus mandato ad solemniter dimittendam Cardinalatus Dignitatem habet ad Sanctitatem Vestram, & Sacrum Collegium literas, quas humiliter supplicat recipi, iisque lectis audiri, quæ habet in mandatis.

Illicò idem D. Advocatus Consistorialis tradidit Domino Casina Magistro Cæremoniarum antiquiori tum literas à Domino Cardinali Resignante ad Sanctitatem Suam ea de re datas, tum etiam alias literas ab Eminentia Sua Sacro Collegio conscriptas. Priores jussu Sanctitatis Suæ mox traditæ sunt D. Battello, qui stans inter Scamnum DD. Cardinalium, & Sedem Pontificiam conversus ad DD. Cardinales eas elata voce legit, erantque tenoris, qui sequitur, videlicet:

AD SANCTITATEM VESTRAM

BEATISSIME PATER.

ROmanæ Purpuræ Dignitatem, qua à sa. me. Innocentio XI. anno 1687. ornatum me gloriabar (Sanctissime Generis humani moderator CLEMENS XI. Pont. Max.) Tibi nunc reddere, & ad pedes Sanctitatis Tuæ in genua provolutus cum summa venerandi dimissione cogor deponere. Debui siquidem, accedente etiam judicio Sanctitatis Tuæ gravissimo, & maximo (quod numquam cogitaveram futurum) omni rerum mearum, ac anteactæ vitæ meæ instituti ratione posthabitâ, non tam privato meo, quàm publico Domus nostræ, & forsan Italiæ commodo consulere, difficillimis istis Christianæ Reipublicæ temporibus, & quantum in me est, quieti, ac tranquillitati servire, si Deo visum fuerit Domum hanc (nulla extante virili pro-

le)

le) aliquo per me munimento, mihi liberos largiendo, fulcire, ut consistat. Petit hoc à me Patriæ charitas, exigunt vota Populorum, Etruriæ bonum: consilia prudentum persuadent, ut acquiescam, & obtemperem. Quamobrem me ab Urbe dissito, & non unâ causâ legitimè impedito Vincentius Amadorius de Manieris Signaturæ Justitiæ Votans, tanquam Procurator ad hoc specialiter à me deputatus, preces, qua par est submissione porriget Sanctitati Tuæ, ut mihi fas sit Dignitatem istam ritè dimittere: quod consilium valde placitum, & ex alto rerum humanarum apice spero Apostolicæ Benedictionis gratiâ probatum iri, dum hac fiduciâ fretus, Sanctitatem Tuam propensum erga me animum, ac paternam voluntatem benignè servaturam confido. Vicariam in terris Numinis potestatem gerenti Sanctitati Tuæ pronus ad pedes procumbens, quæ est tuæ clementissimæ Majestatis humanitas, eam rogo, & obtestor, ut si expectationem, ac officii numeros non impleverim: sique Majorum meorum dotes non æquaverim, magnanimè ignoscas. Intereà, ut Sanctitas tua gravissima rerum momenta feliciter tractet, terras moderetur, ac tueatur D. O. M. supplex exoro, & libato ad Sanctissimos pedes osculo, iterum Apostolicâ Benedictione muniri venerabundus expostulo.

Florentiæ 8. Junii 1709.

Sanctitatis Vestræ.

Humill. Devot., & Obs. Servus.
Franciscus Maria Cardinalis Medices.

Aliæ verò literæ ad Sac. Collegium datæ jussu pariter Sanctitatis Suæ traditæ fuerunt D. Clerico Nationali, qui eas mox ibidem alta voce legit, & erant tenoris sequentis.

Emi-

Emi, & Rmi Domini mei Observandissimi.

PRo rerum humanarum varietate mutanda sępius esse consilia, diversumque vitæ cursum instituendum, in me experior, Eminentissimi Domini mei, cùm aliquot ab hinc annis, ut Domus nostræ commodo servirem, in qua (ut neminem Vestrûm latet) nulla virilis proles existit, me debere intellexi posteritati, & sanguinis propagationi consulere, & idcircò de dimittendâ Purpurâ seriò cogitare. Quare divinæ voluntati mihi obsequendum cognoscens, quamvis valdè me pigeat, insignis Collegii Vestri decus exuere, quo juvenis me ornatum jucundè suspexi, statui tandem sequi consilia prudentum, ut mutationem istam subirem. Et sanè nisi superiora ista, nisi horum vota populorum, nisi publica quies, temporum conditio, & fortasse bonum Italiæ, me impulissent, profectò difficile animum inducere potuissem, ut consilium istud amplecterer, & ab amplissimo, fraternoque consortio vestro sejungerer. De isto quippe sacro Ordine, quàm semper magnificè senserim, atque præclare, innumera mihi sum conscius argumenta protulisse, quibus animi mei constans in Vos obsequium, Patres amplissimi, metiremini. Delegi igitur, ac deputavi Procuratorem meum Vincentium Amadorium de Manieris, Signaturæ Justitiæ Votantem, qui meis verbis Sanctitati Pontificis Maximi (quem humano generi Vicariâ Majestate præesse Deus voluit) demissè supplicaret, ut ipso annuente, liceat mihi Cardinalatus Dignitatem dimittere. Quod dum E.E. V.V. vehementer animo commotus hisce significo, rogo Vestrum singulos, ut qua auctoritate, & gratia plurimum valetis, me solitâ benevolentiâ prosequi pergatis, qui Vos prudentiâ, rerum gerendarum usu, & sublimi virtute præditos admiratus, tamquam coram Vos alloquerer, ut unicuique Vestrum venerationis meæ officia deferrem, Vobis perpetuò me devinctum fateor, omneque stu-

H dium,

dium, ac diligentiam pollicitus, fausta cuncta, feliciaque precor, manusque vestras pronus osculor.

Florentiæ 8. Junii 1709.

E.E. V.V.

Humill. Devot. Servus Verus
F. Maria Cardinalis Medices.

Peractâ ejusmodi literarum recitatione præfatus Clericus Nationalis legit etiam alta voce mandatum Procuræ D. Cardinalis resignantis sibi traditum à memorato Cæremoniarum Magistro, cujus tenor omittitur.

Perlecto ejusmodi mandato D. Advocatus Consistorialis suam Orationem, & supplicationem prosecutus est his verbis:

Amplissimam Cardinalitiam Dignitatem, quam singulari benignitate sa me. Innocentii XI. Sanctitatis Vestræ Prædecessoris à quatuor cum dimidio lustris obtinuisse, & retinuisse gloriatur Franciscus Maria Medices, ad extremum usque suæ vitæ spiritum continuare sperabat; unde inexplicabile dictu est quàm gravem animi ægritudinem senserit, quando notissimis suæ Familiæ casibus ad innovationem adeò sibi grati, & illustris status Ecclesiastici in connubialem thalamum adactum se sensit. Prudens tamen, imò necessarium putavit consilium omne suæ voluntatis arbitrium inscrutabilis Divinæ dispositionis nutibus subjicere,& publicis votis tam totius Familiæ, quàm subditorum privata sua commoda, & desideria sacrificare, & postponere; certâ spe fretus quòd etiam à Sanctitatis Vestræ judicio benignam promereri possit approbationem idem consilium, per quod non solum populorum ejus Familiæ dominio subjectorum quies, sed finitimæ ditionis Ecclesiæ, ac totius Italiæ tranquillitas mediante prole à Divina benignitate imploranda promoveatur, & celsissima Familia propagetur terrâ, marique præpotens, quæ nullum majus decus, & ornamentum extollit, quàm reverentiam, & obsequium huic Sanctæ Sedi illibatè servatum. Qua

de

de re Pedibus Sanctitatis Vestræ provolutus idem Procurator dicti Cardinalis Medicei nullo Sacrorum Ordinum, sed solùm Clericali tonsura S. Sedis Apostolicæ benigna dispensatione initiati eâ, quâ decet, reverentiâ, præfatam Cardinalatus Dignitatem cum omnibus, & singulis præeminentiis, insignibus, prærogativis, & titulis in manibus Sanctitatis Vestræ sponte, & liberè dimittit, resignat, & cedit, humiliter supplicans, ut hanc dimissionem, resignationem, & cessionem benignè dignetur admittere, ipsique Juramenta quæcumque, & vincula occasione dicti Cardinalatus contracta remittere, & relaxare, & de omnibus commissis, omissis, & neglectis absolvere, paternamque benedictionem impertiri.

Finita dicti Advocati Consistorialis Oratione Dominus Casina Cæremoniarum Magister antiquior rogavit DD. Protonotarios præsentes, ut de Instantia admissionis, & resignationis hujusmodi publicum conficerent Instrumentum, ita locutus.

Protonotarii Apostolici hîc præsentes erunt rogati de hujusmodi instantia, facta à Procuratore Francisci Mariæ Cardinalis Medices, vigore specialis Mandati per Clericum Nationalem Sacri Collegii nunc perlecti super admissione cessionis, & resignationis Dignitatis Cardinalatus, nec non omnium, & quorumcumque jurium ad ipsum ratione ejusdem Dignitatis spectantium, & pertinentium, ut quandocumque opus fuerit, de his unum, vel plura publicum, seu publica Instrumentum, sive Instrumenta conficere possint, & valeant.

Tunc R.P. D. Bancherius Protonotarius Apostolicus antiquior non tam ad R.R. P.P. D.D. Referendarios, quàm ad ceteros ibi præsentes conversus eos Actorum hujusmodi testes adhibuit his verbis: Vobis testibus:

Peracta, receptaque in hunc modum instantia, Consistorio exie-

runt omnes, ut supra, introducti, ita ut Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remanserit, qui subinde ipsos DD. Cardinales his verbis allocutus est.

Attenta instantia Nobis nuper facta non minùs pro ea, qua inclytam Domum Mediceam tot nominibus claram, ac singulari in primis erga hanc Sanctam Sedem devotione præfulgentem paterna complectimur charitate, quàm publicæ quieti opportunè prospiciendi ratione potissimùm suadente, admittere intendimus dimissionem petitam.

Quid Vobis videtur?

Post hæc singuli DD. Cardinales, servata Ordinis, ac loci prærogativâ, suffragium de more tulerunt, cumque Cardinalatus resignationem à d. D. Cardinali Mediceo ritè factam admittendam esse unanimes censuissent, Sanctissimus ejusmodi resignationem Apostolico solemni Decreto sequentibus verbis concepto admisit, atque probavit:

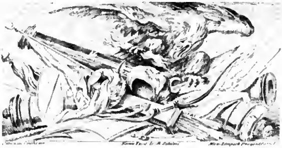
Auctoritate Omnipotentis Dei, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ, admittimus cessionem, & dimissionem Cardinalatus, & Diaconiæ S. Mariæ in Domnica in manibus nostris factam unà cum omnibus privilegiis, & insignibus ad Dignitatem Cardinalitiam, & dictam Diaconiam quovis modo spectantibus, itaut ipse Franciscus Maria Medices dimittens deinceps nullo modo sit Cardinalis, nec talis nominari possit, neque in ullis actibus ad Cardinales pertinentibus, & præcipuè in electione Summi Pontificis vocem activam, vel passivam habere, vel in illis se ingerere quoquo modo, uti Cardinalis valeat. Illum proindè absolvimus à vinculo quorumcumque Juramentorum præstitorum tam occasione Cardinalatus, & ejusdem Diaconiæ, quàm ratione Monasteriorum, & Beneficiorum Ecclesiasticorum ab eo obtentorum; Decernentes insuper hæc omnia Monasteria, & Beneficia, quæ obtinet, per admissionem hujusmodi eo ipso vacare, illumque pariter absolventes à qui-

buſ-

buſvis tranſgresſionibus circa prædictorum Juramentorum obſervantiam forſan commisſis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Pronunciato demum Pontificio Decreto reſeratum eſt Conſiſtorium, è quo ſurgens Sanctiſſimus ſuas ſecretiores Cameras repetiit. Dum autem Cubiculum Conſiſtoriali Aulæ proximum pertranſiret, R.P.D. Manierio Procuratori in genua provoluto dixit: Admiſimus Cesſionem Cardinalatus: *obtulit tunc ille ſuper pollubrum argenteum Galerum Cardinalitium ab altero ex Cæremoniarum Magiſtris receptum, & pedem Sanctitatis Suæ ſuper eum Crucis ſignum producentis reverenter oſculatus eſt.*

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 22. Julii 1709.

ARGUMENTUM.

R. P. D. Annibalem Albanum Sanctitatis Suæ Germani Fratris Filium deputat Nuncium extraordinarium ad Imperatorem, aliosque Reges, & Principes, ut in Pacis tractationibus inter eos propediem incundis Apostolicæ Sedis dignitatem, & orthodoxæ Fidei rationes pro viribus tueatur.

VENERABILES FRATRES.

XXIV. SUperioribus diebus ineundæ propediem inter Christianos Principes Pacis audito rumore, optatam tandem quietem, & tranquillitatem diuturno, ac sanè acerbissimo bello fessis gentibus reddendam fore speravimus. Verùm nondum oblito Domino delicta populi sui, ac de nostris potissimùm graviorem vindictam sumere cogitante, ingemiscere cum Propheta compellimur: *Expectavimus Pacem, & non est bonum: tempus medelæ, & ecce formido: tempus curationis, & ecce turbatio*; Si enim, ut cum ejusdem Prophetæ verbis loqui prosequamur, *si enim egressus fuero ad agros, ecce occisi gladio: & si introiero in Civitatem, ecce*

ecce attenuati fame. Quod tamen magis deplorandum eſt, atque dolendum, malorum hæc non ſunt ſumma noſtrorum; timendum quippe magis eſt, nec immeritò timendum, nè filiis tenebrarum, qui prudentiores filiis lucis in generatione ſua ſunt, adnitentibus, deterior bello pax ita forſan ex inopinato coaleſcat, ut exclamare cogamur: *Ecce in pace amaritudo mea amariſſima*. Nos ſanè in tanto rerum diſcrimine conſtituti, cor primùm, & oculos noſtros in montem excelſum, & ſanctum, unde omne nobis auxilium affuturum confidimus, levare non prætermiſimus, enixè Dominum deprecantes, ut qui facit pacem in ſublimibus, & Reges in thronis collocat, arctam non modò, & indiſſolubilem animorum concordiam, ſed & parem Catholicæ Fidei, conjunctis viribus, & conſiliis, tuendæ, & propagandæ zelum Orthodoxis Principibus largiatur. Hæc porrò Nos ipſi iiſdem Principibus majori, qua poſſumus, animi contentione ſuaſuri, allegare decrevimus ad Chariſſimos in Chriſto Filios noſtros Joſephum Romanorum Regem in Imperatorem Electum, alioſque Reges, nec non ad ceteros Principes, quibus fas erit, Dilectum Filium Annibalem Albanum, noſtrum ſecundùm carnem ex Fratre germano Nepotem, ac Cameræ Apoſtolicæ Præſidem, qui graviſſimum hoc negotium non tam apud illos, quàm aliàs ubicumque opus fuerit, urgere valeat. Ibit igitur ipſe, ibit quamprimùm, non in curribus, neque in equis, ſed in nomine Domini. Ibit Reipublicæ, Eccleſiæ, Religionis, adeôque noſtram, atque hujus Sanctæ Sedis cauſam acturus. Ibit quocumque injunctum ſibi ejuſmodi munus eum vocabit: ad ipſum etiam locum, in quo tractationes pacis habendæ erunt, profecturus, ſi, & quomodo hoc ipſum, & Apoſtolicæ Sedis dignitas pati, & orthodoxæ Fidei rationes, in quibus vera dignitas ſita eſt, poſtulare videbuntur. Ibit demum benè edoctus Pontificium Regnum, ad inſtar Regni Chriſti, non aliud, quàm Crucis Regnum eſſe;

mini-

minimè proinde petens in eo ſedere ad dexteram, vel ad ſiniſtram: calicem tamen laborum, quem Nos ei propinamus, alacriter bibiturus. Hæc Vos hodie ſcire voluimus, VENERABILES FRATRES, ut pro parte ſolicitudinis, ad quam vocati eſtis, curas, & conatus noſtros rei non minùs arduæ, quàm ſalutari intentos tum operâ, & conſilio, tum jugibus ad Deum votis, & precationibus juvetis; ſicuti perſpecta pietas, & religio veſtra, ac perpetuum Catholicæ Eccleſiæ, & Cauſæ publicæ ſtudium abundè Nobis pollicentur.

Poſt hæc declaravit S. R. E. Presbyterum Cardinalem Antonium Franciſcum Sanvitalem Archiepiſcopum Urbinatem, Pontificii Cubiculi Præfectum, quem in Conſiſtorio ſecreto habito die 15. *Aprilis proximè præteriti unà cum Eminentiſſimo Gozzadino Cardinalem creaverat, & in pectore reſervaverat.*

VENERABILES FRATRES.

XXV. ADmonet Nos Natalis noſter hic dies præcipuæ illius, quam Patriæ debemus, charitatis; neque enim ortus noſtri tempus reminiſci poſſumus, niſi etiam loci, in quo orti fuimus, recordemur. Ut itaque hac die & Urbi, in qua nati, & Eccleſiæ, in qua renati fuimus, gratos Nos exhibeamus, illuſtri utramque Pontificii amoris teſtimonio decorare, illarumque Præſulem, quem nuper, nempe die 15. Aprilis proximè præteriti, S. R. E. Cardinalem creavimus, & in pectore reſervavimus, palàm hodiè evulgare, ac declarare conſtituimus, videlicet Venerabilem Fratrem Antonium Franciſcum Sanvitalem Archiepiſcopum Urbinatem, Cubiculi noſtri Præfectum, cujus eximiæ, ac Sacro Antiſtite planè dignæ virtutes ſatis vobis innoteſcunt.

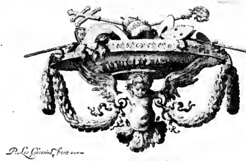
Quid Vobis videtur?

Au-

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrà declaramus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Antonium Franciscum Sanvitalem Archiepiscopum Urbinatem cum derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 9. Septembris 1709.

ARGUMENTUM.

Suos, & Apostolicæ Sedis de Latere Legatos deputat, ac declarat, Bononiæ Laurentium Casonum, Romandiolæ Thomam Ruffum, & Ferrariæ Laurentium Corsinum S. R. E. Cardinales.

VENERABILES FRATRES.

Xxvi. Vergente jam in finem triennio, ad quod Legationem Bononiensem demandavimus Dilecto Filio Nostro Nicolao S. R. E. Cardinali Grimaldo, qui eam pari cum justitiæ, ac prudentiæ laude, difficillimo tempore exercuit: ad eamdem nunc Legationem transferre intendimus è Legatione Ferrariæ, tametsi consueto hujus tempore nondum expleto, Dilectum pariter Filium nostrum Laurentium ejusdem S. R. E. Cardinalem Casonum, qui hujusmodi Legationem Ferrariensem summâ fide, ac sanè semper inter malorum, aut præsentium sensum,

aut

aut metum futurorum forti animo, ut probè noſtis, adminiſtravit.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ transferimus à Legatione Ferrarienſi ad Bononienſem præfatum Cardinalem Caſonum; eumque declaramus, ac deputamus noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Bononiæ ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ☩, & Filii ☩, & Spiritus ☩ Sancti. Amen.

Labitur itidem triennium, ad quod Legationem Romandiolę commiſimus Dilecto Filio Noſtro Philippo Antonio S.R.E. Cardinali Gualterio, qui eam inter tot nimiùm notas rerum, ac temporum difficultates, ſedulò, ac fideliter ſuſtinuit. Eidem nunc proindè Legationi præficere intendimus Dilectum pariter Filium Noſtrum Thomam ejuſdem S.R.E. Cardinalem Ruffum, de cujus fide, integritate, probataque in regendis illius Provinciæ populis prudentia plurimùm in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, & deputamus Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Romandiolæ præfatum Cardinalem Ruffum ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ☩, & Filii ☩, & Spiritus ☩ Sancti. Amen.

Vacante jam etiam Legatione Ferrariæ per translationem nuper inde à Nobis factam, ut audiſtis, Dilecti Filii Noſtri Laurentii S.R.E. Cardinalis Caſoni ad Legationem Bononienſem, præficere intendimus primodictæ Legationi Dilectum pariter Filium Noſtrum Laurentium ejuſdem S.R.E. Cardinalem Corſinum, de cujus fide, prudentia, integritate, rerum uſu, ac in præcipuis

Reipublicæ muneribus gerendis experientiâ plenè in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ: declaramus, ac deputamus Noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Corſinum ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 14. Octobris 1709.

ARGUMENTUM.

Consilium, quod susceperat, Serenissimum Austriæ Archiducem Carolum honestandi titulo Regis Catholici Hispaniarum ad normam Clementinæ: Si Summus Pontifex &c. *DD. Cardinalibus aperit*.

VENERABILES FRATRES.

JUstum sanè, ac salutare consilium, quod Xxvii.
Charissimi in Christo Filii Nostri Josephi Romanorum Regis in Imperatorem electi germanus Frater nuper suscepit, palàm explicandi filiale suum, ac debitum in hanc Sanctam Sedem obsequium; ac aliàs Nobis, & Ecclesiæ ad Canonicarum Sanctionum præscriptum satisfaciendi, mutuas à Nobis paternæ nostræ charitatis significationes expostulat. Idcircò, quemadmodum illum Hispaniarum Regis Catholici titulo nuncupare constituimus, ita ei, quoad ditiones, quas tenet, seu forsan ipsum de cetero tenere contigerit, Jurium illi annexorum usum minimè in posterum denegabimus. Ut tamen hæc omnia ritè, ac rectè, & sinè alterius cu-

juf-

jusquam injuria, aut præjudicio à Nobis peragi notum sit, scire Vos volumus, Nos hac in re normam omninò sequi Constitutionis fel. rec. Clementis Papæ V. Prædecessoris nostri in Concilio Viennensi editæ, qua cautum fuit, quòd siquem Summus Pontifex sub titulo cujuslibet Dignitatis ex certa scientia verbo, constitutione, vel literis nominet, honoret, seu quovis alio modo tractet, per hoc in Dignitate illa ipsum approbare non intelligatur, aut quicquam ei tribuere novi juris. Hanc itaque Constitutionem, quam, ut probè nostis, non absimilium contentionum occasione etiam rec. me. Pius II Joannes XXII., & Sixtus IV. Romani Pontifices pariter Prædecessores nostri approbarunt, & innovarunt, Nos eorumdem Prædecessorum nostrorum exemplis adducti, illisque expressè inhærentes, similiter approbamus, & innovamus; ut ita non minus quæcumque nostra, quàm aliena, ac præsertim amborum de Hispanica successione contendentium, quæ verè nullatenus cognovimus, aut discussimus, Jura, æqualiter salva, & illæsa remaneant: Nos verò nec ad dexteram, neque ad sinistram declinantes, ab eo, quem semper secuti fuimus, Apostolicæ Sedis more minimè recedamus. Hæc habuimus, Venerabiles Fratres, quæ Vobis hodie ex hoc loco significaremus; Ut quæ sit nostra mens ab injuncto Nobis divinitus Pastorali munere, adeôque à recto Justitiæ tramite numquam aliena, apertè dignoscatis: Patremque Misericordiarum enixè simul rogare possitis, ut ea, quæ agimus, Christianæ Reipublicæ, Catholicæ Ecclesiæ, atque huic Sanctæ Sedi benè, ac feliciter faciat evenire.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Die 19. Februarii 1710.

A R G U M E N T U M.

Quæ cùm à Carolo Hiſpaniarum Rege Catholico, tum ab ejus Adminiſtris in Ducatu Mediolanenſi, ac in Regno Neapolis geſta fuerant, ut detrimenta utrobique Eccleſiaſticæ auctoritati illata ſarcirentur; quæque inſuper à Sanctitate Sua, ejuſque permiſſu à DD. Cardinalibus Archiepiſcopis Mediolanenſi, & Neapolitano peracta fuerant, ut uberiùs Eccleſiæ ſatisfieret, DD. Cardinalibus luculènter exponit.

VENERABILES FRATRES.

NUnciavimus Vobis in præterito Conſiſtorio XXVIII.
juſtum, ac ſalutare conſilium, quod Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Joſephi Romanorum Regis in Imperatorem electi germanus Frater ſuſceperat, palàm explicandi filiale ſuum, ac debitum in hanc Sanctam Sedem obſequium, ac aliàs Nobis, & Eccleſiæ ad Canonicarum Sanctionum præſcriptum ſatisfaciendi ſuper iis, quæ ejus nomine in graviſſimum Eccleſiaſticæ non minùs authoritatis, quàm Pontificiæ Dignitatis detrimentum, tam in Ducatu Me-

dio-

diolanensi, quàm in Regno Neapolis jamdudum contigerant; Illum propterea de cætero Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Hispaniarum Regis Catholici titulo, ad limites tamen Constitutionis fel. rec. Clementis PP. V. Prædecessoris nostri in Concilio Viennensi editæ, & non aliàs, nuncupare Nos statuisse Vobis significavimus. Æquum nunc itidem, ac ab ea, qua Vos in Domino complectimur, singulari charitate non alienum ducimus Vobis ex hoc loco edicere susceptum, ut supra, ab eodem Carolo Rege consilium, confecto jam opere, impletum fuisse; editâ siquidem generali, absolutâ, ac publicâ abrogatione, rescissione, & revocatione illorum Edictorum, & Decretorum, quæ in Ducatu Mediolanensi, ac in Regno Neapolis tam super prohibitione extrahendi, sive extrahi faciendi ab utroque Dominio pecunias ad hanc almam Urbem, aliave loca Ditionis Ecclesiasticæ deferendas, quàm super interceptione proventuum Ecclesiasticorum ad possessores extra eadem dominia degentes pertinentium, dudum promulgata fuerant: jussâque insuper quorumvis interceptorum proventuum hujusmodi fideli, atque integra restitutione: ac iis demùm additis, quæ Nos, ut uberiùs Ecclesiæ satisfieret, utrobique peragi curavimus, detrimenta omnia, & damna, quæ Ecclesiasticæ authoritati ex memoratis Edictis, atque Decretis obvenerant, reparata fuisse non ambigimus. Hæc sanè Vobis magna ex parte jam innotuisse non dubitamus; quia tamen non omnia omnibus perspecta esse arbitramur, scire ideò Vos volumus, statim ac inaudivimus eumdem Carolum Regem suis die 28. Augusti superioris anni datis literis Edictorum, ac Decretorum hujusmodi rescissionem mandasse, Nos minimè in primis omisisse Regem ipsum paterna charitate admonere, ac hortari, ut conscientiæ suæ consuleret, attributâ ad id ejus Confessario facultate ab Ecclesiasticis Censuris, & pœnis, quas propter præmissa incurrerat, ipsum absolvendi. Præterea ut Ecclesiasticæ in-

indemnitati, præter perperam gestorum emendationem eadem authoritate, qua illa peracta fuerant, ut supra, faciendam, Apostolici etiam judicii nostri accessione pleniùs consultum esset, per binas nostras in forma Brevis die 5. Octobris proximè præteriti expeditas literas Edicta, & Decreta præfata cum omnibus, & singulis indè secutis, ac quandocumque secuturis, nulla prorsùs, & inania fuisse, & esse pronunciavimus, viribusque, & effectu penitùs vacuavimus; firmis remanentibus Censuris, & pœnis, quas ii omnes, & singuli, qui præmissa perpetraverant, sive aliàs in illis culpabiles fuerant, quovis modo incurrerant. In iisdem porrò literis pium Ecclesiæ morem secuti, quæ recurrentibus ad ipsam post excessum cum humilitate filiis se propitiam exhibere solet, & benignam, Dilectis Filiis Nostris Josepho, & Francisco S.R.E. Cardinalibus Archinto, & Pignatello nuncupatis; Metropolitanarum Ecclesiarum Mediolanensis, & Neapolitanæ ex concessione, & dispensatione Apostolica respectivè Præsulibus, facultatem concessimus omnes, & singulos prædictos, seu illos ex eis ad se recurrentes, qui veræ pœnitentiæ signa ostendissent, à Censuris, & pœnis supradictis in forma Ecclesiæ consueta misericorditer absolvendi, prout fusiùs ex earumdem literarum exemplis percipietis, quæ à Secretario Brevium nostrorum Secretorum mox legentur.

Hic ingressus fuit Consistorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctitatis Suæ, & legit Brevia prædicta, quorum absoluta lectione Sanctissimus reassumpsit in hæc verba:

Facultate igitur sibi, ut audistis, attributâ utentes ambo Cardinales prædicti absolutionis beneficium juxta formam in nostris literis traditam iis impenderunt, qui propter præmissa culpabiles ea, qua par erat, humilitate, ipsomet Carolo Rege eos ad id excitante, absolvi petierunt, quos inter complures

fuere ex præcipuis utriusque Dominii Ministris, quemadmodum documenta ab eisdem Cardinalibus eâ de re ritè confecta, & ad Nos authenticè transmissa testantur. Demùm nonnullos libros, & scripta jam pridem typis vulgata, quibus eâ potissimùm Edicta, & Decreta propugnantur, per quæ secularis potestas, ut diximus, exterorum Beneficia sequestro committi mandaverat, per alias nostras in simili forma Brevis hesterna die promulgatas literas damnavimus, & prohibuimus, meritâque, ac gravi Censurâ confiximus, ut ita illata Ecclesiæ gravamina cumulatiùs sarcirentur, omnibusque perspectum fieret non aliàs eidem Carolo Regi, etiam quoad ditiones, quas tenet, Regiorum Jurium usum à Nobis admissum fuisse, nisi postquam Ecclesiæ, quoad Edicta, & Decreta præfata, usquequaque satisfactum fuisse compertum esset, quemadmodum Nobis ab initio proposuimus, ac postmodum in ejusmodi proposito constanti semper animo permansimus. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, qui Pastoralem solicitudinem nostram in Sanctæ Dei Ecclesiæ administratione operâ, & consilio sublevare non prætermittitis, communicanda hodie existimavimus, tum ut justum hinc gaudium capiatis, uberesque Nobiscum D. O. M. gratias agatis, quod dederit Regi cor docile ad faciendas justificationes suas: tum ut enixas vestras assiduis nostris precibus adjungere velitis apud Patrem Misericordiarum, quatenus sua cœlesti ope eos similiter conatus nostros juvare non dedignetur, quos nullis parcentes laboribus indesinenter impendere non desistimus, ut in aliis quoque, quæ sunt multa, ac etiam ab aliis, qui sunt multi, quæ Dei sunt, & Ecclesiæ, Deo, & Ecclesiæ reddantur.

His peractis deventum fuit ad præconia, & propositiones plurium Ecclesiarum, quibus absolutis Sanctitas Sua iterum allocuta fuit DD. Cardinales in hæc verba:

VE-

VENERABILES FRATRES.

VAcat adhuc Legatio Ferrariæ per translationem, quam inde fecimus, Dilecti Filii Noſtri Laurentii S. R. E. Cardinalis Caſoni ad Legationem Bononienſem; cùm eas, quas Dilectus etiam Filius Noſter Laurentius ejuſdem S. R. E. Cardinalis Corſinus allegavit, rationes, ne ad ejuſmodi munus, quod ei, ut benè noſtis, commiſeramus, ſuſcipiendum adigeretur, probandas, atque admittendas eſſe duxerimus. Ad eamdem proindè Ferrarienſem Legationem transferre nunc intendimus à Legatione Romandiolæ Dilectum pariter Filium Noſtrum Thomam Cardinalem Ruffum, qui hanc Romandiolæ Legationem non quidem à multo tempore, ſed multa cum laude adminiſtrat. XXIX.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ transferimus à Legatione Romandiolæ ad Legationem Ferrariæ præfatum Cardinalem Ruffum ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Maji 1710.

ARGUMENTUM.

Expoſitis primùm iis, quæ decernenda cenſuerat de Pacificationis tractatu ab Auguſto Poloniæ Rege dudum cum Svecis inito: tum etiam iis, quæ idem Rex egerat, ut inuſtam ex eodem tractatu Regio Nomini labem prorſus abſtergeret, & Pontificiæ voluntati obſequeretur: DD. Cardinalibus ſuſceptum conſilium aperit præficiendi viduatis Poloniæ Eccleſiis perſonas, pro quibus idem Rex de more ſupplicaverat. Demum plura ſubjicit admodùm honorifica de filiali ipſius Regis in Sanctam Sedem obſequio, ac de Regia deliberatione adjungendi quamprimum Principi ejus nato pios, proboſque viros, qui illum orthodoxæ Fidei præceptis, ac ritibus imbuant.

VENERABILES FRATRES.

Xxx. QUartus jam labitur annus, ex quo, non ſinè gravi animi noſtri dolore, Eccleſiis in Regno Poloniæ exiſtentibus, quas ſuis intereà deſtitui Præſulibus contigit, novos Epiſcopos præficere, ob notas nimiùm illius Regni perturbationes, intermiſimus. Elapſis porrò menſibus ubi primùm à Svecis improſperè pugnatum fuiſſe percepimus, optatam tandem tranquillitatem ab Eo, qui potens eſt ſtatuere procellam in auram, & facere fluctus ejus

ſile-

ſilere, eidem Regno reddendam eſſe ſperantes, adveniſſe jam tempus exiſtimavimus, quo Eccleſias præfatas à diuturnioris viduitatis incommodis vindicaremus. Verùm cùm ex priſco hujus Sanctæ Sedis more, Polonorum Regum pro idoneis perſonis, quæ dictis Eccleſiis præficiendæ ſunt, ſupplicantium preces eamdem Sedem exaudire conſuetam eſſe cogitaremus, illius profectò Regis ſupplicationibus hac in re minimè annuendum eſſe credidimus, cujus nomine infelix ille, ac ſanè ultra quàm ſatis eſt, pervulgatus, pacificationis tractatus initus noſcebatur, quo graviſſima non minùs orthodoxæ Fidei, quàm Eccleſiaſticæ libertati detrimenta inferri compertum fuerat: niſi priùs non modò Regem ipſum, expreſsâ tractatus hujuſmodi damnatione, ab hac turpiſſima labe purgari contingeret, ſed & ipſa tractatus damnatio Apoſtolici noſtri judicii acceſſione robur, ac pondus acciperet. Idcircò, tametſi omnium ſermone notum eſſet tractatum illum pravâ operâ, ac malâ fide, ſeu potius proditione Commiſſariorum à Chariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Auguſto Poloniæ Rege Illuſtri conſtitutorum conflatum fuiſſe, atque hoc ipſum idem Rex publicè editâ ſuæ mentis declaratione univerſo terrarum Orbi teſtatum, atque perſpectum eſſe voluerit, nihilominus id Nos minimè ſufficere reputantes, ſtatim ac ipſum Auguſtum Regem redeundi in Poloniam conſilium ſuſcepiſſe audivimus, noſtras ad eum literas, compluribus ex Fraternitatibus Veſtris ita ſuadentibus, ejuſmodi in re dandas eſſe cenſuimus, juxta exemplum, quod à Secretario Brevium noſtrorum Secretorum mox legetur.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctitatis Suæ, ac Breve Poloniæ Regi ſcriptum die 21. Septembris 1709., quod brevitatis gratia omittitur, alta voce perlegit; cujus abſolutâ lectione Sanctiſſimus Orationem *reaſſumpſit in hæc verba:*

Ex-

Excepit Rex ſingulari in hanc Sanctam Sedem devotione Literas noſtras, ſupremoque ejuſdem Sedis judicio ſe humiliter ſubmittens, nuperrimè ita reſpondit.

Hìc idem R. P. D. Oliverius Regium reſponſum legit Varſaviæ datum die 2. Aprilis proximè præteriti, quo perlecto Sua Sanctitas allocutionem ſuam ita proſecuta fuit:

Ex iis jam, quæ audiviſtis, abſterſam non modò, ac penitùs deletam quamcumque maculam, quæ Regio nomini ex Tractatu Altranſtadenſi quoquo modo irrogata cenſeri poterat, planè conſpicitis; ſed indè Regem ipſum datam ſibi opportunitatem filiale ſuum in hanc B. Petri Cathedram obſequium uberiùs oſtendendi, ſyncerumque, quo fervet, pro Catholica Religione zelum non ſolùm verbis, ſed etiam re ipſa apertiùs declarandi, prompto, ac libenti animo amplexum fuiſſe, gaudere Vos cernimus. Verùm, ut gaudium hoc veſtrum plenius ſit, & cumulatius, latere Vos nolumus, quæ priùs idem Auguſtus Rex binis ſuis ad Nos die ſexta Octobris elapſi anni, ac die 10. Februarii proximè præteriti reſpectivè datis Literis ſcripſerat, ex quibus & gratum, ac devotum in Nos, & hanc Sanctam Sedem ejus animum, quemadmodum & illum ex aliis præfati Regis ad unumquemque veſtrum conſcriptis, ac Vobis, ut audivimus, nuper redditis Literis conjicere potuiſtis, abundè percipietis: ac inſuper (quod ſanè valdè notandum eſt, Vobiſque perjucundum erit) falſa prorsùs fuiſſe, & eſſe, quæ de quibuſdam pactionibus non minùs Catholicæ Religionis rationibus quàm Reipublicæ Polonæ juribus, ac libertati adverſantibus ab ipſomet Rege occaſione ſui in Poloniam reditus cum Acatholicis Principibus, ut ferebatur, initis vulgata fuerant, ſatis ſuperque intelligatis. Legantur igitur etiam hujuſmodi Literæ.

Perlectæ hìc fuerunt à prædicto R. P. D. Oliverio duæ Regiæ Epiſtolæ linguâ Italicâ ad Sanctitatem Suam dudum, nempe

die

die 6. Octobris elapsi anni, ac die 10. Februarii proximè præteriti respectivè datæ, quibus lectis Sanctitas Sua sequentibus verbis Orationem suam absolvit:

Abstinemus nunc ab iis prætereà commemorandis, quæ idem Augustus Rex urgente potissimùm rem hanc apud ipsum Dilecto Filio Annibale Albano nostro secundùm carnem Nepote, de inito à se consilio adjungendi quamprimum Principi ejus nato pios, ac probos Viros, qui illum orthodoxæ Religionis præceptis, ac ritibus imbuant, non ita pridem ad Nos fusè perscripsit, suamque ea de re Nobis Regiam fidem disertis verbis obstrinxit; id enim ad eam differimus diem non longè, ut speramus, Deo propitiante, absuturam, qua hujusmodi consilium omninò peractum, impletumque fuisse perceperimus: Interim ex iis, quæ retulimus, satis luculenter Vobis perspectum fore confidimus Augustum Regem abundè promereri, ut pro iis, qui viduatis in ejus Regno Ecclesiis de more præficiendi erunt, Pastoribus Regias ejus preces ex consueta hujus Sanctæ Sedis benignitate exaudire diutiùs non differamus. Nec sanè absque Divinæ Providentiæ consilio evenisse arbitramur, ut jamdiù vacanti Cracoviensi Ecclesiæ hac ipsa die S. Stanislao sacrâ, qui tanta illi cùm sanctitatis, & pastoralis sollicitudinis laude præfuit, Præsulem constituamus: inde etenim felix accipimus omen fore, ut tam is, quem eidem Ecclesiæ Cracoviensi mox præficiemus, quàm reliqui ad alias dicti Regni Ecclesias sive hodie, sive in posterum promovendi, ejusdem Sanctissimi Episcopi, ac Martyris virtutes, & exempla sibi imitanda proponant, ejusque potissimùm ope, qui præcipuus Poloniæ Patronus habetur, à Patre misericordiarum consequantur, ut pacatis penitùs, quæ idem Regnum tamdiù jactarunt, dissidiorum, ac bellorum fluctibus, pristina demùm illi quies, ac plena serenitas restituatur, atque indè Regius animus in dies magis inflammetur ad ea alacriùs peragenda, quæ Christia-

næ

næ Reipublicæ, & Catholicæ Ecclesiæ læta esse possunt, & salutaria.

His peractis deventum fuit ad propositiones, & præconia plurium Ecclesiarum, inter quas primò idem Sanctissimus proposuit Ecclesias Kiovien., & Halicien. Ritus Græci iuvicem unitas, ac subindè Cracoviensem, & Posnaniensem in Regno Poloniæ.

IN

Singulariter in Spe Constituisti me. Ps.4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Maji 1710.

A R G U M E N T U M.

Sacro Collegio nunciat Antonium Ulricum Ducem Brunſuicenſem, & Luneburgenſem, ejuratâ palàm Lutheranâ hæreſi Catholicam Religionem ſuſcepiſſe.

VENERABILES FRATRES.

CHriſtus Dominus majus gaudium eſſe dixit in Cœlo, & coram Angelis Dei ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quàm ſuper nonaginta novem juſtis, qui non indigent pœnitentia. Ut hoc ipſum gaudium hodie percipiatis, conſentaneum arbitramur ex hoc loco palàm edicere, quod famâ ipsâ nunciante Vobis jam innotuiſſe non dubitamus, videlicet Dilectum Filium Nobilem Virum Antonium Ulricum Ducem Bruſuicenſem, & Luneburgenſem, inclytæ ſuæ ſtirpis longe omnium Principem, & Caput, magno non tam annorum, quàm ſingularium animi dotium numero ſpectabilem Senem, ob illuſtria Regiarum Affinitatum decora præclarum, ob excelſæ, ac non vulgariter Xxxi.

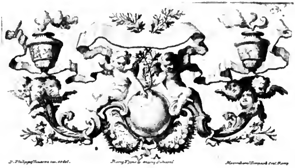
eruditæ mentis ornamenta præstantem, nullo præcipitis consilii incitamento commotum, nulla ingenii levitate, sive inconstantia impulsum, nulla temporalis sui commodi illecebra allectum: post diuturnam complurium annorum deliberationem, post prævisum ingruentium sibi discriminum, ac molestiarum gravissimum cumulum, sola agnitæ veritatis ratione excitatum, sola supernæ gratiæ illustratione perfusum, solo demum animæ suæ salutis desiderio incensum, Lutheranæ hæreseos, in qua natus, & educatus fuerat, erroribus ejuratis, Catholicam Religionem, ac fidem amplexum fuisse. Quatuor profectò ante menses faustissimum hunc eventum Vobis nunciare potuissemus, quippe qui per id temporis nedum à Dilecto Filio Annibale Albano nostro secundùm carnem Nepote, qui suis in eum finem collatis studiis oblatam sibi opportunitatem orthodoxæ Religionis causam agendi captare non omisit, sed etiam ab ipsomet Duce suis ad Nos die 11. Januarii proximè præteriti datis literis significatus fuerat. Verùm quia idem Dux rem hanc ad aliquod tempus silentio tegi majorem in modum exoptavit, ab ea tunc Vobis aperienda abstinuimus; non tamen propterea abstinuimus à prædicto Duce enixis adhortationibus excitando, ut grandi illa fretus charitate, quæ foràs mittit timorem, mirabilia, quæ in eo fecit Dominus, quamprimum evulgare non formidaret; & sanè paternis hisce monitionibus nostris absque ulla cunctatione morem gerens optimus Princeps, acerbis, & adversis quibuscumque, quæ sibi subeunda fore probè intelligebat, magna animi virtute contemptis, Lutheranam denuò hæresim in Bambergensi Civitate palàm ejuravit, publicamque emisit fidei professionem in manibus Venerabilis Fratris Archiepiscopi Moguntini S. R. I. Principis Electoris, qui ejus rei authenticum documentum à compluribus testibus subsignatum ad Nos misit, atque edita ea occasione à præfato Duce magnâ cum animi sui tranquillitate eximiæ pietatis argumenta luculen-

ter

ter explicavit. Cùm itaque, benedicente Domino, proſperè jam confecta res ſit; diutius nunc Nobis cunctandum non eſſe duximus, quin eam Vobis apertè indicaremus. Literæ igitur ejuſdem Ducis ad Nos ſcriptæ, ac illæ itidem, quas ad eum reſcripſimus, perlegantur.

Hic perlectæ fuerunt ab eodem R. P. D. Oliverio duæ epiſtolæ Sanctiſſimo perſcriptæ à D. Antonio Ulrico Duce Brunſuicenſi, unà cum literis in forma Brevis, quibus Sanctitas Sua ad illarum priorem reſcripſit; quarum abſoluta lectione Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit:

Reliquum jam eſt, ut Patri miſericordiarum, & Deo totius conſolationis, qui Ducem Brunſuicenſem de tenebris vocare dignatus eſt in admirabile lumen ſuum, humiles, atque uberes gratias agamus ob maximum tam læto eventu graviſſimis curis noſtris levamen allatum, eumque enixè obſecremus, ut memorato Principi cœleſtium donorum incrementa largiatur, quorum ſubſidio illorum plurimos, quos ipſe habuit in ſuo errore ſocios, habere etiam poſſit in ſua pœnitentia conſortes.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Decembris 1710.

ARGUMENTUM.

Quæ à Leopoldo Lotharingiæ, & Barri Duce piè non minùs, quàm justè peracta fuerant pro revocandis iis, quæ in Codice Leopoldo *nuncupato jussu ejusdem Ducis jampridem edito, & à Sanctitate Sua damnato adversùs Ecclesiæ jura continebantur, aliisque inde secutis plenè emendandis, latè exponit.*

VENERABILES FRATRES.

Xxxii. SEptem jam lapsi sunt anni, ex quo Codicem *Leopoldum*, nuncupatum, hoc est, Constitutiones quasdam, seu Ordinationes nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Leopoldi Lotharingiæ, & Barri Ducis pro justitiæ administratione editas, utpote Ecclesiasticæ Immunitati Dei ordinatione, ac Canonicis Sanctionibus constitutæ non uno ex capite adversantes prævio, ut par erat, maturo examine per nostras in forma Brevis literas reprobavimus, earumque lectionem, retentionem, & usum omnibus Christifide-

libus

libus pro muneris noſtri debito interdiximus. Subinde verò cùm Nobis innotuiſſet in vulgus circumferri quædam folia, quibus actus appellationis à Procuratore Generali Curiæ ejuſdem Ducis adversùs literas noſtras ſupradictas interpoſitæ non minùs Nobis, quàm Eccleſiæ ſummoperè injurioſus continebatur, illa ſimiliter damnavimus, & prohibuimus. Eidem porrò cenſuræ aliam poſt hæc editam præfati Ducis Conſtitutionem, quam additionalem, ſeu ampliativam vocarunt obnoxiam pariter declaravimus, quippe qua confirmari potius priores à Nobis reprobatæ Conſtitutiones videbantur, quàm emendari. Intereà Ducem ipſum, cujus inſuper nomine literarum noſtrarum adversùs eaſdem Conſtitutiones, actumque appellationis præfatum publicatio in ejus Ditionibus interdicta fuerat, paternè, ac ſedulò admonere non omiſimus, ut irrogatam Eccleſiæ injuriam repararet, inflicto mederetur vulneri, ſimulque conſcientiæ ſuæ conſuleret, ac Dignitati, quam non in evertenda, ſed in tuenda Eccleſiæ libertate, fovendis juribus, amplificandiſque privilegiis ſitam eſſe, & ipſe per ſe planè intelligere poterat, & ab inclytis Progenitoribus ſuis, qui pietate ſanè, & in Eccleſiam obſequio, quàm Principatu ipſo clariores extitere, uberiùs didicerat. Oſtendimus iteratis literis quàm turpe eſſet Catholicum Principem, ac præſertim Lotharingiæ Domus tot hujus Sanctæ Sedis beneficiis auctæ, à primo ſui regiminis limine ſacroſancta Miniſtrorum Dei jura impetere, libertatemque violare, ac veluti Principatus initia ab Eccleſiæ injuriâ auſpicari. Protulimus ſanctas veterum Patrum Regulas, quæ immunem à Laicorum Poteſtate Eccleſiam, ac Venerabilem Clerum ubique clamant, nihilque ad ſæculi Principes in Eccleſiaſticis negotiis præter reverentiam pertinere. Ediximus non imminutis, ſed auctis Clericorum in ſortem Domini vocatorum privilegiis florere Regna, firmari dominia, Sacerdotumque potiſſimùm precibus felicitati publicæ conſuli. Denunciavimus demum parata

rata ſuperni Judicis flagella, imminentemque Potentibus ſempiternam perniciem, ſi in Eccleſiam peccaſſent, eamque conquerentem minimè audiviſſent. Audivit eam tamen Religioſus Princeps, noſtriſque monitis excitatus, Conſtitutiones illas, quas inconſultò, ut credimus, & aliorum potius ſuggeſtione impulſus, ac ſubreptione deceptus promulgari permiſerat, in iis, quæ Eccleſiæ juribus adverſabantur, omninò abolere conſtituit. Hinc primùm quidem per Ablegatos ſuos, deindè verò datis etiam ad Nos literis novi Codicis editionem Nobis obtulit, quo veteris per Nos reprobati Codicis *Leopoldi*, nec non editæ ſubinde additionalis Conſtitutionis omnimodâ abrogatione præmiſsâ, nihil prorſus, de iis, quæ ad Eccleſiam ſpectant, ſtatueretur, ſed ea tantum, quæ ad ſeculare dominium; & regimen pertinent, præſcriberentur. Et ſanè ut promiſſis ſatisfaceret, fidemque ſuam hac in re liberaret, fermè ante tres annos veteri Codice cum ſua additionali Ordinatione penitùs revocato, ac deleto, novum edidit Codicem, ſimulque cavit, ne quidquam in illum induceretur, quod Eccleſiaſticam Juriſdictionem directè, vel indirectè reſtringeret. Novum hunc Codicem haud multo poſt Dux ipſe ad Nos miſit literis ſuis, quæ ex Gallico idiomate in Italicum fideliter verſæ à Secretario Brevium noſtrorum Secretorum mox legentur.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctiſſimi, legitque literas D. Ducis Lotharingiæ ex Gallico idiomate in Italicum verſas ad Sanctitatem Suam datas die 23. Maji 1708. quarum abſoluta lectione Sanctitas Sua reaſſumpſit in hæc verba:

Certiores prætereà Nos fecit idem Dux ſe literas illas, quibus dudum ejus nomine vetita fuerat promulgatio in ſuis Ditionibus literarum noſtrarum adversùs præfatum veterem Codicem editarum inſimul revocaſſe, tranſmiſſo ad id documento, quod nunc audietis.

Le-

Lecta hic fuit à prædicto R. P. D. Oliverio Epistola Encyclica similiter ex Gallico idiomate in Italicum versa, qua transmissus fuit per loca Ditioni D. Ducis Lotharingiæ subjecta novus Codex illius jussu promulgatus anno 1708. *ea porrò perlecta Sanctitas Sua sequentibus verbis suam allocutionem prosecuta fuit:*

His, quæ audistis, nondum adhuc Nobis, & Ecclesiæ à Duce Lotharingiæ plenè satisfactum fuisse arbitrati fuimus. Cùm enim in Mandato quodam, sive Ordinatione, ut vocant, novo Codici præfixa disertè decerni animadverterimus quoad ea, quæ in eodem novo Codice expressa minimè reperiebantur, observari debere Edicta, & Ordinationes Ducum Lotharingiæ, nec non Regulas, mores, & consuetudines Regionis; valdè timuimus, ne ejusmodi verbis attentis ea, quæ adversùs Ecclesiæ jura, & libertatem ante aliquot annos in Lotharingiæ Ditionibus innovata fuisse compertum est, etiam abolito, ac de medio sublato vetere Codice, tamquam mores, & consuetudines Regionis quibusdam forsan etiam Edictis, & Ordinationibus innixas, præservari contingeret. Prætereà in eorum abrogatione, quæ adversùs nostras literas supradictas attentata fuerunt, specialem, ac expressam illius appellationis, quam meritò damnavimus, revocationem desiderari deprehendimus. Curavimus proindè super his ab eodem Duce ea impleri, quibus plena Ecclesiæ reparatio haberi posset; Egit de his cum Ministris à dicto Duce deputatis Dilectus Filius Annibal Albanus noster secundùm carnem ex Fratre Nepos, qui sanè benè memor in suo ab Urbe discessu non alias, quàm Ecclesiæ, ac Orthodoxæ Religionis causas sibi à Nobis commendatas fuisse, rem totam feliciter perfecit. Quid porrò ipse egerit, quid itidem egerit præfatus Dux, ut Nobis, & Ecclesiæ cumulatè satisfaceret, ex iis, quæ legentur, ac hesterna die per celerem Tabellarium ad Nos pervenerunt, abundè percipietis.

Hic

Hic idem R. P. D. *Oliverius legit alias literas D. Ducis Lotharingiæ pariter ex Gallico idiomate in Latinum verſas ad Sanctitatem Suam nuperrimè, nempe die* 18. *Novembris proximè elapſi datas unà cum documentis inibi introcluſis. His perlectis Sua Sanctitas iterum ſuam Orationem reaſſumpſit, ut ſequitur:*

His Lotharingiæ Ducis literis, quas audiviſtis, nuperrimè receptis, reſcribere illicò duximus in hunc ſenſum.

Hic perlectum fuit ab eodem R. P. D. Oliverio Breve Sanctitatis Suæ heſterna die datum, quo poſtremis D. Ducis Lotharingiæ literis reſponſum fuit. Brevi hujuſmodi lecto, Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit:

Dum læta hæc, VENERABILES FRATRES, inter tot triſtia, quibus circumdamur, hac hilari die, qua Vos in Aula iſta, poſtquam illa ſplendidius ornata fuit, primum alloquimur, Vobis nunciamus, liceat Nobis Chriſti Servatoris noſtri verba illa uſurpare: *Hæc locutus ſum Vobis: ut gaudium meum in Vobis ſit, & gaudium veſtrum impleatur*. Uberes itaque agamus gratias Patri Miſericordiarum, & Deo totius conſolationis, qui Duci Lotharingiæ, cui noſtræ, & omnium Veſtrum laudes meritò debentur, dedit cor docile, ut cognoſceret probum, ac ſapientem Principem minimè dedecere, ea, quæ minùs rectè geſta ſunt, retractare, majoriſque eſſe gloriæ malè acta corrigere, quàm illa cum Eccleſiæ, Deique offenſione propugnare.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 27. Aprilis 1711.

ARGUMENTUM.

Immaturum, ac verè inopinatum obitum cla. me. Josephi I. Romanorum Regis in Imperatorem electi DD. Cardinalibus denunciat, eâque occasione ad defuncti Principis laudem refert consilium ab illo susceptum Apostolicæ Sedi ea omnia, quæ obedientissimum S. R. E. Filium decebant, per Oratorem suum cumulatè exhibendi. Accepto siquidem à Majoribus suis more suas jam ad id literas miserat ab eodem Oratore Sanctitati Suæ solemniter reddendas, aliaque omnia hac in re ita disponi curaverat, ut quæ Romæ demum agenda superant, antiquis Romanæ Ecclesiæ moribus plenè conformarentur.

VENERABILES FRATRES.

PEracerbum, ac sanè luctuosum nuncium XXXIII.
immaturæ mortis cla. me. Josephi, dum vixit, Romanorum Regis in Imperatorem electi per celerem Cursorem ad Nos nuperrimè allatum, sinè mora Vobis hodie communicamus, non dubitantes unicuique Vestrum communem esse dolorem, quem in hoc inopinato, ac funestissimo casu supra omne id, quod dici potest, maximum experimur, ob summè periculosam rerum, ac temporum con-

ditionem, qua illum contigisse cognoscimus. Nec sanè quisquam non agnoscit, (nisi ineffabilis Dei misericordia in bonum monstra convertat) quàm alieno Reipublicæ tempore electus Imperator, non relicto in spem successionis Romanorum Rege, ab humanis decesserit. Ardet siquidem adhuc cum gravissimo totius Europæ incendio maximè pertinax inter Christianos Principes bellum, quo florentissimæ olim, nunc miseræ, Christiani Orbis Provinciæ tot per annos agitatæ, tamquam virgâ furoris Domini, affliguntur. Crescunt quotidie plurimis in locis, & quod maximè dolendum est, etiam in ipsis Catholicorum Principum ditionibus, absque ullo jam sacrarum, & prophanarum rerum discrimine, Hæreticorum vires, & fraudes, in orthodoxæ Fidei verè deplorandam perniciem. Suecus præcipuè acceptis anteà cladibus irritatus, novo, & ingenti armorum apparatu ferociter instat, palàm minatur Poloniæ, sed an alia etiam clam meditetur, ignoramus. Vocatus in ejus auxilium Turcarum Tyrannus, collectis tot Provinciarum, & Regnorum, quæ Tyrannide suâ opprimit, viribus, Christianas Regiones stragibus involvere, suæque perfidiæ abominationem in agro Dei viventis plantare, & latiùs propagare molitur. Sed quid jam mala singula recensere contendimus? Ubique terror, ubique luctus, ubique desolatio: undique percutimur, undique amaritudinibus replemur; ita ut si umquam aliàs, certè nunc gravem manum Domini sentiamus, flagitiis hominum ejus iram jugiter provocantibus. Accedit ad augendum dolorem nostrum, quòd electus Imperator obiit nondum peracto opere, in quod, ut antiqua hujus Sanctæ Sedis jura vindicaremus, vigilias plurimas, plurimosque labores insumpsimus; Decreverat scilicet Ille jampridem (quod ad defuncti Principis laudem commemoramus) accepto à Majoribus suis more, ea omnia, quæ obedientissimum S. R. E. Filium decent, per suum apud Nos, &

com-

eamdem Sedem Oratorem, cumulatè Nobis præſtare ; quinimò ſuas etiam ad id jam literas miſerat, ab eodem ejus Oratore Nobis reddendas, quibus quidquid olim poſt ſolemnem eorumdem illius Majorum in Romanorum Reges, & Imperatores electionem Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri facere, & concedere conſueverunt, id totum à Nobis ſimiliter fieri, ſibique concedi debitâ reverentiâ poſtulabat. Nec ipſi Joſepho hac in re ullatenus defuiſſent Pontificiæ charitatis, atque authoritatis argumenta illa, quæ ejus Majoribus delata fuerunt. Re ipſa tamen, Deo ſic diſponente, opus iſtud minimè perfectum fuit non aliâ quidem ratione ab Oratore Cæſareo dilatum, cùm cæteroqui alia omnia eſſent in promptu, niſi ut ſolemniori pompâ, pro qua paranda diuturniori tempore indigebat, demandatum ſibi munus exequi poſſet. Cumulum demum addit dolori noſtro, quòd idem electus Imperàtor diem ſuum clauſit extremum, non expleto conſilio, quod iniverat, reſtituendi Nobis, & S. R. E. Civitatem noſtram Comacli, quam ejus militares copiæ ante tres annos, ut benè noſtis, occupaverant. Neſcimus an id fecerint peccata noſtra, vel potius Deus ob inſcrutabilia ſua judicia hoc ipſum evenire permiſerit, ut clariùs ſemper addiſcamus, cum de iis agitur, quæ ad Animæ ſalutem pertinent, non eſſe nectendas moras, neque expectandam altitudinem illam diei, quam David metuebat, ſed abſque ulla cunctatione, celeriter, diluculò, ac feſtinanter ſecuritati conſcientiæ conſulendum. Cùm tamen non tam ea, quæ, ut ferunt, defunctus Princeps hac in re agere feriò conſtituerat, quàm quæ de pio, conſtanti, ac Chriſtiano illius obitu Nobis nunciata fuerunt, ſperare Nos faciant eum miſericordias Domini expertum fuiſſe, Chriſtianæ charitatis debito urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus illius Animæ ſolatium comparemus. Id porrò & privatim Nos ipſi jam agere cœpimus, Voſque

unà Nobiſcum proſequi optamus, hoc ipſum publicis ſuo tempore in Pontificio noſtro Sacello exequiis ſtatâ die Vobis indicenda juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem ſolemni ritu præſtituri. Rogemus interim Eum, qui dominatur poteſtati maris, & motum fluctuum ejus mitigat, ut non reſpiciens peccata noſtra, ſed ſuam bonitatem, avertat mala à populo ſuo, converſiſque in pacem, ac tranquillitatem illismet periculis, quæ nuper deflevimus, ſuſcitet ſibi Servum fidelem, qui defuncto Joſepho ſuccedens, turbatiſſimis hiſce rebus opportunè ſubveniat, eaque feliciter peragat, quæ Apoſtolicæ Sedi tot injuriis vexatæ, Eccleſiæ tot vulneribus laceræ, ac Chriſtianæ Reipublicæ tot calamitatibus afflictæ læta eſſe poſſint, & ſalutaria.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 11. Maji 1711.

ARGUMENTUM.

Galliæ Delphini obitum DD. Cardinalibus nunciat, commemoratiſque ejus virtutum laudibus exequias pro refrigerio illius Animæ in Pontificio Sacello de more celebrandas indicit.

VENERABILES FRATRES.

Significavimus Vobis in præterito Conſiſtorio acerbam jacturam, quam ante paucos dies fecerat Germanicum Imperium, ſuo ſibi Capite immaturè nimis erepto. Aliam hodie æquè inopinatam, quam florentiſſimum Galliæ Regnum fecit, itidem jacturam, amiſſo nuperrimè ejuſdem Galliæ Delphino, Chriſtianiſſimi Regis Primogenito, non ſinè gravi paterni cordis noſtri dolore Vobis ſimiliter nunciamus. Utramque mors clariſſimam Domum æquo pede pulſavit, ambobus Principibus eàdem fermè hebdomadâ pari feſtinatione, nec ſanè diſpari morbo ſublatis. Sic ludens in orbe terrarum divina Sapientia novis Nos in dies edocet exemplis nihil tam ſublime eſſe, & excelſum in terris, quod fluxum, & caducum non ſit, ut tandem non alibi corda noſtra figere addiſcamus, quàm ubi vera ſunt gaudia in æternum manſura. Quomodò enim, ubi hæc evenire conſpicimus, fieri un- XXXIV.

quam

quam poteſt ita hominum animos terrenarum rerum externâ ſpecie, ac fuco deliniri, voluptatum illecebris irretiri, ſenſuum lenociniis capi, dignitatum, atque honorum fulgore perſtringi; ut quem ad exitum hæc omnia feſtinent, quem ad ſcopulum alliſa, quæcumque hîc ſuſpicimus, brevi frangantur: quas demum in tenebras, & ſolicitudinem cujuſvis celſioris humani faſtigii claritudo, ac majeſtas redigatur, vel ſtultè non animadvertant, vel ineptè diſſimulent, vel temerè inficientur? Sed jam unde noſtra inſtituta fuit Oratio, revertamur. Ludovicus Galliæ Delphinus Regis filius, Regis itidem Parens, ardenti, quod cum lacte hauſtum ſemper retinuit, conſervandæ, ac propagandæ orthodoxæ Religionis ſtudio commendatus, eximia animi moderatione, comitate, prudentiâ, ac conſtanti potiſſimùm in Regium inclytum Genitorem, quam in provectiori etiam ætate ſemper exhibuit, reverentiâ ſpectatus, relicto univerſis populis ſui deſiderio planè ſingulari, ab humanis deceſſit. Illi igitur extremum paternæ noſtræ charitatis officium præſtituri, nondum adhuc iis perſolutis Juſtis, quæ Romanorum Regi in Imperatorem Electo nuper de more decrevimus, alias nunc exequias indicere cogimur pro refrigerio animæ ipſius Delphini die Vobis nunciandâ in Pontificio noſtro Sacello celebrandas. Sequimur hac in re exemplum fel. rec. Pauli Papæ III. Prædeceſſoris noſtri, qui anno 1536. alteri tunc temporis defuncto Galliæ Delphino ſolemni ritu de tunc exiſtentium S. R. E. Cardinalium unanimi conſilio, & aſſenſu ſimiliter parentavit. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, confeſtim, & abſque ulla mora ex hoc loco edicere æquum duximus, ut quemadmodum Nos ipſi privatim jam egimus, ita & Vos interim pro ea, qua ſublimes Principes, qui in Catholicæ Eccleſiæ communione piè obierunt, proſequi apud Deum ſoletis, pietate veſtris quoque ſuffragiis defuncti Principis Animæ æternam pacem comparare ſtudeatis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 14. Octobris 1711.

A R G U M E N T U M.

Obitum piæ recordationis Caroli Thomæ S. R. E. Cardinalis de Tournon Macai in Sinarum Imperio die 8. Junii 1710. ſecutum DD. Cardinalibus communicat, ejuſque præclaris in Eccleſiam, Apoſtolicam Sedem, Catholicamque Religionem meritis fusè commemoratis, exequias pro ſuffragio ejus Animæ in Pontificio Sacello ſolemniter celebrandas indicit. Deputat deinde ſuum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum Joſephum Renatum S. R. E. Diaconum Cardinalem Imperialem ad Carolum III. Hiſpaniarum Catholicum, nec non Hungariæ, & Bohemiæ Regem Illuſtrem, qui nuperrimè è Civitate Barchinonenſi in Italiam profectus Mediolani conſtiterat, & hinc Germaniam repetere conſtituerat.

VENERABILES FRATRES.

SÆpius Nos ex hoc loco publica mala deflevimus: domeſticam hodie noſtram, ac veſtram itidem jacturam dolemus; Niſi tamen & publica dici illa mercatur, quæ cùm noſtra, & veſtra ſit, cenſeri etiam debet univerſæ Eccleſiæ calamitas. Benè jam intelligitis de acerbo Nos obitu Caroli Thomæ Cardinalis de Tournon verba facturos. Amiſimus, VENERABILES FRATRES, amiſimus orthodoxæ Religionis zelatorem maximum: Pontificiæ authorita- Xxxv.

rita-

ritatis intrepidum defenſorem: Eccleſiaſticæ diſciplinæ aſſertorem fortiſſimum: magnum Ordinis Veſtri lumen,& ornamentum. Amiſimus Filium noſtrum, Fratrem veſtrum: plurimis, quos pro Chriſti cauſa ſuſcepit, laboribus attritum: diuturnis, quas pertulit, ærumnis confectum; contumeliis, quas forti, magnoque animo ſuſtinuit, innumeris, velut aurum in fornace probatum. Hæc tamen ſi rectè perpendantur, tantum abeſt, ut ad cumulandum luctum noſtrum ſint apta, ut potius omnem doloris ſenſum ab animis noſtris abſtergant. Neque enim juxta monitum Apoſtoli contriſtari de dormientibus debemus, ſicut & ceteri, qui ſpem non habent. Pretioſam in conſpectu Domini piiſſimi Cardinalis mortem fuiſſe juſtè ſperare Nos jubet eximius ille Catholicæ Fidei propagandæ zelus, quo ubi primum ad Apoſtolicum Miniſterium à Deo vocatus per Nos fuit, illicò humiliter obtemperans, Aulam, Urbem, Parentes, Conſanguineos, Amicos, eaque omnia, quæ natura cuique gratiſſima facit, alacri, ſicut noſtis, animo dereliquit, longiſſimoque itineri, ac periculorum pleno ſe committere non dubitavit. Sperare Nos jubet ardens illa charitas, qua tot remotiſſimis terrarum, mariumque ſpatiis peragratis, numquam fecit animam ſuam pretioſiorem, quàm ſe: ac foras miſſo timore locutus fuit de teſtimoniis Domini in conſpectu Regum, & non fuit confuſus: ſemperque in tribulationibus gaudens, pergratum Deo, & Angelis ejus ſpectaculum exhibuit. Sperare Nos jubet excelſus ille humanarum rerum contemptus, quo ampliſſimam Dignitatem, ad quam, ſuis ita abundè exigentibus meritis, à Nobis evectus fuerat, & à qua nihil aliud, quàm pro Eccleſia, & pro Chriſto uſque ad Sanguinis effuſionem incluſivè imperterritè decertandi onus, ac monitum acceperat, dimiſſurum ſe potius, quàm in Europam, Miſſionibus Sinicis derelictis, remigraturum ſeriò ad Nos ſcripſit, & palàm profeſſus fuit. Sperare Nos jubet ſingularis illa pietas, qua in ſu-

pre-

premis ſuis tabulis, relictâ pauperibus pecuniâ, conſanguineis legatâ Cruce, propagandæ Fidei Opus verè ſanctiſſimum ex aſſe ſcripſit hæredem: illuſtre Nobis documentum relinquens, quæ, & qualia eſſe debeant eorum teſtamenta, qui de Altari vixerunt, & Eccleſiæ Miniſteriis ſe addixerunt. Sperare Nos demùm jubet invicta illa Sacerdotalis roboris conſtantia, qua Vir verè Apoſtolicus, tametſi ſuſtentaretur pane tribulationis, & aquâ anguſtiæ, officium tamen ſuum nunquam dimiſit: ac non minùs diuturnæ cuſtodiæ injuriis, quàm aliis graviſſimis vexationibus ad ſupremum uſque vitæ ſpiritum fortiter toleratis bonum certamen certavit, curſum conſummavit, fidem ſervavit. Quid ergo reliquum eſt, niſi quod & meritò etiam ſperemus repoſitam ei fuiſſe coronam juſtitiæ. Ita ſanè, & juſtè ſperare Nos convenit. Verùm quia id facit humana fragilitas, ut de mundano pulvere etiam religioſa corda ſæpè ſordeſcant, noſtra pro defuncti Cardinalis animâ ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe, Chriſtianæ charitatis ratio non patitur. Id & privatim hactenùs Nos ipſi ſæpius agere non omiſimus, ac, ut aliquid præter morem erga inſuetæ virtutis Viri memoriam peragamus, publicis inſuper in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, ſolemni ritu præſtabimus. Firmam interim in ſpem adducimur fore, ut Cardinalis de Tournon Sinenſem Miſſionem, quam vivens dilexit, etiam è cœleſti ſtatione benigno vultu reſpicere non dedignetur, ſuaque ope id in primis efficiat, ut quod ipſe anxiis adeò votis exoptavit, avulſis tandem ex illo agro, quæ inimicus homo ſuperſeminavit, zizaniis, Catholicæ Fidei ſeges illic refloreſcat, & ad majorem Divini nominis gloriam uberiùs in dies multiplicetur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Abſolutis propoſitionibus, & præconiis variarum Eccleſiarum, Sanctitas Sua ita rurſus locuta fuit.

VENERABILES FRATRES.

XXXVI. CUm Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Carolus Hiſpaniarum Catholicus, nec non Hungariæ, ac Bohemiæ Rex Illuſtris, binis ad Nos datis literis, filialis ſuæ in Nos, & hanc Sanctam Sedem devotionis ſignificationibus abundè refertis, quas Dilectus Filius Nobilis Vir ejuſdem Caroli Regis apud Nos, & Sedem præfatam Extraordinarius Orator Nobis reddidit; prioribus quidem de conſilio, quod ſuſceperat, è Civitate Barchinonenſi brevi in Italiam, ac indè in Germaniam tranſmittendi: poſterioribus verò de felici ſuo ad oram Saonenſem appulſu, certiores Nos fecerit: Nos ne opportunitatem hanc dicto Regi declarandi, quæ, & quanta ſit paterna noſtra in eum charitas, irritam dimittamus, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplis, quæ aliàs etiam Nos ipſi, ſicuti noſtis, ſecuti fuimus, adducti, ad eumdem Carolum Regem, quem ante duos annos hac ipſa die, videlicet decima quarta Octobris, in Conſiſtorio Noſtro Secreto Hiſpaniarum Regis titulo nuncupare decrevimus, Noſtrum, ac dictæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus Dilectum Filium Noſtrum Joſephum Renatum S. R. E. Diaconum Cardinalem Imperialem, cui eximiæ virtutes, ac in primis pietas, prudentia, integritas, aliæque præclaræ generis, atque animi dotes, ad ampliſſimum hoc munus è dignitate Apoſtolicæ Sedis gerendum egregiè ſuffragantur; ut quamprimum ſic deputatus Mediolanum ſe conferat, noſtram ibi Apoſtolicam Benedictionem Regi deferat, incolumem in Italiam adventum gratuletur, felix, fauſtumque in Germaniam, quam repetit, iter apprecetur, ac noſtra demùm Illi explicet

vo-

vota, ut hoc idem ejus iter in exoptatæ publicæ tranquillitatis cedat auſpicium.

Quid Vobis videtur ?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra ſupradictum Joſephum Renatum Cardinalem Imperialem noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda, cum facultatibus, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 23. Decembris 1711.

A R G U M E N T U M.

Creat S. R. E. Diaconum Cardinalem Annibalem Albanum Sanctitatis Suæ ex Fratre germano Nepotem, utriusque Signaturæ Referendarium, Cameræ Apostolicæ Præsidem, ac nuper ad Tractum Rheni, aliasque partes inferioris Germaniæ Nuncium Apostolicum extraordinarium.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

Xxxvii. LOngo jam mortalis ævi spatio indolem, vitam, mores Dilecti Filii Annibalis Albani nostri secundùm carnem ex Fratre germano Nepotis probare studuimus, illumque, quemadmodum ferè ab ineunte ætate huic Apostolicæ Sedi singulari quodam cultu addictum novimus, ita ferventiori semper erga illam studio incensum multiplici experimento comperimus. Sperantes proindè eum illustribus Fraternitatum Vestrarum exemplis perficiendum, Deo, & Ecclesiæ fructuosiorem in dies exhibiturum esse famulatum, amplissimo Vestro Cœtui illum adscribere cogitamus. Cùm tamen è contra valdè Nos terreant verba illa Constitutio-

nis

nis fel. rec. Innocentii XII. Prædecessoris nostri, quibus cùm ea præscribitur disciplina, quæ quoad Nepotes, aliosque Consanguineos Romanorum Pontificum ad Cardinalatum promovendos servanda est, satis apertè innuitur non alios ex iis ad hanc sublimem Dignitatem assumendos esse, quàm quibus eximia ad id merita suffragantur, justo timore corripimur, ne in ejusmodi judicio ferendo carni, & sanguini nimiùm indulgentes illius jurisjurandi, quo ab ipso Pontificatus nostri limine obstricti reperimur, immemores videamur. Cœlestem idcircò luminum Patrem suppliciter in primis rogamus, ut si quod agere meditamur, memoratæ Constitutioni, quam Nos usque ad extremum vitæ spiritum inconcussè observare spopondimus, & nunc iterum Deo, & hominibus spondemus, quoquo modo repugnet, seu aliàs in nostræ, aut etiam in ipsius Nepotis nostri animæ perniciem cessurum sit, adhærere faciat Omnipotens Dominus linguam meam faucibus meis, ne hac de re edendum de more Decretum pronunciare valeamus: Deindè Vos, Venerabiles Fratres, enixè obsecramus, & in Domino obtestamur, ut in tam gravi deliberatione labia vestra non prohibeatis, sed quâcunque humanâ ratione posthabitâ, ac solum Deum præ oculis habentes, syncerè, ac liberè sententiam vestram feratis.

Quid itaque Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra creamus S. R. E. Diaconum Cardinalem Annibalem Albanum cum clausulis necessariis, & opportunis. In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 30. Januarii 1712.

ARGUMENTUM.

Excepit Dominum Cardinalem Joſephum Renatum Imperialem, qui ab Apoſtolica Legatione ad Carolum III. Hiſpaniarum Regem Catholicum Mediolani obitâ feliciter ad Urbem redierat, & Sanctitatem Suam his verbis allocutus fuit:

BEATISSIME PATER.

Sanctitatis Veſtræ mandatis obtemperans, Apoſtolicâ fretus Benedictione, Mediolanum me contuli, Catholico Hiſpaniarum Regi Carolo III. nuper in Imperatorem electo Sanctitatis Veſtræ nomine felicem in Italiam adventum gratulatus ſum, proſperumque eidem in Germaniam iter auſpicatus, paternæ benevolentiæ, ac intimæ Pontificiæ charitatis ſenſus ſimul expoſui. Præclara hæc Apoſtolicæ benignitatis argumenta filiali, qua par erat, devotione eximius pietate, & zelo Rex excepit, paratumque ſæpius ſe profeſſus eſt ad ea omnia erga Sanctitatem Veſtram, & Sanctam Sedem Apoſtolicam præſtanda, quæ obedientiſſimum Filium deceant; quam Regii animi propenſionem jam non

non verbis tantùm, sed & factis (quoad per tempus licuit) confirmavit. Quidquid demum in hac legatione feliciter gestum est, id totum Sanctitati Vestræ acceptum refero. Si quid verò minus prosperè, id tenuitati meæ tribuo; summæ autem Sanctitatis Vestræ benignitatis erit ignoscere.

Ad hæc Sanctitas Sua ita respondit.

Vides, Dilecte Fili Noster, quàm uberi lætitiæ sensu Urbs XXXVIII.
penè tota felicem tuum, & incolumem reditum Tibi gratuletur. Vides quàm effusè exultantes Venerabiles Fratres Nostri, Collegæ tui, tuos in amplexus occurrant. Debentur hæc eximio zelo, ac singulari prudentiæ, quibus demandatam Tibi à Nobis provinciam magnificè, fideliter, ac prorsùs ex hujus Sanctæ Sedis dignitate explevisti. Hinc & Nos ipsi, quemadmodum Tibi dudum abeunti paternâ charitate benediximus, ita nunc Te feliciter redeuntem eo, quo par est, grato animo expansis ulnis complectimur: debitas D. O. M. gratias agentes, quòd Charissimus in Christo Filius Noster in Imperatorem Electus avitâ pietate imbutus Pontificiæ nostræ in eum benevolentiæ officia, quæ sibi à Te delata fuerunt, animo, ut asseris, adeò obsequenti exceperit, ut meritò sperare possimus eum filiale illud studium, quod in Nos, & Sanctam Romanam Ecclesiam tam disertis protestatus est verbis, præclarioribus in dies reipsâ comprobaturum esse argumentis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Martii 1712.

ARGUMENTUM.

Acerbum Galliæ Delphini obitum, qui alteri Delphino ejus Patri ante paucos menſes defunćto ſucceſſerat, DD. Cardinalibus nunciat, relatiſque ampliſſimè ejus laudibus, Exequias pro ſuffragio illius Animæ in Pontificio Sacello de more celebrandas indicit.

VENERABILES FRATRES:

Xxxix. NOn adhuc exaruerant lacrymæ, quibus Gallia Delphinum ſuum Chriſtianiſſimi Regis Filium immaturâ morte ſublatum elapſo anno defleverat, cùm aliâ, & ſanè aſperiori acceptâ clade, quaſi reſciſsâ graviſſimi vulneris cicatrice, non tam novum ſuſcipere dolorem; quàm priſtinum vehementiùs continuare nuperrimè coacta fuit: erepto ſibi, erepto Eccleſiæ, erepto Orthodoxæ Religioni alio Delphino, extincti non ita pridem Deceſſoris ſui Primogenito, Regis Nepote inclyto, nec modò magnæ ſpei, ſed magnæ jam, & maturæ virtutis Principe, unanimi bonorum omnium voce laudatiſſimo. Acceſſit ad tanti cumulum mœro-

ro-

roris, quòd eodem elatâ funere lectiſſimâ ejus Conjuge, nonniſi ante ſex dies demortuâ, datoque per hæc Nobis grandi humanæ caducitatis exemplo, luctuoſum præbuerunt ambo ſpectaculum acerbiſſimæ calamitatis. Dum itaque allatum ad Nos hac de re triſtiſſimum nuncium, non ſinè maximâ paterni cordis noſtri amaritudine, Vobis hodie communicamus, non utique ambigimus, quin animos æquè veſtros ingenti dolore affecerit funeſtiſſima hæc non quidem unius gentis, aut Regni, ſed veriùs univerſæ Chriſtianæ Reipublicæ jactura, quam in amiſſo Religioſiſſimo Principe prudentiâ, pietate, doctrinâ, animi magnitudine, potiſſimùm verò ſingulari in Eccleſiam cultu, filialique in hanc Sanctam Sedem obſervantiâ ſummoperè commendato, impenſiſſimè lugemus. Non minùs propterea ratione ducimur, quàm debito Chriſtianæ charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus illius Animæ, cui mors terrenum abſtulit Regnum, cœleſte comparare ſatagamus. Id porrò & privatim Nos agere hactenus non prætermiſimus, & Vos unà Nobiſcum proſequi enixè optamus, hoc ipſum ſuo tempore publicis in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, ſolemni ritu præſtituri. Illum interim, per quem Reges regnant, ſuppliciter rogemus, ut ad publici doloris levamen tamdiù integrâ, vivacique ſenectâ ſoſpitem, & incolumem ſervet Chriſtianiſſimum Regem, quamdiù Regius Puer novus Delphinus ab eo educandus defuncti Patris virtutes exæquaverit, annos exceſſerit. Quæ ſanè res propè eſt una, quæ non minùs noſtras, quàm Galliæ lacrymas poſſet abſtergere, ac Nobis tandem perſuadere, ut ſpe Filii pari diſciplinâ inſtituendi extincti Parentis deſiderium leniamus.

IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 20. Aprilis 1712.

ARGUMENTUM.

Consilium suum promovendi Canonizationem Beatorum Pii V., Andreæ Avellini, Felicis à Cantalicio, & Catharinæ de Bononia Sacro DD. Cardinalium Collegio aperit, eorumque sententias exquirit.

VENERABILES FRATRES.

xL. UNiversam planè Christianam Rempublicam, tot undequaque calamitatibus pressam, sævisque potissimum, ac diuturnis bellorum procellis agitatam Apostolicæ charitatis oculis contemplantes, suspiria inter, & lacrymas cum Propheta Regio exclamare compellimur: *Terrores tui conturbaverunt me: circumdederunt me, sicut aqua tota die; circumdederunt me simul.* Ubique terror, ubique luctus, ubique desolatio: undique percutimur, undique amaritudinibus replemur; adeò ut novum propemodum, atque inauditum tot veterum discordiarum ærumnis inter Christianos populos additum videamus dissidium, ut de suis quisque cladibus pugnet, & in hoc calamitatum certamine unaquæque gens aliarum miserias vicisse contendat. Quod tamen magis deplo-

ran-

randum eſt, atque dolendum, malorum hæc non ſunt ſumma noſtrorum. Timendum magis eſt, nec immeritò timendum, ne filiis tenebrarum, qui prudentiores filiis lucis in generatione ſua ſunt, adnitentibus, deterior bello pax, hoc eſt, orthodoxæ Religioni maximè perniciosa ita forſan ex inopinato coaleſcat, ut ingemiſcere cogamur: *Expectavimus pacem, & non eſt bonum: tempus medelæ, & ecce formido: tempus curationis, & ecce turbatio*. In tanto itaque rerum diſcrimine conſtituti, hinc bellorum damna ſentientes, indè pacis pericula formidantes, cor primùm, & oculos noſtros in montem excelſum, & ſanctum, undè omne Nobis auxilium affuturum confidimus, levare non prætermiſimus: enixè Dominum deprecantes, ut non contineat in ira miſericordias ſuas, ſed qui facit pacem in ſublimibus, & Reges in Thronis collocat, arctam non modò, & indiſſolubilem animorum concordiam, verùm, & parem Catholicæ fidei conjunctis viribus, & conſiliis tuendæ, ac propagandæ zelum Chriſtianis Principibus largiatur. Novos deindè, ac validos afflictis Eccleſiæ rebus apud Divinam bonitatem Patronos quærere decrevimus, qui ſcilicet ſcripti ſint in judiciis temporum lenire iracundiam Domini, & conciliare cor Patris ad filios, adeò ut illorum ope & pacem in diebus noſtris à Domino dandam ſperare poſſimus, & ita dandam, ut non in Nos auctam cœleſtem indignationem, ſed verè placatam fuiſſe dignoſcamus. Animum propthereà, ac ſtudia noſtra convertimus ad promovendas cauſas Canonizationis Beatorum Pii Quinti Summi Pontificis, Andreæ Avellini, Felicis à Cantalicio, & Catharinæ de Bononia, quò eorum ſplendida merita univerſæ Eccleſiæ venerationi propoſita, ac veluti ſuper candelabrum collocata, luceant omnibus, qui in domo ſunt, ſciantque fideles populi ſibi in iis datum eſſe & calamitatum præſidium, & virtutum exemplar. De illorum idcircò præclaris geſtis, & eximiis miraculis narrationem, ſervato à Præ-

decessoribus nostris more, in præsenti Consistorio referri, & à Vobis audiri exoptamus.

Absolutâ per D. Cardinalem de Abdua relatione Vitæ, Virtutum, & Miraculorum B. Pii V. Summi Pontificis, Sanctitas Sua DD. Cardinalium sententias super ejusdem Beati Canonizatione exquisivit his verbis.

EXcepistis, VENERABILES FRATRES, quas, & quantas Altissimus in Beato Pio Quinto virtutes collocaverit, & quàm mirabilis in eo fuerit, qui facit mirabilia magna solus. Placet igitur ne Vobis, ut ad tanti Pontificis, qui in diebus suis placuit Deo, & inventus est justus, adeôque in tempore iracundiæ esse poterit reconciliatio, solemnem Canonizationem juxta consuetum Apostolicæ Sedis morem procedamus?

Responderunt omnes: Placet.

Postmodum absolutâ relatione Virtutum, & Miraculorum B. Andreæ Avellini, sic Sanctitas Sua locuta fuit.

INtellexistis, VENERABILES FRATRES, quàm præclarè Beatus Andreas Avellinus in omnibus se exhibuerit, sicut Dei Ministrum, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu Sancto, in charitate non ficta. Intellexistis pariter quàm illustribus Omnipotens Dominus ejus Sanctitatem testimoniis comprobaverit. Videtur ne itaque Vobis expedire, ut ad illius quoque Canonizationem solemni ritu deveniamus?

Approbaverunt omnes per verbum: Placet.

Similiter absolutâ relatione de Beato Felice à Cantalicio, Sanctitas Sua subjunxit.

VENERABILES FRATRES. Ex iis, quæ audistis, perspectum satis est, quomodo Beatus Felix à Cantalicio, qui non cognovit literaturam, introiverit in potentias Domini: Vir sanè simplex, & rectus, ac timens Deum; quomodò itidem illius memoria

jam-

jamdiù ſit in benedictione populorum, qui illum verè Franciſci filium, hoc eſt, pauperem, & humilem, non tam heroicarum virtutum meritis inſignem, quàm illuſtrium miraculorum gloriâ præfulgentem, piâ devotione deprædicant. Placet ne igitur Vobis, ut ad ſolemnem illius Canonizationem juxta Eccleſiæ inſtitutum procedamus?

Concordibus ſuffragiis annuerunt omnes per verbum: Placet.

Denique abſolutâ relatione Virtutum, & Miraculorum Beatæ Catharinæ de Bononia, DD. Cardinalium ſuffragia ſequentibus verbis exquiſivit.

AUdiſtis, VENERABILES FRATRES, quàm ſingularibus patientiæ, humilitatis, obedientiæ, & flagrantiſſimæ charitatis experimentis Beatæ Catharinæ Sanctitas probata fuerit. Audiſtis ſimiliter quàm præclaris, & mirabilibus ſignis Divinus illam Sponſus decoraverit. Audiſtis demùm, quomodo heroicæ illius virtutes ita ejus corpus cœleſtibus imbuerint aromatibus, ut illud incorruptione quæſita, quaſi cinnamomum, & balſamum aromatizans, & quaſi myrrha electa, perennem dederit odorem ſuavitatis. Placet ne igitur Vobis, ut etiam ad illius ſolemnem Canonizationem ritè procedamus?

Unanimi conſenſu reſponderunt omnes: Placet.

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 6. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum super Canonizatione B. Pii V. exquirit.

VENERABILES FRATRES.

xLI. Quanta eximiæ non minùs Sanctimoniæ, quàm Pontificiæ Dignitatis luce in Ecclesiæ Cęlo mirabiliter coruscaverit Beatus Pius V., quanta itidem fecerit ipse, & docuerit: adeôque quàm meritò vocandus sit magnus in Regno Cœlorum, satis superque Vos agnovisse confidimus ex iis, quæ de heroicis illius virtutibus, ac præclaris miraculis relata tum in publico Consistorio præteritis diebus habito audivistis; tum in alia ad Vos transmissa fideli narratione legistis. Reliquum nunc est, ut in hoc Sacro Consessu veterum Conciliorum Romanorum imaginem præferente de Sanctorum cultu solemniter ei decernendo, qui verè, dum esset Summus Pontifex, terrena non metuit, sed ad cœlestia Regna gloriosus migravit, diuturniori quavis cunctatione posthabitâ, deliberemus. Nec sanè absque peculiari Divinæ Provi-

videntiæ consilio contigisse arbitramur, ut eo planè tempore, quo orthodoxæ Religioni tot ab ejus hostibus undequaque struuntur insidiæ: quo Sacrorum Canonum salutaris norma tam impudenter contemnitur: quo turbulenti homines continuâ novitatum prurigine laborantes, damnatos dudum errores subdolis artibus instaurare conantur: quo abundante nequitiâ Christiani Populi charitas plurimum refrigescit: quo sæculi Potestates nova in dies vulnera Ecclesiasticæ libertati inferre moliuntur: quo demum suprema hæc B. Petri Sedes tot injuriis palàm afficitur, ipsæque traditæ Nobis à Domino Claves temerè impetuntur: is Pontifex, recurrente propemodum natali ejus die, in Sanctorum album referendus, adeòque nostræ non minùs, ac vestræ, quàm Episcoporum omnium imitationi exhibendus proponatur, in quo fuit, ut Ecclesiæ jampridem de eo sic loquentis verbis utamur, *Religionis propagandæ perpetuum studium, in Ecclesiasticâ disciplinâ restituenda indefessus labor, in extirpandis erroribus assidua vigilantia, in sublevandis egentium necessitatibus indeficiens beneficentia, in Sedis Apostolicæ juribus vindicandis robur invictum*. Hac itaque gravissimâ de re, dum divini luminis opem humiliter præstolamur, vestras quoque sententias, servato à Prædecessoribus nostris more, libenter exquirimus.

Omnium sententiis auditis Sanctitas Sua sequentibus verbis allocutionem absolvit.

VENERABILES FRATRES. Summoperè lætamur suffragia omnium Vestrum, & sanè speciali jure etiam tot Præsulum Orientalis Ecclesiæ sub Turcarum Tyrannide miserè gementis, adeôque ope, ac tutelâ Beati Pii V. plurimùm indigentis, unanimiter in eum sensum, qui noster jamdiu fuit, convenisse; in magnam siquidem Omnipotentis Dei gloriam, nec non S. R. E. præsidium, ac decus singulare solemnem Sanctis-

simi

ſimi hujus Prædeceſſoris noſtri Canonizationem ceſſuram eſſe non dubitamus; Ceterùm illius celebrandæ diem brevi indicemus, poſtquam ſcilicet in ſequentibus Conſiſtoriis etiam ſuper aliorum Beatorum Canonizatione, quam ſimiliter, Deo dante, peragere intendimus, veſtras ſententias exceperimus. Precibus interim, jejuniis, eleemoſynis, aliiſque piis operibus inceſſanter à Domino poſtulare pergamus, ut in re tanti ponderis, quod, & quale ſit divinæ ſuæ, atque incomprehenſibilis Sapientiæ beneplacitum, Nobis oſtendere non dedignetur.

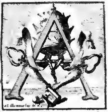
IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 9. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum super Canonizatione B. Andreæ Avellini exquirit.

VENERABILES FRATRES.

ARctam mandatorum Domini viam, quæ xLII.
ducit ad vitam, B. Andreas Avellinus, jugiter dilatante cor ejus Spiritu Sancto, feliciter ingressus fuit, feliciùs cucurrit, felicissimè consummavit. Deduxit eum scilicet per hanc viam perfecta illa in Deum, ac Proximos Charitas, quæ foras mittit timorem; Hoc ipse exardescens igne exultavit, ut Gigas, ad currendam viam; sibique proposito ardui itineris termino, labores, ærumnas, probra, injurias, vulnera, contumelias læto, fortique animo sustinuit; Hac incensus flammâ pœnitentiæ austeritatem cùm innocentiæ candore mirabiliter conjunxit: summamque terrenarum rerum inopiam uberrimâ cœlestium charismatum copiâ largiter compensavit; Neque enim ei reliquarum virtutum agmen deesse

poterat, lucem, & facem illis præferente charitate; Hanc illæ omnes secutæ sunt ancillæ Reginam. Charitate itaque, quæ numquam excidit, dirigente ejus gressus, quidquid ad hominem in sortem Domini vocatum, sive inter sæculi fluctus degentem, sive in portum vitæ religiosæ receptum perfectè formandum, severiora veterum Patrum documenta statuêre, Beatus hic Vir, qui cùm in humanis ageret, utramque Personam præclarissimè gessit, abundè complevit. Hæc omnia Vos ipsi ex relata aliàs mirabilium ejus gestorum serie benè colligere potuistis, atque inde etiam inferre, quantum publico Ecclesiæ bono congruere possit Andream in utroque statu admirandum, miseris hisce collabentis veteris disciplinæ temporibus, universo fidelium cœtui, præsertim verò tum sæculari, tum regulari Clero, peculiari imitatione colendum proponi, ut qui prodigium factus est multis, fiat omnibus adjutor fortis. Ita planè heroicæ Virtutes, quibus emicuit, insignia miracula, quibus claruit, postulare videntur, ut cœlestes in terris Sanctorum honores illi decernantur, qui mirâ humilitate contempsit humanos. Verùm ut in re tanti momenti omnes accuratissimi judicii partes impleamus, sententias primùm vestras exposcimus.

Omnium suffragiis exceptis Sanctitas Sua adjecit hæc verba.

VENERABILES FRATRES. Sententiis vestris de B. Andreâ Avellino in Sanctorum Canonem referendo concorditer eò collimantibus, quò noster quoque animus, post diuturnam rei meditationem, sponte suâ ferebatur, celebrandæ solemni ritu illius Canonizationis diem opportunè indicemus. Præscripta interim orationum, aliorumque piorum operum subsidia enixiùs instauremus, humiliter, ac ferventer petentes à Domino, ut Nos misericorditer edocere velit quid in re tanta ad sui Nominis gloriam, fideliumque ædificationem agere debeamus.

IN

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 11. Maji 1712.

ARGUMENTUM.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum super Canonizatione B. Felicis à Cantalicio exposcit.

VENERABILES FRATRES.

Elegit olim Dominus David servum suum, xLIII.
tametsi inter filios Jesse minimus natu esset, sustulitque eum de gregibus ovium, ut in thronis Regum collocaret. Elegit novissimè servum etiam suum Felicem à Cantalicio Assisiensis Patriarchæ minimum filium, & de post fœtantes accepit eum, ut in medio Magnatorum consedere illum faceret, Ecclesiamque suam, quam humilitate vult crescere, præclaris illius virtutibus illustraret. Sic Felix, electus à Domino, elegit & ipse abjectus esse in Domo Dei sui, magis quàm habitare in tabernaculis peccatorum; pusilloque eorum gregi, quibus æterno Patri complacuit dare Regnum, adscribi cupiens, ut magnum construeret ædificium sanctitatis, alta priùs jecit fundamenta humilitatis. Sapientiam hujus mundi,

quæ ſtultitia eſt apud Deum, ſemper deſpexit, ſtultuſque ſæpius haberi ſtuduit propter Chriſtum, ut verè eſſet Sapiens: illa ſcilicet ſapientiâ, quam docet charitas Chriſti: charitas, quæ patiens eſt, benigna eſt, non æmulatur, non inflatur, non irritatur: charitas, quæ omnia ſuffert, omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet. Hoc divini amoris igne mirabiliter æſtuans B. Felix jugi meditationis ſtudio, & aſſiduâ oratione per arduum Chriſtianæ perfectionis tramitem ad ſuperiora conſcendit: quò ſui abnegatione demiſſior, eò Divinarum rerum contemplatione ſublimior. Aſperrimis carnis afflictationibus, jejuniis, rigidiſſimis, ac ferè perpetuis vigiliis, mortificationem Crucis jugiter in ſuo corpore portavit: Illudque ſeverioris pœnitentiæ auſteritate ita prorſus edomitum, ac ſpiritui ſubjectum reddidit, ut in carne ambulans non ſecundùm carnem militaverit, ac licèt frequentibus nimiùm miſeri hujus ſæculi periculis humilis miniſterii ſui ratione, quod longo mortalis ævi ſpatio exercuit, in ſingulos ferè dies obnoxius fuerit, adhuc tamen nullam ſæculi maculam contraxerit. Verus Chriſti athleta, verus Franciſci ſectator, & filius per arctiſſimam paupertatem curſum illum, in quem, veſtimentis abjectis, ne ſuccumberet, nudum ſe commiſerat, glorioſè, ac feliciter conſummavit: Euangelicâ rerum omnium terrenarum abdicatione infra homines poſitus, inſignium miraculorum fulgore, quibus eum decoravit Altiſſimus, ſupra homines collocatus. Hæc omnia exactiſſimis comprobata documentis, quæ Vobis abundè innotuiſſe non ambigimus, diſertè ſatis efflagitare videntur, ut dilectum Deo, & hominibus Virum, quem divinâ fruentem in Cœlis Beatitate dudum colimus, in terris etiam Authoritate Nobis à Domino tradita Sanctorum Faſtis ſolemniter adſcribamus. Poſtulant id ipſum Viri Principes; poſtulat Religioſus Cappuccinorum Ordo: Fidelium penè omnium poſtulant vota. Verùm priùs quàm hoc decernamus, quemadmodum ſedium æternarum

rum aſsiſtricem Sapientiam implorare non intermittimus, ita veſtras etiam ſententias hac in re audire ſummoperè exoptamus.

Omnium Votis ſingillatim auditis Sanctitas Sua ita ſubjunxit.

VENERABILES FRATRES. In illum, qui noſter jam erat, ſenſum ſuffragia veſtra plenifsimè conveniunt: ut Sancti ſcilicet nomen, & cultus B. Felici à Cantalicio Apoſtolicâ Authoritate decernatur, adeôque ejus gloriam nunciare poſsit Eccleſia, cujus laudes jampridem omnes, ac præſertim hujus Almæ Urbis noſtræ Populi, enarrabant. Tantæ itaque, ac tam expetitæ celebritatis diem in ſequenti Conſiſtorio, adjuvante Domino, indicemus; à Vobis interim petentes, ut (quod in hujuſmodi negotiis Eccleſiæ ſolemne eſt) aſsiduis precibus, aliiſque præſcriptis piis operibus eo potiſsimùm tempore, quo advenientis Paracliti Spiritus memoriam anniverſaria ſupplicatione recolemus, auxilium Nobis de Sancto impetretis, ut rem in terris cœleſtem juxta divinum beneplacitum omninò conficere valeamus.

IN

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 18. Maji 1712.

ARGUMENTUM.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ſuper Canonizatione B. Catharinæ de Bononia exquirit.

VENERABILES FRATRES.

xLiv. MUlierem fortem non procul, neque ab ultimis finibus vocatam, ſed noſtris in terris natam invenimus; quæ non modò prælian-do bella Domini inſignes de humani generis hoſtibus victorias reportavit, ſed os ſuum aperiens Sapientiæ, quibus armis iidem hoſtes vincantur, ſcripto hac de re volumine mirabiliter edocuit. Benè jam intelligitis Mulierem hanc fuiſſe B. Catharinam de Bononia, quæ ab ipſis ferè incunabulis manus ſuas miſit ad fortia: dum adhuc puella conſuetis illius ætatis illecebris perpetuum bellum indixit: adultior verò adeò levavit ſe ſupra ſe, ut infirmitatem ſexus in prodigium fortitudinis converterit. Nihil in illa, niſi ſanctum, niſi mirabile. Innocentia nedum ſecurioribus incluſa ſeptis, ſed etiam inter Aulæ pericula ſanctiſſimè cu-

custodita: Virginitas illibata: paupertas arctissima: obedientia admiranda: abstinentia semper austerior: amor in Deum quotidiè intensior: charitas in proximos undique exæstuans; profunda humilitas: contemplatio sublimis: conversatio cœlestis. Non est igitur quod miremur Catharinæ, quæ non aliàs, quàm de Deo, vel cum Deo loquebatur, futuros rerum eventus, revelante Deo, innotuisse. Non est quod miremur innocentem, ac pœnitentem Virginem, quæ Christi bonus odor fuit in omni loco, etiam in sepulchro reconditam, perennem dedisse odorem suavitatis. Fuit hæc Virgo sapiens, quam Dominus in multâ patientiâ, in tribulationibus, in laboribus, in castitate, in scientia, in Spiritu sancto, semper vigilantem invênit. Verè de numero prudentum, quæ sumpsit oleum secum Divini amoris, eoque refertam lampadem suam usque ad Sponsi Cœlestis occursum inextinctam gestavit, omnium virtutum meritis, omnium charismatum donis prælucentem. Hæc omnia satis, superque Nobis persuadent, ut peractis jam iis, quæ ad humanæ prudentiæ modum pertinebant, splendidam hanc sanctimoniæ lucernam, quam Deus ipse insignium miraculorum luce fulgidiorem reddidit, non in abscondito, neque sub modio, sed super Candelabrum Ecclesiæ solemniter collocemus: Adeôque Beatam Catharinam de Bononia Sanctæ appellatione, parique appellationi cultu, ac Sanctis Virginibus debito, honorandam pronunciemus. Quia tamen de re statuendum est, quæ humana transcendit, divinam opem ferventius semper implorare non cessantes, maturius adhuc de eâdem re cum Fraternitatibus Vestris deliberandum censemus. Vestræ itaque pietatis, ac sapientiæ erit edicere, quid in hac gravissima consultatione sentiatis.

Habitis omnium suffragiis sic Pontifex locutus est.

VE-

VENERABILES FRATRES. Votis noſtris conſilia veſtra reſpondent. Pro ſolemni itaque Canonizatione, benedicente Domino, peragenda tam B. Catharinæ de Bononia, de qua hodie locuti fuimus, quàm reliquorum Beatorum, nempe Pii V., Andreæ Avellini, ac Felicis à Cantalicio, de quibus in præteritis Conſiſtoriis actum fuit, indicimus tandem diem Dominicam proximam, hoc eſt vigeſimam ſecundam currentis Maji, qua Feſtum Auguſtiſſimæ Trinitatis hoc anno celebrabimus. Vos interim ſinè intermiſſione orantes enixiùs ſemper à Domino petite, ut ipſo favente, ac inſpirante, maximæ huic rei ſupremam ritè manum imponere poſſimus ad Divini nominis gloriam, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Chriſtianæ Religionis augmentum.

Demum cùm in aliquo ex ſuffragiis audiviſſet fieri mentionem cujuſdam prædictionis B. Catharinæ, quæ Orientalis Imperii excidium, caſuramque Conſtantinopolitanam Urbem in Turcarum manus in Pervigilio Pentecoſtes anni 1453. prænunciaverat, converſus ad Orientales Epiſcopos, qui plures aderant, ita ex tempore ſubjunxit:

Vos verò, Orientales Præſules, Cœleſtem miſericordiarum Patrem potiſſimùm exorate, ut intercedentibus B. Catharinæ meritis, quæ Imperii Orientalis excidium, Græcorum in Spiritum Sanctum blaſphemiis ita promerentibus, prædixit, per ineffabilem Divinæ ſuæ bonitatis abundantiam Græciæ veſtræ, quam Nos in viſceribus gerimus paternæ charitatis, poſt diuturnam pœnitentiam, hoc eſt, miſeram tot annorum ſervitutem, concedere tandem dignetur, ut priſtinam conſequi libertatem, ſuoſque valeat errores deteſtari.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die prædicta poſt Semipublicum.

ARGUMENTUM.

Creat octodecim S. R. E. Cardinales, ex quibus tamen undecim tantùm evulgat, reliquos ſeptem in pectore, ut vocant, reſervat arbitrio ſuo quandocumque evulgandos.

VENERABILES FRATRES.

EOdem planè tempore, quo Nos afflictis Eccleſiæ rebus opem laturi Sanctorum Catàlogo nova nomina adjungere cogitavimus, Veſtrarum etiam Fraternitatum numerum, pari ejuſdem Eccleſiæ rationibus opportunè conſulendi ſtudio ducti, novis nominibus augere conſtituimus; Ut ita non tam cœleſtibus, quàm humanis ſubſidiis, quantum in Nobis eſt, publicæ Cauſæ ſuccurramus. Enixis proindè, ac diuturnis precibus Deum Opt. Max. humiliter dudum exoravimus, ut in ejuſmodi re quod, & quale eſſet Divinæ ſuæ, atque incomprehenſibilis ſapientiæ beneplacitum, Nobis oſtendere dignaretur. Temporis ſubinde opportunitatem nacti, quo delapſi olim è Cœlo Divini Spiritus memoriam anniverſariâ ſupplicatione celebravimus, ſupremum xLv.

luminum Patrem ferventiùs iterum rogavimus, ut mentem noſtram cœleſti ſuâ luce perfunderet. Hodiernam demum jejunio conſecratam diem ex veteri Prædeceſſorum noſtrorum more ad rem ipſam, benedicente Domino, perficiendam delegimus. Faxit Deus, ut omnes in ampliſſimum veſtrum Ordinem cooptandi, muneris, ad quod vocantur, debito ita reſpondeant, ut in eis glorificetur Deus, Eccleſia lætificetur, ac Sacerdotale Miniſterium honorificetur. Ad majorem igitur Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ decus, & utilitatem, intendimus creare eos omnes, nempe octodecim, qui ad ſeptuagenarium Veſtrum numerum complendum in præſens deſunt, Cardinales, eoſque, quantum Nobis fas eſt, ex omnibus Chriſtianitatis Nationibus aſſumere, ut de iis, qui Perſonas Sanctorum Apoſtolorum repræſentare debent, verè dici valeat: *In omnem terram exivit ſonus eorum*: Ex illorum tamen numero, gravibus ex cauſis animum noſtrum moventibus, undecim dumtaxat nunc evulgare cenſemus, videlicet:

Joannem Antonium Archiepiſcopum de Via Epiſcopum Ariminenſem.

Auguſtinum Archiepiſcopum Cuſanum Epiſcopum Papienſem.

Julium Archiepiſcopum Piazza Epiſcopum Faventinum.

Antonium Felicem Zondodarium Archiepiſcopum Damaſcenum.

Armandum de Rohan Epiſcopum Argentinenſem.

Nunum de Cunha de Attayde Epiſcopum Targenſem.

Vvolffgangum Annibalem ex Comitibus de Schrottembach Epiſcopum Olomucenſem.

Aloyſium Priolum Rotæ Romanæ Auditorem.

Joſephum Mariam de Thomaſiis Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum.

Jo: Baptiſtam Ptolomæum Soc. Jeſu.

Fran-

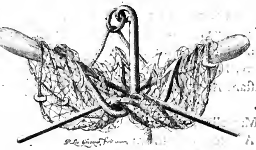
Franciſcum Mariam ab Aretio Ordinis Fratrum Minorum Cappuccinorum Palatii noſtri Apoſtolici Concionatorem.
Alios ſeptem in pectore reſervare intendimus arbitrio noſtro quandocumque evulgandos.
Curavimus ſeligere Viros, ſive Eccleſiarum ſibi commiſſarum adminiſtratione, ſive illuſtribus Legationibus, ſive aliis Apoſtolicæ Sedis Miniſteriis diù probatos; Non neglеximus Regulares, ut aliquam Religioſorum Ordinum benè de Eccleſia, & Orthodoxa Religione meritorum rationem habuiſſe videamur.
Quid igitur Vobis videtur?
Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S.R.E. Presbyteros Cardinales
Joannem Antonium Archiepiſcopum de Via Epiſcopum Ariminenſem.
Auguſtinum Archiepiſcopum Cuſanum Epiſcopum Papienſem.
Julium Archiepiſcopum Piazza Epiſcopum Faventinum.
Antonium Felicem Zondodarium Archiepiſcopum Damaſcenum.
Armandum de Rohan Epiſcopum Argentinenſem.
Nunum de Cunha de Attayde Epiſcopum Targenſem.
Vvolffgangum Annibalem ex Comitibus de Schrottembach Epiſcopum Olomucenſem.
Aloyſium Priolum.
Joſephum Mariam de Thomaſiis.
Jo: Baptiſtam Ptolomæum.
Franciſcum Mariam ab Aretio.
Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.
Alios ſeptem in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandos.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

ſtulabat. Illa idcircò ſubſidia, quæ ſummæ, nimiumque notæ in hac temporum calamitate Apoſtolici Ærarii patiebantur anguſtiæ, memoratis Pagis Catholicis alacri animo contulimus. Illos inſuper Paſtoralibus monitis vehementer excitare non prætermiſimus, ut forti, ſtrenuoque animo pro aris, & focis pugnarent, ac mutuam in primis, & in hoc rerum ſtatu, ſi unquam aliàs, maximè neceſſariam animorum, conſiliorumque concordiam foverent. Enixis præterea officiis orthodoxos Reges adhortati, & obteſtati fuimus, ut afflictis illic Catholicorum rebus celeri, validaque ope ſuccurrerent, conjunctiſque ſtudiis Acatholicorum conatus, & audaciam coercerent. Verùm dum Nos tam accenſo ſtudio Catholicæ Helvetiæ indeſinenter adeſſe curabamus, non ſinè ingenti, & planè acerbo cordis noſtri dolore percepimus Catholicos ipſos, vel privatis abreptos ſimultatibus, & diſſidiis, vel inani, ac prorſus inſueto fortiſſimæ illi Nationi metu perculſos, nec piâ, ut par erat, mente reputantes, quod non eſt differentia in conſpectu Dei Cœli liberare in multis, & in paucis, plura non levis momenti loca, & oppida deſeruiſſe, quæ facilè tutari poſſe videbantur, quæque ſubindè ab Ethero-doxis nullo labore occupata magnam eos in ſpem erexerunt graviora, quæ moliuntur, optatum ad exitum feliciter perducendi. Ad hæc à Tigurinis, ac Bernenſibus copiis, nec non à Doggienſis Comitatus rebellibus celeberrimum S. Galli Monaſterium cum univerſo territorio, & locis ei ſubjectis repentino incurſu, apertâque vi occupatum fuiſſe, ſimulque Catholicorum Militum Duces per ſummam perfidiam interemptos, Monachos omnes in exilium compulſos, expilatam Eccleſiam, direptum Monaſterium, Divina officia intermiſſa, ac orthodoxam Fidem ab illis partibus penè exterminatam audivimus. In ſummum proindè, ac penè extremum diſcrimen Catholicæ rei cauſam apud Helvetios jam adductam, lacrymantibus Pontificiæ charitatis oculis intuentes, tametſi nova iterum ſubſidia

in

in tam gravem, ac necessariam causam, in quam sacra quoque vasa impendi æquum esse novimus, & Patribus olim nostris usitatum, parare non omittamus: tametsi novis itidem officiis ne dum Charissimos in Christo Filios Nostros Carolum in Imperatorem electum, ac Regem Christianissimum, sed & alios etiam Catholicos Principes ad suscipiendum illarum Gentium patrocinium, ac opportunam eis opem sinè majori cunctatione ferendam, etiam per citatos Tabellarios urgere constituerimus: verè tamen non aliam, quàm in Divina ineffabili bonitate spem habentes periclitanti in Helvetia Religioni subveniendi, ejusque cultores è gravibus, quibus premuntur, ac majoribus, quas metuunt, angustiis eripiendi, ad Eum, qui dives est in misericordiâ, toto corde clamare non cessamus, ut non concludat in gladio populos suos, sed qui conterit bella ab initio, erigat brachium suum, sicut ab initio, eosque ab iracundiæ suæ terroribus liberet, ac sua cœlesti ope perpetuò roboret, atque custodiat. Verùm, ut Nobiscum idipsum illi potissimùm Christifideles, qui in hac veræ Religionis arce commorantur, concordibus votis agere studeant, eorum ad id pietatem, ac zelum, prolatis cœlestium munerum thesauris, quorum dispensationem Fidei nostræ commisit divina dignatio, incitare non omittemus. Hæc indicare Vobis hodie voluimus, VENERABILES FRATRES, ut vestris consiliis, ope etiam vestrâ, gravissimam hanc Causam juvare possitis, eamque in primis impensè commendare Domino exercituum, ut non contineat in ira misericordias suas, nec hæreditatem suam spernat, sed exurgat in adjutorium populi sui, Catholicæque Religioni tot fluctibus, ac periculis undique jactatæ in fortitudine brachii sui, infirmitates nostras commiserando, succurrat.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 26. Septembris 1712.

A R G U M E N T U M.

Declarat quatuor dumtaxat ex septem S. R. E. Cardinalibus, quos aliàs, nempe in Consistorio secreto habitò post Semipublicum die 18. Maji proximè præteriti, unà cum aliis undecim Cardinalibus tunc publicatis creaverat, & in pectore reservaverat.

VENERABILES FRATRES.

VT emeritis militibus debita honorum præmia diutiùs non retardemus: ac subinde aliorum multitudini in nostra piscina expectantium aquæ motum, quantum Nobis fas est, solatium aliquod afferre possimus; enixis priùs, atque accuratis precibus cœlesti ope invocatâ, his præsertim novissimis diebus septimi mensis jejunio consecratis, ad gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac declarare intendimus. quatuor dumtaxat ex septem Cardinalibus, quos aliàs, nempe in Consistorio nostro secreto habito post semipublicum die decima octava Mensis Maji pro- xLvII.

ximè

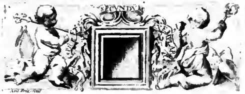
ximè præteriti, unà cum aliis undecim Cardinalibus tunc publicatis, creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet:
Ludovicum Picum de Mirandula Patriarcham Constantinopolitanum, Palatii nostri Apostolici Præfectum.
Jo: Baptistam Archiepiscopum Bussium Episcopum Anconitanum.
Petrum Marcellinum Corradinum Archiepiscopum Atheniensem, Auditorem nostrum.
Curtium Origum Protonotarium Apostolicum.
Quorum virtutes non recensemus, quia Vobis satis compertæ sunt, ac notæ.
Alios tres in pectore, ut diximus, reservatos, justis ex causis animum nostrum moventibus, iterum similiter reservare intendimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus S. R. E. Cardinales Presbyteros quidem
Ludovicum Picum de Mirandula Patriarcham Constantinopolitanum.
Jo: Baptistam Archiepiscopum Bussium, Episcopum Anconitanum.
Petrum Marcellinum Corradinum Archiepiscopum Athenienfem.

Diaconum verò
Curtium Origum.
Cum derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis.
Reliquos tres, quos in pectore aliàs reservavimus, hodie iterum reservamus, arbitrio nostro quandocumque declarandos.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 5. Octobris 1712.

A R G U M E N T U M.

Principem Franciscum Ludovicum ex Comitibus Palatinis Rheni Electum Wormatiensem, Administratorem Ecclesiæ Uratislaviensis, nec non Theutonicæ Militiæ Magnum Magistrum, deputat Coadjutorem Archiepiscopi Moguntini, & quæ Illæ de Apostolicis Nunciis honorificè excipiendis, nec non de Altranstadensibus Pactionibus, ac recessu Religionis pro inferiori Palatinatu, ita habendis, perindè ac si nunquam emanassent, pollicitus fuerat, DD. Cardinalibus palàm facit, recitatis tum ejusdem Francisci Ludovici literis ad Sanctitatem Suam datis, tum etiam plurium aliarum literarum exemplis, quæ Sanctitas Sua ad Imperatorem, Electorem Palatinum, ac ipsum Franciscum Ludovicum his de rebus perscripserat.

VENERABILES FRATRES.

Ndulgere cupientes enixis, diuturnis, atquè xLviii.
iteratis precibus Venerabilis Fratris Lotharii Francisci Archiepiscopi Moguntini ob gravem ætatem, & attritis viribus incommodam, tenuemque suam valetudinem, unà cum Dilectis Filiis Capitulo, & Canonicis Ecclesiæ Moguntinæ, Coadjutorem sibi à Nobis deputari supplicantis, ne turbatis hisce temporibus, Ecclesiam ipsam Moguntinam periculosæ vacationis exponi contingat detri-

mentis, Coadjutorem hujuſmodi, ut dictæ Eccleſiæ utilitati, ac tranquillitati tutiùs proſpectum ſit, de unanimi eorumdem Canonicorum conſenſu, præfato Archiepiſcopo deputare conſtituimus, cum ſpe futuræ ſucceſſionis. .

Moguntia eſt Urbs ſuperioris Germaniæ in Palatinatu ſita ad Rhenum Fluvium, & quindecim mille incolas circiter continet, qui pro tempore exiſtenti illius Archiepiſcopo Sacri Romani Imperii Principi Electori etiam in temporalibus ſubjacent.

Metropolitanam habet Eccleſiam antiquæ, ſed inſtauratæ ſtructuræ, Sancto Martino dicatam, cui plures ſuffragantur Epiſcopi, ac inſerviunt quinque Dignitates, quarum prima Præpoſitura, vigintiquatuor Capitulares, & octodecim Domicellares Canonici, quadraginta Cappellani, aliique Presbyteri, & Clerici divinis operantes; deſunt tamen Theologalis, & Pœnitentiaria Præbendæ.

Ejus Sacrarium Supellectili ſacrâ abundè ditatur. Ædes verò Archiepiſcopales parum diſtant ab Eccleſia, & quamvis adhuc non abſolutæ, attamen ad Archiepiſcopi, ſuorumque habitationem opportunè ſufficiunt. Præter Metropolitanam præfatam novem in Civitate Parochiales extant Eccleſiæ, decem Collegiatæ, octo virorum, & totidem Monialium Cœnobia, plures Laicorum Confraternitates, quinque Hoſpitalia, Seminarium, & Academia, ſed deficit Mons Pietatis.

Fructus taxantur ad Florenos decem mille, aſcendunt autem, deductis expenſis, ad quinque millia ſcutorum monetæ Romanæ.

Prædicto Lothario Franciſco Archiepiſcopo Coadjutorem cum futura ſucceſſione deputare intendimus Dilectum Filium Franciſcum Ludovicum ex Comitibus Palatinis Rheni, Epiſcopum electum Vvormatienſem, Adminiſtratorem Eccleſiæ Uratiſlavienſis, nec non Theutonicæ Militiæ Magnum Magiſtrum,

cujus

cujus qualitates aliàs ab hac Sancta Sede approbatæ, cum præfatis Uratislavienſi, & deinde Vvormatienſi Eccleſiis præfectus fuit, antiquis Neoburgicæ Domus in Catholicam Religionem promeritis, ac novis ipſius Franciſci Ludovici erga eamdem Sedem exhibitis obedientiæ, ac reverentiæ argumentis plurimùm commendantur.

Priuſquam tamen hac in re, VENERABILES FRATRES, vota veſtra exquiramus, ſcire Vos volumus, Nos minimè immemores fuiſſe eorum, quæ anno præterito in Conventu Electorali Francofurtenſi contigerunt: ideôque ſeriò cogitaſſe quibus rationibus nedum ſimilia in poſterum averti poſſent, ſed & quæ inibi ſecuta fuerunt, opportunâ reparatione ſarcirentur. Curavimus proptereà per eum, qui Archiepiſcopo Moguntino dandus erit Coadjutor, literas ad Nos ſcribi, quibus, poſtquam ad ſui favorem factus fuerit locus ſucceſſioni in regimine Eccleſiæ Moguntinæ, omnes honoris, ac reverentiæ ſignificationes noſtris, & Apoſtolicæ Sedis Nunciis ſive ordinariis, ſive extraordinariis quandocumque, & ubicumque juxta antiquum morem ſe exhibiturum, & delaturum eſſe ſpondeat tam expreſſis, ac diſertis verbis, ut omni prorſus ambiguitate ſublatâ, nihil jam ejuſmodi in re Nobis deſiderandum ſuperſit: quemadmodum ex iiſdem literis, quas Secretarius Brevium noſtrorum ſecretorum mox recitabit, abundè percipietis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium ſecretorum Sanctiſſimi, legitque literas D. Electi Epiſcopi Vvormatienſis, ac Adminiſtratoris Uratislavienſis ad Sanctitatem Suam datas die 27. Aprilis proximè præteriti; quarum abſolutâ lectione Sanctitas Sua reaſſumpſit in hæc verba.

Indicabunt profectò hæ literæ quid etiam ab aliis, quos Eccleſiis pari Electoralis S. R. I. Principatus prærogativâ gaudentibus de cetero præfici continget, ſimiliter præſtari debeat: quid

itidem ab iis, qui in præfato Conventu Francofurtenſi debita ejuſmodi honoris, ac reverentiæ teſtimonia Nuncio noſtro tribuere abnuerunt, gerendum ſit, ut in priſtinam noſtram, & hujus Sanctæ Sedis gratiam reſtitui valeant.

Ceterum ne exprobrari Nobis poſſet effatum illud Sancti Bernardi ad Eugenium: *Vides omnem Eccleſiaſticum zelum fervere ſolâ pro dignitate tuendâ: honori totum datur; Sanctitati nihil, aut parum*, ferventiori ſanè zelo Catholicæ Religionis Cauſam tueri ſtuduimus, quàm noſtram, & Sanctæ hujus Sedis Dignitatem vindicare. Cùm enim aliàs ea omnia, quæ ſive in deplorandis illis Altranſtadenſibus Pactionibus, quas dudum, nempe anno 1707. ab Adminiſtris cla. me. Joſephi, dum viveret, in Romanorum Imperatorem electi Sueci Adminiſtri extorſerunt: ſive in declaratione illa, quam Receſſum Religionis vocarunt, multò antea, videlicet anno 1705. nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Joannis Vvilhelmi Ducis Neoburgi Comitis Palatini Rheni S. R. I. Principis Electoris pro inferiori Palatinatu edita, continentur, non minùs Orthodoxæ Fidei, Divino cultui, atque animarum ſaluti, quàm Eccleſiæ, & Apoſtolicæ Sedis Authoritati, libertati, aliiſque juribus adverſantia, inania prorſus, ac irrita declaraverimus, & quatenus opus eſſet, traditâ Nobis à Domino poteſtate abrogaverimus, & irritaverimus; illa nimirum, quæ in præfatis Altranſtadenſibus Pactionibus Uratislavienſem, quæque in Receſſu ſupradicto Vvormatienſem reſpectivè Diœceſes reſpiciunt; exempla idcircò literarum, quas ad Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Carolum in Imperatorem electum, nec non ad præfatum Electorem Palatinum deſuper reſpectivè dedimus, quæque ab ipſis æquo non minùs, quàm demiſſo, ac reverenti animo receptæ fuerunt, ad illum, qui utrique Diœceſi, Vvormatienſi ſcilicet, ac Uratislavienſi ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica nunc præeſt, mittenda duximus: Nec aliàs de

illius

illius tamdiù petita deputatione in Coadjutorem Archiepiſcopi Moguntini agi permiſimus, niſi priùs accepto ejus reſponſo, quo ea omnia, quæ tum in Pactionibus, tum in Receſſu præfatis Apoſtolici cenſurâ judicii confiximus, ita ſe habiturum eſſe apertè declararet, perindè ac ſi numquam emanaſſent, ac inſuper ſe enixè curaturum eſſe ſponderet, ut illa in Vvormatienſi, ac Uratislavienſi reſpectivè Diœceſibus ſibi commiſſis omni prorsùs effectu de cetero carerent. Excipietis nunc tum noſtras ad ipſum Vvormatienſis, ac Uratislavienſis Eccleſiarum Præſulem hac de re datas literas, tum eis adjuncta aliarum noſtrarum ad Imperatorem Electum, & ad Electorem Palatinum literarum exempla, tum denique ejuſdem Præſulis Reſponſum, quod eâdem de re accepimus, pio, Catholico, ac verè huic Sanctæ Sedi obſequenti Antiſtite dignis ſenſibus refertum.

Hìc ab eodem R. P. D. Oliverio lecta fuerunt exempla plurium literarum Sanctitatis Suæ, priorum ſcilicet ad Vvormatienſis, & Uratislavienſis Eccleſiarum Præſulem datarum die 12. Auguſti: tum aliarum ad Imperatorem electum ſuper reprobatione, ac caſſatione quarumdam Pactionum, quas anno 1707. in Caſtris Altranſtadenſibus ab Adminiſtris cla. me. Joſephi, dum viveret, in Imperatorem electi Sueci Adminiſtri extorſerunt, datarum die 4. Junii: deinde aliarum ad Electorem Palatinum ſuper reprobatione, & caſſatione cujuſdam declarationis ab eo editæ anno 1705. Receſſus Religionis pro Palatinatu nuncupatæ, datarum die 30. Julii 1712., ac demum Reſponſi à prædicto Vvormatienſis, & Uratislavienſis Eccleſiarum Præſule ad literas Sanctitatis Suæ dati nuperrimè, videlicet die 1. Septembris proximè elapſi. Quibus perlectis Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit.

Audiſtis quibus verbis Avunculus Cæſaris Pontificio noſtro judicio humiliter ſe ſubjiciens de Pactionibus ab ipſomet Cæſare initis loquatur: quibus itidem verbis Electoris Palatini germa-

nus

nus Frater Edictum, sive Recessum ab ipso ejus Fratre promulgatum pro irrito habeat, ac nullo; atque indè benè conjicere potuistis non minùs pietatem, æquitatem, ac zelum, quàm summam in Nos, & hanc Sanctam Sedem obedientiam præclari hujus Antistitis.

Quid igitur his attentis de petità Coadjutoris Moguntini Deputatione Vobis videtur?

D.Cardinalis Acciajolus Episcopus Portuensis, uti antiquior Cardinalis, protulit votum suum per hæc verba.

BEATISSIME PATER.

Digna, & verè commendanda provisio; magis tamen commendandus eximius zelus Sanctitatis Vestræ, quo non minùs Catholicæ Religioni, & Ecclesiæ, quàm Pontificiæ Dignitati illatas injurias tam opportunè propulsavit.

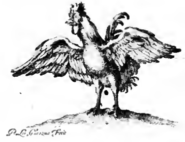
Reliqui omnes DD. Cardinales id ipsum annuendo censuerunt; unde Sanctitas Sua sequens edidit Decretum.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ deputamus Coadjutorem cum futura successione in regimine, & administratione Ecclesiæ Moguntinæ prænominatum Franciscum Ludovicum cum retentione Ecclesiarum Uratislaviensis, & Vvormatiensis, nec non Magni Magisterii Militiæ B. Mariæ Theutonicorum *ad ejus Vitam*, & cum Decreto, quod facto dictæ successioni loco Canonicatus, & Præbenda, quos in Ecclesia Moguntina obtinet, vacent eo ipso, ita ut de illis per Sedem Apostolicam tantùm disponi possit, quodque nonnisi facto successioni hujusmodi loco, Consecrationis munus suscipere teneatur: ita tamen, ut ab obligatione, quam habet illud suscipiendi ratione aliarum duarum Ecclesiarum, quibus nunc præest, nullatenus propterea exemptus intelligatur: nec non cum retentione Præpositurae Elvacensis, ac Canonicatuum, & Præbendarum Ecclesiarum, Colonien., &

Leo-

Leodien., ac ceterorum omnium, & quorumcumque, quæ obtinet juxta Decreta particularis Congregationis rerum Conſiſtorialium; ac inſuper cum alio Decreto, quod, poſtquam factus fuerit eidem ſucceſſioni locus, Theologalem, & Pœnitentiariam Præbendas inſtituat, Montemque pietatis erigi curet, ejus conſcientiam ſuper his onerantes.

In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Januarii 1713.

ARGUMENTUM.

Commemoratis quamplurium S. R. E. Cardinalium brevi tempore extinctorum funeribus, ac inter eos Cardinalis Thomasii novissimè defuncti virtutibus præcipuà laude celebratis, declarat reliquos tres Cardinales, qui supererant ex iis, quos præterito anno creaverat, & in pectore reservaverat, nimirum Emmanuelem Arias Archiepiscopum Hispalensem, Benedictum Sala Episcopum Barchinonensem, Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem. Creat insuper duos alios Cardinales, nempe Benedictum Odescalcum Archiepiscopum Mediolanensem, & alium, quem in pectore reservat, arbitrio suo quandocumque evulgandum.

VENERABILES FRATRES.

L. ADmonent nos multiplicia funera, quæ paucos intrà menses quamplurium ex Fraternitatibus Vestris, non sinè gravi paterni cordis nostri dolore, contigerunt, ut ad tot, tantasque Apostolici Senatus jacturas opportunè reparandas animum convertamus; Nec sanè dissimulare possumus cæteris acerbiorem Nobis accidisse novissimam omnium, quam fecimus, eximii, ac piissimi Viri Cardinalis Thomasii; molestè siquidem sensimus, ni-

mia celeritate Nobis ereptum fuisse verum exemplar sanctioris veteris disciplinæ, quod in ejus moribus, & doctrina suspiciebamus. Humiliantes Nos nihilominùs sub potenti manu Dei, cujus Providentia in sui dispositione non fallitur, Davidicum illud coram Domino recolere non prætermisimus: *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu fecisti*; Sperantes intereà adfuturum Nobis ope sua apud Deum in Cœlis, qui consiliis suis diù Nobis adesse non potuit in terris. Hoc igitur incensi studio jacturas Ordinis Vestri novorum Senatorum accessione farciendi, aliisque gravissimis rationibus animum nostrum moventibus adducti, nolumus diutiùs absconditas esse sub modio lucernas illas, quæ super candelabrum collocari debent, ut omnibus, qui in domo sunt, præluceant: adeòque reliquos tres S. R. E. Cardinales, qui supersunt ex iis, quos dudum, nempe die decima octava Maji anni proximè elapsi creavimus, & in pectore reservavimus, ne amplius lateant, sed suarum fulgore virtutum universam Ecclesiam illustrare valeant, palàm hodiè evulgare, ac declarare intendimus, videlicèt:

Emmanuelem Arias Archiepiscopum Hispalensem.

Benedictum Sala Episcopum Barchinonensem.

Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem.

Prætereà ad majorem Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus creare intendimus duos alios Cardinales, nempe:

Benedictum Odescalcum Archiepiscopum Mediolanensem, cujus virtutes satis Vobis compertæ sunt, & notæ: ac alium, quem tamen rationabilibus ex causis in pectore reservare constituimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandum.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, & reſpectivè creamus S. R. E. Cardinales

Emmanuelem Arias Archiepiſcopum Hiſpalenſem.
Benedictum Sala Epiſcopum Barchinonenſem.
Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem.
Benedictum Odeſcalcum Archiepiſcopum Mediolanenſem.
Alium demùm in pectore reſervamus, arbitrio noſtro quandocumque declarandum.

In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Singulariter in Spe Constituisti me. Ps.4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 28. Aprilis 1713.

ARGUMENTUM.

Cùm aliquot ante dies ad Urbem venisset Religiosus Vir Joannes Joseph Mazet Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum Professor à Venerabili Viro Samuele Capasulis Patriarcha Alexandrino Ritus Græci missus, ac Procurator ad infrascripta specialiter constitutus, literasque attulisset ejusdem Patriarchæ Græco idiomate conscriptas, quibus ille Sanctissimo Patri significabat se divino illustratum lumine vetus Græcorum Schisma, ejusque errores ejurasse, ac Orthodoxæ Fidei professionem emisisse, transmissis ea de re opportunis documentis: cumdem propterea summum Pontificem, quem ut verum B.Petri Successorem agnoscebat, humiliter obsecrans, ut suum Alexandrinæ Ecclesiæ Præsulatum Apostolica auctoritate confirmaret, eique Pallium mittere dignaretur: attributa demum antedicto Mazet plenâ facultate supplendi quidquid à se omissum fuisset, suoque nomine agendi ea omnia, quæ in præmissis necessaria, ac opportuna Sanctitati Suæ visa fuissent. Idem Sanctissimus Pater, ne quid in re tanti momenti, nisi qua par erat, maturitate, ac seriâ adhibita consultatione decerneret, scripta, & postulata memorati Patriarchę, discutienda

commisit primùm quidem Congregationi DD. S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpositorum, subindè verò particulari Congregationi nonnullorum ejusdem S. R. E. Cardinalium, & aliquot Romanæ Curiæ Prælatorum, ac Theologorum à Sanctitate sua specialiter ad id deputatorum, quos ipsamet Sanctitas Sua coram se de hac re differentes audire voluit. Illorum itaque auditis sententiis, nec non auditis pariter, & sanè pluries Sacrarum Cæremoniarum Magistris, ac iis omnibus, quæ ad actionem ritè, & ordine, ac prorsus ex dignitate Sanctæ Sedis Apostolicæ perficiendam conducere visa sunt, sedulò expensis, dispositis, & constitutis, Sua Sanctitas Consistorium indixit, in quod hac ipsa die habitum ab uno ex DD. Cęremoniarum Magistris, antequam fores de more clauderentur, introductus fuit R. P. D. Prosper de Lambertinis, utriusque Signaturæ Referendarius, Prælatus Domesticus Pontificius, & Advocatus Consistorialis, simulque introducti etiam fuere prædictus Joannes Joseph Mazet Patriarchæ Alexandrini Procurator, nec non duo Monachi Ordinis Sancti Basilii Ritus Græci, qui ab eodem Patriarcha pariter ablegati fuerant, illius literas, aliaque ab eo transmissa documenta elevatis manibus deferentes, à pluribus Græcis, qui in eorum comitatu erant, associati.

Quibus omnibus, nec non Prælatis, & Nobilibus plurimis, qui frequentissimi convenerant, ac pręsertim Episcopis, quos Pontificii Solii Assistentes nuncupant, & nonnullis Protonotariis Apostolicis præsentibus, antedictus R. P. D. Prosper de Lambertinis è regione Pontificiæ Sedis constitutus, flexis genibus Sanctitatem Suam ita allocutus est.

BEA-

BEATISSIME PATER.

PLacuit Divinæ bonitati diſſipato muro, qui Alexandrinam Eccleſiam ab hac Apoſtolica Sede dividebat, atrâque errorum caligine ſublatâ, Venerabilem Virum Samuelem Capaſulis Patriarcham Alexandrinum Græci ritus in admirabile lumen ſuum vocare, eique viam ſalutis oſtendere, ut ad ſuam, & omnium fidelium Matrem Romanam Eccleſiam rediret, ac Sanctitatem Veſtram, uti verum Jeſu Chriſti in terris Vicarium, totiuſque Chriſtiani Populi communem Patrem, & Paſtorem, libero non minùs ore, quàm ſyncero corde fateretur, & crederet. Fauſtiſſimum hujus rei nuncium ad Pedes Sanctitatis Veſtræ provolutus humillimè defert Religioſus Vir Joannes Joſeph Mazet Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci de Obſervantia nuncupatorum Profeſſor, ab eodem Samuele Patriarcha Procurator ſpecialiter ad hæc conſtitutus; nec ſanè dubitat gaudium, quod indè ſumet uberrimum Sanctitas Veſtra ad inſtar illius gaudii, quod Chriſtus Dominus majus eſſe dixit in Cœlo, & coram Angelis Dei ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quàm ſuper nonaginta novem juſtis, qui non indigent pœnitentiâ, completum undique fore, & cumulatum. Summâ proindè animi ſui demiſſione flagitat idem Procurator, ut prædicti Samuelis Patriarchæ literæ, & alia, quæ cum illis attulit, totius ab eo peractæ rei documenta, benignè excipiantur, & perlegantur.

Subindè memoratus Joannes Joſeph Mazet acceptas à duobus Monachis ſupradictis Patriarchę Alexandrini literas, unà cum aliis ab eo tranſmiſſis documentis reverenter omnia obtulit Sanctitati Suę, cujus juſſu ejuſmodi ſcripta D. Carolus Majella Vaticanę Bibliothecę Prȩfectus, ſeu primus Cuſtos, ſtans inter ſcamnum DD. Cardinalium, & Sedem Pontificiam, converſus

ſus ad DD. Cardinales, eo ipſo Gręco idiomate, quo exarata erant, elatâ voce perlegit.

Mox R.P.D. Fabius Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, loco R. P. D. Joannis Chriſtophori Battelli Brevium Epiſtolarium ad Principes Secretarii legitimè impediti, alta itidem voce legit priùs literas, ac ſubindè abjurationem prędicti Patriarchę in Latinam linguam à memorato D. Majella translatas, quarum tenor hîc ſubjicietur.

Tenor Literarum Patriarchę Alexandrini.

BEATISSIME, AC SANCTISSIME IN CHRISTO PATER, ET DOMINE.

AD Paternum amorem Veſtræ Beatitudinis humiliter accurro, tamquam ad benignum meum Patrem, & Paſtorem legitimum, & verum. Membrum enim Ego etiam ſum Univerſalis Corporis Chriſti in Spiritu legitimè, & canonicè electus in Præſulatum Patriarchalis Cathedræ ſecundùm omnem Conſtitutionem hujus noſtræ Orientalis Eccleſiæ; ambulans, quemadmodum edoctus eram ab adoleſcentia mea, atque inſtitutus à præfatæ Eccleſiæ Præſulibus, & Magiſtris; nec non Sancto meo Seni, & Prædeceſſori meo Patriarchæ D. Geraſimo Palladæ multos annos miniſtrans; non defuit unquam illius recta doctrina, ſimpliciſſimè tamen, propter metum, aut infructuoſitatem. In Divina igitur miſericordia me doctrinam excipiente, tamquam diſpoſito, & paulùm veritati addicto divinus zelus augebatur, ſed modus non ſuppetebat, donec Magnus Deus, qui vult ſalutem omnium, judiciis ſuis ineffabilibus permiſit, ut in afflictiones intolerandas inciderem, & graves neceſſitates. Elapſo enim à legitimo Patriarchatu octo menſium ſpatio, Coſmas quidam Epiſcopus Conſtantinopoli degens, contemptis legibus, & Canonibus Eccleſiaſticis, inſiluit, & numeratâ pecuniâ Tyrannicæ Curiæ, quæ ſupra Nos eſt, nullâ eorum, qui Eccleſiæ illius erant, habitâ ratione, extemplo ſo-

lus

lus Alexandriæ Patriarcha renunciatus eſt, & per potentiam Magiſtratus illic approbarunt. Miſit autem etiam huc graves literas, & homines idoneos, qui dominium exercerent, & me in exilium pellerent. Verùm, qui hîc erant Chriſtiani, quamquàm pauperrimi eſſent, inito conſilio conſtituerunt, ut Prævaricatorem nequaquam admitterent; cùm autem pecuniâ deſtituti eſſent, acceperunt vaſa, & veſtes ſacras, & vendentes tradiderunt Magiſtratibus, & irritos illius conatus effecerunt. Non autem hic ſubſtitit; etenim Adverſarius rurſus per validiores vires nos oppugnabat. Cùm verò nihil proficeret, huc ſe ipſe perſonaliter contulit cum potentia novi Ducis, & rurſus re infecta reverſus eſt; Juſtus enim Deus. Remanſit tamen hîc Sanctiſſimus Thronus omninò deſertus, & nudatus Eccleſiaſtico ornamento, & quod gravius eſt, conſtrictus remanſit graviſſimo ære alieno ſupra triginta millium regalium Hiſpaniæ; et quidem uſura gravis eſt, & fœneratores alienigenæ; et inimicus non ceſſavit adhuc fodere foveas in nos, & damna inferre, & validè oppugnare. Talis eſt noſtra miſeria, Beatissime Pater, quam confiteor ſecundùm Divinam permiſſionem. Enim verò uſque adhuc averſabar cognitionem veritatis, quam tenet, docet, & prædicat Sancta Chriſti Catholica, & Apoſtolica Romana Eccleſia, ſinè qua veritate nemo ſalvus eſſe poteſt. Quamobrem ſalutis quoque meæ curam gerens Magnus Deus, volenſque de Schiſmate me liberare, tantas tribulationes me ſubire permiſit, ut per ipſas rectam viam invenirem, quæ ducit ad Regnum Cœlorum, quam & inveni, eique gloriam reddo, qui benefecit. Sic autem accidit. Miſeriâ tribulationum oppreſſus, & omni undique ſpe deſtitutus, inaudivi quod Deus miſiſſet huc in Ægyptum Reverendiſſimum Patrem Laurentium à Sancto Laurentio Cuſtodem Sanctæ Jeruſalem. Hunc convenire cupiebam, tum propter reverentiam, & bonam famam, tum propter conſolationem, & narrationem ſalutaris deſiderii mei. Cùm autem ad eam vo-

voluptatem capiendam acceſſiſſem, inveni Virum Reverendum in omnes partes reverentiâ dignum, qui & cognovit tribulationes meas, & omni cum alacritate, ac pietate occœpit me conſolari, & ad lumen veritatis dirigere, & ſanum membrum Sanctæ Catholicæ, & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ conſtituere, atque in hujus ſanctâ, & verâ Fide, rectorumque dogmatum confirmare in ſumma ſubmiſſione, firmâque obedientiâ erga Te Summum Sacerdotem, Univerſalem, & verum JESU CHRISTI Vicarium, & Paſtorem Oecumenicum. Verùm dictus Reverendiſſimus Pater Hieroſolymam rediturus dedit mihi conſolatorem, et ductorem loco ſui admodum Reverendum P. Archangelum à Melita, qui mihi adeſt tum per ſe ipſum, tum per diſcipulum quemdam ſuum P. Joannem Joſephum Mazet Apoſtolicum Terræ Sanctæ Miſſionarium; ac veritatem ritè edoctus, conſtitutus, et exceptus ſum in Gratiâ Dei, et confiteor veram Fidem, quam tenet Sancta Catholica, et Apoſtolica Romana Eccleſia, et hujus Sanctiſſima, et Apoſtolica Cathedra, et horum dogmata. Averſans omnes falſas contrarietates, contradictiones, et ſchiſmata, meque committens paternis brachiis Sanctitatis Veſtræ; agnoſcens ſecundùm antiquiſſimum Sanctæ Eccleſiæ morem, quod ad regimen hujus ſpiritualis navis, per tot diverſas, graves, et vehementes procellas agitatæ, conveniat ſecundùm præcepta Fidei confiteri me, quòd Patriarchæ, et omnes Archiepiſcopi confirmari debeant à Sanctitate Veſtra Capite Univerſali Sanctæ Eccleſiæ. Sinè qua confirmatione non poſſumus verè paſcere proprium gregem in rectæ doctrinæ firmitate. Ad Te igitur confugio, BEATISSIME MI PATER, Præſidem meum, verum Succeſſorem B. Petri, cui Dominus noſter Jeſus Chriſtus dixit: *Paſce oves meas*; &: *Ego rogavi pro Te, ut non deficiat fides Tua*; &: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam veracem*, in tuis verbis ſcilicet, et in tuis doctrinis, *& portæ inferi non prævalebunt ipſi*. Precor igitur, ut inveniam gra-

tiam

tiam, & misericordiam apud Te, ut confirmes mihi Præsulatum, & mihi Pallium mittas. Ut autem Sanctitas Vestra certa remaneat de conscientiâ mea circa sanam doctrinam, mitto fidei meæ professionem, & abjurationem, quam feci, contra omnes falsas doctrinas, & contradictiones coram R. P. Joanne Josepho Mazet, quem elegi in Procuratorem meum, ut hæc sistat Sanctitati Vestræ nomine meo cum ea, quæ convenit, obedientiâ; illi tribuens plenam facultatem, & potestatem, non solùm ad hæc confirmanda, & subscribenda, tanquam vices meas tenenti, sed ad supplendum, si quid defuerit, & quemadmodum statuta fuerint, quæcumque placuerint Sanctitati Vestræ, & Sanctæ Fidei debito more perficiendum nomine meo. Certissimus equidem mihi sum, me ne minimùm quidem recedere à sententiis, & præceptis Tuæ Beatitudinis, sed & perfectum me esse in tuâ sanctissimâ intelligentiâ, & Catholicâ Doctrinâ, secundùm quam, ut verus Magister totius Oecumenicæ Ecclesiæ, tenes, & doces. Utinam sanctis tuis precibus non caream. Amen.

Dat. in Ægypto in meo diversorio Anno salutis M. DCC. XII. Mense Julio Indictionis V.

Culminis Vestri Beatissimi, & Sanctissimi.

Servus humilis, & in Christo Filius obsequentissimus
Samuel Patriarcha Alexandriæ.

Locus ✠ Sigilli

Circa sigillum:

Samuel misericordia Dei Papa, & Patriarcha Magnæ Urbis Alexandriæ, & Judex Terræ.

Sigillum exhibet imaginem Sancti Marci, circa quam legitur:

SANCTUS MARCUS.

Foris

Ipsius SANCTISSIMÆ BEATITUDINI:

Tenor abjurationis ejuſdem Patriarchæ.

EGo Samuel Capaſulis à Chio Filius Demetrii Capaſulis, Dei miſericordia Patriarcha Alexandriæ per directionem admodum Rev. P. Archangeli à Melita, & coram RR. PP. Ægidio à Lacu Nigro Vice Præfecto Miſſionis in Ægypto, & Joanne Joſepho Mazet Apoſtolicis Terræ Sanctæ Miſſionariis, & cum aſſenſu Patrum Minorum cum iiſdem exiſtentium, habens coram me Sancta Euangelia, iiſque proprias meas manus imponens, juro ſuper ipſis, et ex corde credo, atque ore confiteor illam Sanctam Fidem Catholicam, et Apoſtolicam, quam Sancta Romana Eccleſia credit, docet, confitetur, et ſervat, et conſequenter reſpuo, averſor, et execror omnes hæreſes cujuſcumque Sectæ erroneæ, et quorumcumque Hæreticorum, qui Sanctæ Catholicæ, et Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ adverſantur.

Item juro, quòd credo, et confiteor, corde, et ore, quòd Spiritus Sanctus ex Patre, Filioque procedat, tanquam ex uno Principio, uno Spiratore, et una Spiratione, et quòd Filius ſit principium hypoſtaſis Spiritus Sancti, quemadmodum et Pater; et quòd hoc Verbum (Filioque) licitè, et rationabiliter Nicæno, et Conſtantinopolitano Symbolo ſit appoſitum ab Occidentali Eccleſiâ, tanquam neceſſaria explicatio ad cohibendas hæreſes, quæ tunc temporis vigebant: et quòd in pane triticeo, ſive azymo, ſive fermentato Sacramentum Euchariſtiæ verè conficiatur: et quòd Sacerdotes alterutrum conſecrare oporteat, unumquemque ſecundùm propriæ Eccleſiæ morem, ſive Occidentalis, ſive Orientalis: & quod animæ verè pœnitentium, qui non plenè pro commiſſis, et omiſſis ſuis ſatisfecerunt, atque eatenùs in Dei charitate deceſſerunt, poſt mortem Purgatorii pœnis expientur; ad quas liberandas conducunt vivorum fidelium ſuffragia, Miſſarum ſcilicet Sacrificia, Orationes, et Eleemoſynæ, atque alia miſericordiæ opera, quæ à Fidelibus, ſecundùm Eccleſiæ traditionem, pro animabus illis fie-

fieri consueverunt. Firmiter etiam affirmo, ac teneo animas eorum, qui post susceptum Baptismum nullam peccati maculam incurrerunt, nec non eorum, qui post Baptismum in lethale peccatum lapsi sunt, sed expiati in corporibus suis per pœnitentiam, aut extra corpus in Purgatorio, statim in Cœlestem gloriam recipi, Deumque Trinum, & Unum, uti est, clarè intueri. Animas autem decedentium in peccato mortali, sive actuali, sive solo originali mox in infernum descendere, ubi pro ratione diversorum demeritorum diversimodè puniuntur. Prætereà Sancta, & Apostolica Romana Cathedra, atque eam tenens Pastorum Princeps, & Summus Sacerdos Primatum habet super omnem terram; atque hic est Successor Sancti Petri primi, & Principis Apostolorum, verusque Vicarius Jesu Christi Domini Nostri, Caput totius in Christo Ecclesiæ, Dominus noster, & Pater, & Magister omnium Christianorum, ut quòd ipsi in persona B. Petri data est plenissima potestas à Christo Domino nostro pascendi, regendi, et gubernandi Catholicam Ecclesiam.

Item juro, quòd amplector, et veneror omnes Sanctas Synodos, quas recipit Sancta Catholica, & Apostolica Romana Ecclesia, & præcipuè duo Oecumenica Concilia Florentinum, et Tridentinum, & respuo omnes falsas doctrinas veritati suprascripti Dogmatis repugnantes, et veræ Fidei Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sinè qua nemo salvari potest.

Juro autem super his Sacris Euangeliis, quòd nunquam consentiam, aut eligam admittere hæresim aliquam, aut amplecti dogma fidei contrarium Catholicæ, et Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ, et veræ ipsius Fidei. Ita promitto, quòd nunquam hæreticorum libris fidem adhibebo, aut illos recipiam; sed reprobabo, et omnes pariter hæreses suprascriptæ veræ fidei contrarias rejicio, & execror. Hæc spondeo hodie coram Deo Trino in Personis, et Uno in Natura, et in præsentia supradicto-

rum Teſtium, Reverendorum Patrum ſcilicet ſubſcriptorum. Anno ſalutis 1712. Menſe Majo die 26. fer. 2., ſecundùm antiquum computum, Indict. V. ſecundùm novum verò die 6. Menſis Junii ejuſdem anni. In diverſorio dictorum Patrum Miſſionariorum Apoſtolicorum Terræ Sanctæ in Ægypto.

Locus ✠ Sigilli.

Ego Samuel Capaſulis à Chio filius Demetrii Sacerdotis Capaſulis, Dei gratia Patriarcha Alexandriæ liberè, & ſpontaneè expoſui præſentem abjurationem hæreſum Catholicæ Doctrinæ, & veræ fidei oppoſitarum, quam nunc confiteor.

Ego Fr. Atchangelus à Melita Minoris Obſervantiæ, & Superior apud Cairum veterem per Terram Sanctam Miſſionarius Apoſtolicus præſentem abjurationem in manibus meis emiſſam recepi.

Ego Fr. Ægidius de Lacu Nigro Pro-Præfectus Miſſionum in Terra Sancta in Ægypto teſtor me præſentem adfuiſſe in emiſſione prædictæ abjurationis.

Ego Fr. Joannes Joſeph Mazet Miſſionarius Terræ Sanctæ præſens adfui prædictæ abjurationi.

Peractâ ejuſmodi recitatione R.P.D. Lambertinus ſuam Orationem, & ſupplicationem ita proſecutus fuit.

BEATISSIME PATER.

Audivit jam Sanctitas Veſtra, quid afferant literæ Patriarchæ Alexandrini; audivit quid alia, quæ modò lecta ſunt, contineant: audivit filium matris ubera humiliter petentem, qui diù errans ab utero locutus fuerat falſa. Audire nunc Sanctitas Veſtra non dedignabitur Orthodoxæ Fidei profeſſionem, quàm ultra aliam, & ſanè pleniſſimam ab eodem Patriarcha emiſſam, & Sanctitati Veſtræ exhibitam, illius nomine mox emittet Religioſus hic Vir Joannes Joſeph Mazet, ſpeciali ad id ſuffultus mandato, juxta formam Græcis ad unitatem S. R. E. redeuntibus à Sede Apoſtolica præſcriptam, ſolemni additâ promiſſione, quod fidei profeſſionem hujuſmodi juxta formam prædictam idem Patriarcha ratam, & gratam habebit, et publicum ritè confectæ ratificationis Inſtrumentum ad Sanctitatem Ve-

Vestram, et hanc Sanctam Apostolicam Sedem intrà tempus competens omninò transmittet.

Surgens hic prædictus Jo: Joseph Mazet ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris ante Pontificiam Sedem deductus fuit, ibique flexis genibus Fidei professionem juxta formulam Græcis ad unitatem S. R. Ecclesiæ redeuntibus à Sede Apostolica dudum præscriptam ejusdem Patriarchæ nomine solemniter emisit, seu potius renovavit, recitatâ altâ voce eâdem formulâ tenoris, qui sequitur, videlicet.

EGo F. Joannes Joseph Mazet Ordinis Min. S. Francisci de Observantia Procurator Venerabilis Fratris Samuelis Capasulis Patriarchæ Alexandrini Græci Ritus ad Pedes Sanctitatis Vestræ constitutus procuratorio nomine prædicti Samuelis Patriarchæ mei principalis infrascriptam Sanctæ orthodoxæ Fidei professionem juxta formam Græcis ad unitatem S. R. E. redeuntibus à Sede Apostolica jamdudum præscriptam facturus, & emissurus promitto pro eodem Samuele Patriarcha meo Principali, quòd ipse illam ratam, & gratam habebit, ac suscipiet, & acceptabit, & intrà tempus competens ratificabit, & emologabit, atque de novo juxta eamdem formam de verbo ad verbum, Græco tamen idiomate, faciet, & mittet, ac sua manu subscriptam, suo sigillo obsignatam, ad Sanctitatem Vestram, & hanc Sanctam Apostolicam Sedem transmittet. Sanctam igitur Catholicam Fidem explicitè, & expressè profitendo firmâ fide credo, & profiteor omnia, & singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo S. R. E. utitur, videlicet: *Credo in unum Deum &c.*

Reliqua, ut in professione orthodoxæ Fidei à Græcis facienda jussu fel. rec. Gregorii Papæ XIII. edita.

Hanc verò Catholicam Fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram, & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum con-

constantissimè, Deo adjuvante, retinere, & confiteri, atque à meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum.

Ego idem F. Jo: Joseph Mazet Procurator supradicti Venerabilis Fratris Samuelis Patriarchæ Procuratorio illius nomine, ut supra, spondeo, voveo, ac juro; sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Euangelia.

Absolutâ prædictæ formulæ recitatione, eâque propriâ manu subsignatâ, idem Jo. Joseph Mazet priorem locum repetiit, præfatus verò R. P. D. Lambertinus suam orationem his tandem verbis conclusit.

BEATISSIME PATER.

IN literis Patriarchæ Alexandrini, aliisque actis, quæ nuper lecta fuerunt, præter hæresum, errorum, ac luctuosi schismatis ab eo amplissimè factam ejurationem, præter perpetuam, ac debitam obedientiam, & subjectionem Sanctitati Vestræ, atque huic Sanctæ Sedi plenissimè præstitam, habetur etiam petitio, quæ juxta veterem morem, ac Romani Cæremonialis præscriptum, nonnisi in hoc loco, & ab aliquo ex Consistorialis Aulæ Advocatis exponi potest. Cùm idcircò summâ Sanctitatis Vestræ beneficentiâ sim inter illos adscitus, Majorum consuetudini morem gerens, quæ supplex petit idem Patriarcha paucis exponam.

Samuel itaque Capasulis Patriarcha Alexandrinus omni, quo par est, obsequio, animique totâ submissione, Pallium petit, quod è Sancti Petri corpore sumitur, & in quo Pastoralis officii plenitudo continetur. Non inani spe innititur fore, ut voti compos fiat, cùm Alexandrina Ecclesia eximiæ hujus prærogativæ honorem non uno equidem nomine mereatur. In primis siquidem S. Marcus Euangelista Beatissimi Apostolorum Principis in Christo Filius, & ab eo Alexandriam missus Ecclesiam il-

lam

lam fundavit, & rexit, unde jure optimo eadem Ecclesia censenda est peculiaris hæreditas B. Petri, qui per filium suum, & ejus salutarem Euangelii prædicationem sibi eam comparavit. Illius porrò primi Christiani morum integritate, ac sanctis exemplis vitam adeò commendatam duxerunt, ut, teste D. Hieronymo, Philo Hebræus Essenorum mores penè Angelicos laudans, Alexandrinorum illius temporis virtutes omni ex parte spectatas indigitare voluerit, illarum, vel admiratione ductus, vel sanctitate permotus. Merita prætereà Antistitum celebris illius Ecclesiæ id ipsum exigunt, nam ut nemo ferè ignorat, Alexandrini Patriarchæ plurimùm elaborarunt, omnique ope, ac zelo contenderunt, ut turbæ, quas controversia de die, quo Pascha ritè celebraretur inter Christianos excitaverat, componerentur; præ cæteris autem, quod Ecclesiæ monumenta luculenter produnt, S. Athanasius in asserenda, ac propugnandâ divinâ cum Patre Filii consubstantialitate meritorum gloriâ eminuit, Fidei causâ quæque aspera, & acerba perpessus. His accedit Alexandrinam Ecclesiam, post Romanam, primam fuisse usque ad Lateranense Concilium sub Innocentio III., qui subindè ejusmodi honorem Ecclesiæ contulit Constantinopolitanæ. Ipse quoque Samuel Patriarcha eo, quod flagitat, Pallio se dignum præbet, quippe qui, ut ex literis nuper audivimus, damnato schismate, eique annexis erroribus ejuratis, ad Romanæ Ecclesiæ unitatem recipi, & admitti suppliciter petit, Sedique Apostolicæ se totum tradit, ac subjicit syncerâ Orthodoxæ Fidei professione, suam cum Catholica Ecclesia consensionem testatus, raro quidem exemplo, nec passim obvio. Hic quidem Samuel Patriarcha non adest: illius tamen adest nomine legitimus iste Apocrisarius, qui Patriarchæ Pallii honorem supplex flagitat. Quod si in Canonicis Sanctionibus inter eos, quibus Pallii decus Apostolica Sedes conferre solet, Alexandrinus Patriarcha illustrem obtinet locum, honorifica, & speciali appellatione laudatus, & Sanctus

Gre-

Gregorius Pontifex Maximus Pallium dari pro antiqua Ecclesiæ consuetudine, cùm petentium merita precibus non inane commendationis pondus adjiciunt, suâ testatur auctoritate, nihil planè obstare videtur, quod clementissimæ Sanctitatis Vestræ dignationi moram afferat, quin Oratoris precibus instanter, instantiùs, & instantissimè emissis indulgeat, ac vota consoletur, ea potissimùm etiam de causâ, quòd sperare facilè possumus Patriarcham hoc obstrictum, atque illectum beneficio ardentiùs enixurum, ut Populos Pastorali suæ curæ commissos, simulque Episcopos suæ Jurisdictioni subjectos, quibus præivit exemplo, ad Ecclesiæ Romanæ obedientiam solicito zelo secum perducat.

Illicò Sanctissimus Pater ejusmodi orationi, ac petitioni in hæc verba respondit.

BEnedictus Deus, & Pater Domini Nostri Jesu Christi, Pater Misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostra. Intuens scilicet piissimus Dominus Catholicam Ecclesiam innumeris agitari turbinibus, faustissimo illam eventu, hoc est humili, ac syncero ad eam reditu Venerabilis Fratris Samuelis Patriarchæ Alexandrini, lætificare voluit, eoque maximum angustiis nostris levamen afferre dignatus est. Non tamen in uno Patriarcha sistit lætitia nostra; perpendentes enim eximiam illius pietatem, cujus tam præclarum accepimus hodie testimonium, nec non singularem, quam, ut Nobis innotuit, apud suas latè gentes existimationem obtinet, uberiorem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus; ad eadem siquidem sequenda vestigia omnibus Græci ritus Populis, ac præsertim Episcopis, valido incitamento futurum Patriarchæ tam illustris exemplum summoperè confidimus. Plurimas propterea, ac debitas supremo bonorum omnium Auctori gratias agimus, quòd Alexandrinum Antistitem ad Beatissimi Apostolorum Principis, indignum licèt, ac imme-

ren-

rentem Successorem, hoc est Marcum ad Petrum, Discipulum ad Magistrum, Filium ad Patrem, iis propemodùm diebus, quibus ipsius Beati Marci, nec non Sanctissimi Alexandrini Episcopi Athanasii festa celebramus, quod certè non sine peculiari Divinæ Providentiæ consilio contigisse arbitramur, per ineffabilem Divinæ suæ bonitatis abundantiam vocare voluerit: felix indè omen accipientes, quòd Is, cujus perfecta sunt opera, Alexandrinæ Ecclesiæ Gregem universum Pastoris sui exemplo ad hanc Petram fidei confugere, & ad hunc Montem Domini ascendere similiter faciet, ut legem accipiat in Sion, & Verbum Domini audiat in Hierusalem. Expansis interim Pontificiæ charitatis brachiis, magnâque cum animi nostri exultatione, unà cum istis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, plenam, ac debitam ab eodem Patriarcha Alexandrino, tam per suas mox perlectas literas, quàm per legitimum Procuratorem suum Nobis, & huic Sanctæ Sedi præstitam obedientiam, ac subjectionem libenter recipimus: nostram illi vicissim, & ejusdem Sanctæ Sedis gratiam, benevolentiam, & patrocinium amantissimè exhibentes. Petitæ insuper concessioni Pallii de Beati Petri corpore sumpti, in quo est plenitudo Pontificalis Officii, eidem Samueli Patriarchæ, postquam orthodoxæ Fidei professionem ab ejus Procuratore hìc renovatam ratificaverit, ab illo, cui rem hanc delegabimus, jussu nostro tradendi, similiter annuimus; præviâ tamen ipsius Samuelis Patriarchæ in utroque foro absolutione à Censuris, sententiis, & pœnis Ecclesiasticis quibuslibet, quas ipse propter Schisma, hæreses, & errores, quos tenuit, & nuper ejuravit, quovis modò incurrit: præviâ insuper cum eo dispensatione super irregularitate per ipsum præmissorum occasione quomodolibet contracta, itaut illâ, & iisdem præmissis minimè obstantibus, Clericali charactere, quo anteà insignitus fuit, illiusque privilegiis uti, ac in omnibus etiam Sacris, & Presbyteratus Ordinibus anteà pariter susceptis, etiam in Altaris mi-

V ni-

nisterio ministrare; nec non Patriarchali Ecclesiæ Alexandrinæ, cui nunc præest, quoad vixerit, præesse, & munere Consecrationis per eum etiam antea suscepto uti liberè, & licitè possit, & valeat; ac demùm prævià ejusdem Samuelis Patriarchæ ad hæc omnia, & singula, & aliàs ad quemcumque effectum adversùs præmissa opportunâ rehabilitatione. Reliquum nunc est, ut Deum Optimum Maximum impensè rogemus, quatenùs opus, quod ipse operatus est, confirmare dignetur, illudque in unitate Fidei, & vinculis charitatis lætioribus in dies perficiat incrementis.

Finito Sanctissimi Patris responso D. Nicolaus Jacobatius Sanctitatis Suæ, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis ad RR. PP. DD. Protonotarios, & Notarios Apostolicos ibi præsentes conversus, eos in hunc modum interpellavit.

EGo Nicolaus Jacobatius Sanctissimi Domini Nostri, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis, rogo Vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hìc præsentes, ut de delatione, ac præsentatione eidem Sanctissimo Domino Nostro facta per Fratrem Joannem Josephum Mazet Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum literarum Venerabilis Patris Samuelis Capasulis Patriarchæ Alexandrini Græci ritus, continentium omnimodam obedientiam, & subjectionem, quam idem Patriarcha præstat, & exhibet Sanctitati Suæ, & Sanctæ huic Sedi Apostolicæ: Nec non authentici documenti ejurationis à prædicto Patriarcha factæ schismatis, & quorumcumque errorum, in quibus priùs versabatur, ipsarumque literarum, & ejurationis lectione: Ac insuper de professione Fidei à præfato Fratre Joanne Josepho procuratorio nomine ejusdem Patriarchæ juxta formam Græcis ad unitatem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ redeuntibus à Sede Apostolica præscriptam in manibus Sanctitatis suæ solemniter emissa; Ac demùm de petitione Pallii de corpore Beati Petri sumpti pro prædicto Patriarcha fa-

cta,

cta, Decretoque super illius concessione à Sanctitate Sua benignè edito unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam. *Tunc demum* R.P.D. *Prosper Columna Protonotarius Apostolicus non tam ad* RR. PP. DD. *Referendarios, quàm ad cæteros omnes ibidem præsentes conversus, eos Actorum hujusmodi Testes adhibuit his verbis:* Vobis Testibus, *Peracto in hunc modum, absolutoque Alexandrinæ legationis negotio, prædictus Procurator Maket, ac cæteri alii ex Græca Natione Pedem Sanctitatis Suæ super eos Crucis signum producentis reverenter osculati sunt, ac subindè tum ipsi, tum reliqui omnes dimissi fuerunt, itaut Sanctissimus cum* D.D. *Cardinalibus, foribus de more clausis, solus remanserit; Porrò alia occurrentia negotia ibidem aggrediens, antequam propositiones, & præconia Ecclesiarum inchoarentur, ipsos* DD. *Cardinales his verbis in hoc Consistorio secreto allocutus est.*

VENERABILES FRATRES.

EX Sublimi Sanctæ hujus Sedis specula ad gravia potissimùm, ac multiplicia incommoda, quibus tot in Hispaniarum Regnis vacantes Ecclesiæ jamdudum obnoxiæ reperiuntur, Pastoralis vigilantiæ nostræ oculos jugiter convertentes, diù sanè, multumque incerti hæsimus, quid pro instantiâ nostrâ quotidianâ, sollicitudine scilicet omnium Ecclesiarum, agendum Nobis esset, ut impositum Nobis pro ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam Apostolicum Ministerium hac in re impleremus. Hinc siquidem admonebat Nos Sacrorum Canonum rigor, ut quos ad easdem Ecclesias à Charissimo in Christo Filio Nostro Philippo Hispaniarum Rege Catholico Nobis præsentari contigisset, minimè admitteremus, nisi priùs nostra, & Ecclesiæ jura, ibidem tam publicè, ac graviter læsa opportunis mediis sarcita fuissent. Urgebat illinc, ac vehementer impellebat Nos Ponti- L.

ficia charitas, ut ſpiritualibus illarum animarum neceſſitatibus, quæ jam à multo tempore Paſtoris ſolatio deſtitutæ ſunt, incunctanter conſuleremus. Expenſis porrò in utramque partem rationum momentis, vicit demum charitas Chriſti, quæ patiens eſt, benigna eſt, omnia ſuffert, omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet. Ejuſmodi proindè Eccleſiarum diuturnâ viduitate commoti, aliiſque gravibus cauſis animum noſtrum moventibus adducti, de quamplurium ex Fraternitatibus Veſtris conſilio pariter, & aſſenſu, longiori quavis ſublatâ morâ, Eccleſiis præfatis Paſtores præficere conſtituimus, eumque in finem indulſimus, ut in hoc ipſo Conſiſtorio conſueta dictarum Eccleſiarum præconia, quemadmodum audietis, inchoentur. Id tamen egimus, ac agere prorsùs intendimus, non quidem animo ullâ ex parte relaxandi ea, quæ Nobis, & Eccleſiæ pro congruâ notarum læſionum reparatione debentur, ſed potiùs ſpe Nobis propoſita fore, ut idem Rex Catholicus novo hoc, & ſanè præclaro Paternæ noſtræ in ipſum benevolentiæ documento allectus: Chriſtianiſſimi inſuper Regis Avi ſui, cujus inſignis zelus, & pietas hac etiam occaſione eximiè refulſit, iteratis officiis, accuratiſque ſtudiis excitatus: ipsâ demum ſuæ regiæ mentis æquitate, ac magnitudine impulſus, ad ejuſmodi reparationem alacriùs, & cumulatiùs præſtandam adducatur. Hæc omnia, VENERABILES FRATRES, Vobis hodie communicanda exiſtimavimus, tum ut compertum Vobis ſit, quo animo deliberationem hanc ſuſcepimus, tum etiam, ut pro egregiâ pietate, ac perſpecto zelo veſtro apud Miſericordiarum Patrem enixis precibus agatis, quatenus conſilium noſtrum cœleſti ſua ope juvare, optatumque ad exitum perducere benignè velit, unde lætiora de cætero, quemadmodum impensè cupimus, ac in Domino confidimus, Vobis nunciare poſſimus.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 22. Maji 1713.

ARGUMENTUM.

Præficit Ecclesiæ Tornacensi in Episcopum, & Pastorem Jo: Ernestum ex Comitibus à Lovvenstein absque ulla prævia cujusquam nominatione, & cum narrativa, quod ejusdem Ecclesiæ provisio ob cessationem Indulti à Clemente IX. Regi Christianissimo, ejusque Successoribus dudum concessi ad Sedem Apostolicam liberè omninò pertineat.

VENERABILES FRATRES.

VAcat Ecclesia Tornacensis per liberam dimissionem Venerabilis Fratris Renati Francisci de Beauveau in manibus nostris sponte factam, & per Nos admissam. Li.

Tornacum Civitas Belgii, Caputque Provinciæ, quæ ab eadem Civitate Tornacensi nomen accipit, quadraginta mille circiter habitatores continet.

Cathedralem habet Ecclesiam sub invocatione B. Mariæ Virginis amplæ, antiquæ, ac reparatæ structuræ Archiepiscopo Cameracensi suffraganeam.

Numerantur inibi quinque Dignitates, quarum major est De-

Decanatus, quadraginta duo Canonici, inter quos Theologus, & Pœnitentiarius, ac centum ferè Presbyteri, & Clerici Divinis inſervientes.

Sacrarium ejuſdem Eccleſiæ eſt omni ſacra Supellectili ornatum; Ædes verò Epiſcopales, quæ Cathedrali Eccleſiæ adhærent, nulla indigent reſtauratione.

In præfatâ Civitate Tornacenſi præter Cathedralem, ſeptem recenſentur Eccleſiæ Parochiales, quinque Virorum, & ſex Mulierum Monaſteria, plures Confraternitates, aliquot Hoſpitalia, & Seminarium; intereà adeſt alius locus publicus Monti Pietatis ferè conſimilis.

Fructus taxantur in libris Cameræ ad Florenos quinque mille; aſcendunt autem ad triginta quinque millia librarum Turonenſium, nullâ penſione gravati.

Hujuſmodi Eccleſiæ proviſio (ceſſante jam Indulto ad illam nominandi Perſonam idoneam, quod dudum à fel. rec. Clemente Papa IX. Prædeceſſore noſtro, ſub certis modo, & forma tunc expreſſis, Chariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Ludovico, ejuſque Succeſſoribus Francorum Regibus Chriſtianiſſimis, qui pro tempore dictam Civitatem Tornacenſem poſſediſſent, conceſſum fuerat) ad Nos, & Sedem Apoſtolicam liberè omninò nunc ſpectat; Idcircò, ut ex injuncto Nobis Paſtoralis muneris debito, non minùs Catholicæ Religionis rationibus, quàm aliis ſpiritualibus illius Eccleſiæ indigentiis, quæ ob diuturnam noviſſimi Epiſcopi abſentiam, aliaſque nimiùm notas cauſas graviſſima ſuſtinuit detrimenta, quantocitius poſſumus, opportunè conſulamus; jure noſtro utentes, eidem Eccleſiæ præficere intendimus Dilectum Filium Joannem Erneſtum ex Comitibus à Lovvenſtein de legitimo Conjugio ex Catholicis, Nobilibuſque Parentibus in Diœceſi Herbipolenſi procreatum, quadrageſimum quintum ætatis annum agentem, & in Sacro Subdiaconatus Ordine conſtitutum, Metropolitanæ Eccleſiæ Colonien.

Ca-

Canonicum, nec non Decanum, & Canonicum Cathedralis Ecclesiæ Argentinen., ac Præpositum, & Canonicum Ecclesiæ Collegiatæ Sancti Petri junioris pariter Argentinen., quarum singulis laudabiliter per plures annos inservivit, & in unaquaque earum plura pietatis, doctrinæ, ac prudentiæ exhibuit argumenta.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ providemus præfatæ Ecclesiæ Tornacensi de Persona prænominati Joannis Ernesti, præficientes eum in Episcopum, & Pastorem, cum dispensatione super eo quòd non fuerit ante sex menses, imò nec adhuc de præsenti sit Presbyter, sed dumtaxat in Sacro Subdiaconatus Ordine constitutus; neque ullo Doctoratus, Magisterii, aliove gradu decoratus reperiatur, ac cum retentione ad decennium Canonicatus, & Præbendæ Ecclesiæ Coloniensis, quos obtinet, & ad sui vitam Canonicatus, & Decanatus Ecclesiæ Argentinensis, unà cum Monasteriis S. Vincentii, & alterius S. Joannis à Pratis, S. Benedicti, & S. Augustini Canonicorum Regularium, Laudunensis, & Audomarensis respectivè Ordinum, & Diœcesum; ac insuper cum Decreto, quòd à die captæ possessionis Ecclesiæ Tornacensis, Canonicatum, & Præposituram Collegiatæ S. Petri junioris Civitatis Argentinensis intrà sex menses dimittere debeat; quòdque regimini, & administrationi prædictæ Ecclesiæ Tornacensis nullatenus se immisceat, nisi priùs Sacris Diaconatus, & Presbyteratus Ordinibus fuerit insignitus; quòdque antequam munus Consecrationis suscipiat, Fidei professionem emittere, & ad Urbem intrà præfixum tempus transmittere omninò teneatur.

In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Septembris 1713.

A R G U M E N T U M.

Confirmat electionem de personâ Raymundi Ferdinandi ex Comitibus de Rabatta in Episcopum Ecclesiæ Passaviensis ab illius Capitulo, & Canonicis, tametsi eadem Ecclesia per obitum bo. me. Cardinalis de Lamberg vacaret, adeòque Sedis Apostolicæ dispositioni specialiter reservata existeret, ritè factam, attento peculiari Indulto à S. M. Innocentio XII. ante promotionem defuncti Cardinalis, tunc Episcopi, ad Sacram Purpuram, præfatis Capitulo, & Canonicis benignè concesso: præviâ cassatione Capitulationum ab ipsis initarum, & cum suppletione quorumcumque defectuum.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

LII. VAcat Ecclesia Passaviensis per obitum bo: me: Joannis Philippi, dum vixit, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis de Lamberg ultimi illius Præsulis.

Civitas Passaviensis sita est in Bavaria inferiori inter Danubium, & Oenum fluvios, ac bis mille circiter habitatores continet, qui pro tempore existenti ipsius Civitatis Episcopo etiam in temporalibus subjacent.

Extat in ea Cathedralis Ecclesia in honorem Sancti Stephani Protomartyris dicata, modernæ structuræ, nullâ indigens reparatione; cui duæ inserviunt Dignitates, quarum prima Præpositura, viginti quatuor Canonici, Præbendis tamen Theologali, & Pœnitentiariâ carentes, nonnulli Cappellani, aliique Presbyteri, & Clerici divinis addicti.

Ejusdem Ecclesiæ Sacrarium Sacra Suppellectili sufficienter instructum reperitur. Episcopales Ædes Cathedrali sunt proximæ, nullâque egent reparatione.

Præter Cathedralem prædictam alia tantum in Civitate existit Parochialis Ecclesia; Adsunt tamen tria Virorum, ac unum Mulierum Monasteria, duo Hospitalia, & Seminarium; sed desideratur Mons Pietatis.

Fructus taxantur in libris Cameræ ad Florenos quinque mille, ascendunt verò ad centum millia, et ultra Florenorum monetæ illarum partium, pluribus oneribus gravati.

Eidem Ecclesiæ præficere intendimus Dilectum Filium Raymundum Ferdinandum ex Comitibus de Rabatta, ex legitimis nuptiis, Catholicisque, ac Nobilibus Parentibus in Diœcesi Aquilejensi progenitum, quadragenario majorem, à pluribus annis Presbyterum, nec non præfatæ Ecclesiæ Passaviensis Canonicum, qui à Dilectis Filiis Capitulo, et Canonicis ejusdem Passaviensis Ecclesiæ, vigore specialis Indulti eis ab hac Sancta Sede concessi, in Episcopum electus fuit; Illis siquidem fel. record. Innocentius Papa XII. Prædecessor noster per suas literas in forma Brevis, pridiè quàm novissimè defunctum Joannem Philippum Cardinalem de Lamberg, tunc Episcopum Passaviensem, ad Sacram Purpuram promoveret, hoc est, die vigesima Maji anni millesimi septingentesimi expeditas, de specialis dono gratiæ indulsit, ut si contingeret eumdem Joannem Philippum Episcopum etiam apud Sedem Apostolicam obire, licèt ipsa Ecclesia Passaviensis per obitum hujusmodi ex quovis capi-

te, etiam ſpeciali nota, & expreſſione digno, ejuſdem Sedis diſpoſitioni generaliter, vel ſpecialiter reſervata, aut quovis modo affecta tunc reperiretur, nihilominùs electio perſonæ idoneæ in locum memorati Joannis Philippi Epiſcopi prædictæ Eccleſiæ Paſſavienſi in Epiſcopum à Romano Pontifice pro tempore exiſtente ad electionem hujuſmodi præficiendæ ad ipſos Capitulum, & Canonicos, ad quos cæteroqui eadem electio juxta Concordata dudùm inter Sedem Apoſtolicam præfatam, & inclytam Nationem Germanicam inita, vel Privilegia Apoſtolica, aut aliàs legitimè ſpectare dignoſcebatur, ſimiliter omninò ſpectaret, & pertineret in omnibus, & per omnia, perindè ac ſi ipſa Eccleſia Paſſavienſis dictæ Sedis diſpoſitioni nullatenùs reſervata, vel affecta exiſteret, & aliàs, prout in præfatis ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris literis uberiùs continetur.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ confirmamus,& approbamus Electionem, ſicut præmittitur, factam à præfatis Capitulo, & Canonicis Eccleſiæ Paſſavienſis, eidemque Eccleſiæ providemus de perſona prænominati Raymundi Ferdinandi, præficientes eum dictæ Eccleſiæ in Epiſcopum, & Paſtorem; præviâ tamen caſſatione, rejectione, & abolitione Capitulationum, ſeu Pactionum ab eiſdem Capitulo, & Canonicis ante ipſam Electionem cum reſervatione Apoſtolicæ confirmationis initarum, & per eorumquemlibet juramento vallatarum; quas proptereà juxta formam noviſſimæ Conſtitutionis memorati Innocentii XII. Prædeceſſoris noſtri die vigeſima ſecunda Septembris anno milleſimo ſexcenteſimo nonageſimo quinto hac in re editæ, quæ incipit: *Eccleſiæ Catholicæ*: ne ex quovis temporis lapſu, aut ex quacumque alia cauſa tacitè, vel expreſsè per Nos, & Sedem Apoſtolicam approbatæ, ſeu confirmatæ cenſeri, vel præſumi umquam poſſint, diſertè, & expreſsè nullas, irritas, & invalidas, viribuſ-

que,

que, & effectu penitùs, & omninò vacuas, ac nullius roboris, & momenti esse, & perpetuò fore, neminemque ad illarum, seu cujuslibet earum observantiam teneri, aut obligatum existere, vel fore, perindè ac si illæ nunquam factæ, initæ, aut juratæ fuissent, declaramus; Ac tam ipsi Raymundo Ferdinando Electo, quàm omnibus aliis quodcumque juramentum de observandis Capitulationibus, seu Pactionibus hujusmodi ab eis, ut præfertur, præstitum, quatenus opus sit, relaxamus. Cum suppletione omnium, & quorumcumque defectuum etiam substantialium, siqui quomodolibet in eadem Electione intervenerint, juxta Decretum Congregationis rerum Consistorialium, nec non cum dispensatione super defectu gradus in Electo, ac Decreto, quòd ipse Præbendas Theologalem, & Pœnitentiariam instituat, Montemque Pietatis erigi curet, ejus conscientiam super his onerantes.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 27. Novembris 1713.

ARGUMENTUM.

Declarat, ac deputat ſuum, Sediſque Apoſtolicæ de Latere Legatum Romandiolæ D: Cardinalem Gozzadinum.

VENERABILES FRATRES.

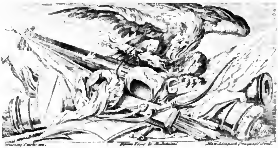
LIII. VAcante jamdudum Legatione Romandiolæ, per translationem, quam indè fecimus ferè à quatuor annis Dilecti Filii Noſtri Thomæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Ruffi ad Legationem Ferrariæ, præficere modò intendimus eidem Legationi Romandiolæ Dilectum pariter Filium Noſtrum Ulyſſem Joſephum ejuſdem S. R. E. Cardinalem Gozzadinum, de cujus fide, doctrina, prudentia, atque integritate plurimùm in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, & deputamus noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Romandiolæ præfatum Cardinalem Gozzadinum ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Die

Die 16. Februarii 1714.

A R G U M E N T U M.

Excepit benignè coram sex DD. Cardinalibus, videlicet de Abdua, Sacripante, Paulutio, Imperiali, Columna, & Albano, Marchionem de Priè Caroli Sexti Romanorum Regis in Imperatorem electi Oratorem, specialiter à Majestate Sua delegatum ad illa omnia ejus nomine Sanctitati Suæ præstanda, & ad ea respectivè postulanda, quæ illius Majores in Romanorum Reges, & Imperatores recens electi Romanis Pontificibus præstare, & ab iis respectivè postulare consueverunt.

Admissus ad audientiam Sanctitatis Suæ idem Marchio de Priè Orator coram supradictis sex DD. Cardinalibus, & quidem sedentibus, primò osculatus fuit Pedes Sanctitatis Suæ, ac genuflexus eidem exhibuit literas electi Imperatoris, quæ à Sanctitate Sua traditæ fuerunt D. Cardinali Paulutio suo Secretario Status, ut illas legeret, prout fecit alta voce omnibus sedentibus. Porrò ipsarum literarum tenor est, qui sequitur, videlicet.

Intus

Foris. BEATISSIMO IN CHRISTO PATRI DOMINO CLEMENTI UNDECIMO DIVINA PROVIDENTIA SANCTÆ ROMANÆ, AC UNIVERSALIS ECCLESIÆ SUMMO PONTIFICI DOMINO REVERENDISSIMO.

Intus verò:

BEATISSIME IN CHRISTO PATER DOMINE REVERENDISSIME.

POst officioſiſſimam commendationem filialis obſervantiæ continuum incrementum. Injungimus noſtro apud Sanctitatem Veſtram Oratori Illuſtri, & Magnifico, Sacrique Imperii fideli dilecto Herculi Joſepho Ludovico Turinetti Marchioni de Priè, ut Sanctitati Veſtræ tum obitum Auguſtiſſimi Romanorum Imperatoris Joſephi Fratris noſtri chariſſimi, tum ſuſcepta à Nobis fuiſſe Imperii gubernacula, ea, qua par eſt, animi devotione ſignificet, & Sanctæ Sedi Apoſtolicæ more Majorum noſtrorum omnem illam obſervantiam, & filialis amoris affectum teſtetur, qui obſervantiſſimum Sanctæ Eccleſiæ Filium, Imperatorem verè Chriſtianum, atque Catholicum decet, eâ firmâ, ac filiali ſpe freti, quam Nobis ſynceræ, piæque mentis tribuit fiducia, fore ut id officii Sanctitati Veſtræ tam gratum, acceptumque accidat, quàm nos integrè, devotêque intendimus ea omnia facere, & præſtare, quæ ad majorem Divini Numinis gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ incrementum, nec non Sanctitatis Veſtræ ſolatium facere, & ſpectare poſſunt. De quibus omnibus cùm dictus Orator noſter explicabit pluribus mentem noſtram, reverenter poſtulamus ab eadem Sanctitate Veſtra, ut plenam ipſi fidem adhibeat, ſimulque, utì confidimus, ſolitos Pontificiæ benevolentiæ fructus Nobis impertiatur. Eidem de cętero vitam à Deo beatam, ac diuturnam ad majus Eccleſiæ Sanctæ decus ex animo precamur. Datum in Urbe noſtra Vien-

Viennæ die decimaquinta Menſis Octobris Anno Domini milleſimo ſeptingenteſimo duodecimo, Regnorum Noſtrorum, Romani primò, Hiſpanicorum decimò, Hungarici, & Bohemici verò ſecundo.

Sanctitatis Vestræ.

Obſequens Filius
Carolus.

Completa literarum lectione prædictus Orator ſtans locutus fuit, ut ſequitur.

BEATISSIME PATER.

Etſi Sacra Cæſarea Majeſtas Dominus meus Clementiſſimus Sanctitatem Veſtram tam de obitu Auguſtiſſimi Romanorum Imperatoris Joſephi Fratris ſui omni ævo plurimùm colendi, quâm de ſuâ Imperialis Solii conſcenſione literis ſuis jampridem edocuerit, nihilominus ut iſthoc officium eò ſolemniùs perficeretur, Sanctitati Veſtræ utrumque denuò hiſce ſignificari, eamdemque per me de conſtanti filialis ſuæ erga Sanctitatem Veſtram, Sedemque Apoſtolicam obſervantiæ ſtudio certiorem fieri voluit. Quod uti Majorum ſuorum exemplo quacumque opportunitate teſtatum reddere, omniaque ea, quæ obedientiſſimum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Filium, ſtrenuumque ejuſdem Advocatum, ac defenſorem decent, re ipsâ præſtare promittit; ita viciſſim Sanctitatem Veſtram enixè, reverenterque rogat, ut quidquid ejuſdem Prædeceſſores in rei Imperialis, & Auſtriacæ commodum, & incrementum quovis modo contulerunt, ac deinceps conferendum eſſet, id quoque Sanctitas Veſtra Sacræ Suæ Cæſareæ Majeſtati, Auguſtæque Domui Auſtriacæ liberaliter impertiri velit; quod dum altè memorata Sacra Cæſarea Majeſtas de Paterno Sanctitatis Veſtræ affectu omninò ſibi pollicetur, ab eadem Benedictionem Apoſtolicam inſtantiſſimè deprecatur.

Huic

Huic Orationi Sanctitas Sua respondit illicò in hæc verba, quæ audita fuerunt à dicto Marchione de Priè Oratore, similiter stante, DD. Cardinalibus, ut supra, sedentibus.

LIV. SIngularem, ac planè exultantem lætitiam, quam ex faustissima Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli in Romanorum Regem, & futurum Imperatorem electione jampridem suscepimus, plurimum hodie auctam, ac verè completam experimur, ob præclaras ejusdem Caroli Regis in Nos, & hanc Sanctam Sedem constantis suæ, ac filialis observantiæ significationes, quas abundè Nobis tam suis ad Nos datis literis reddi voluit, quàm uberius à Te, Nobilis Orator, explicari mandavit: ut certi scilicet magis, magisque esse possemus Majestatem suam ab inclytis, & Augustis Majoribus suis minimè degenerem, ad omnia, quæ obedientissimum hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Filium decent, quavis sibi datâ occasione, accuratè, ac studiosè præstanda semper fore paratissimam. Quàm læta hæc Nobis, & grata acciderint, planè Tibi persuasum, atque exploratum esse non ambigimus; Scire tamen Te volumus eo etiam nomine acceptiora fuisse, quòd Nobis à Te declarata fuerint, cujus singulares dotes, ac eximia decora Almæ huic Urbi nostræ apprimè perspecta, sicut omnium ad se animos jamdudum allexerant, ita Pontificiam nostram benevolentiam in primis meruerant. Piissimi itaque Cæsaris ad Catholicæ Religionis patrocinium, ad Ecclesiæ incrementum, ad Apostolicæ Sedis tutelam tam magnificè exhibita officia grato animo excipimus: omnia illi vicissim, quæ Romani Pontifices Prædecessores nostri erga electos Romanorum Reges, seu Imperatores juxta veterem ejusdem Sedis morem peragere consueverunt, cumulatè, ac plenissimè redditurі; Nullum siquidem ab Eo ex consuetis Pontificiæ largitatis argumentis, quæ illius Majoribus delata fuerunt, desiderari patiemur; Deumque Optimum Maximum intereà rogabimus, ut cœlesti sua ope diri-

dirigat ſemper optimi Principis greſſus in viam ſalutis, & pacis, illiuſque animum ad ea perficienda, quæ læta Eccleſiæ, læta Reipublicæ, læta itidem Apoſtolicæ Sedi eſſe poſſint, aſſiduè magis inflammet.

Abſoluto Sanctitatis Suæ reſponſo omnes ſederunt, & paulò poſt dimiſſo Oratore DD. *Cardinales cum Sanctitate Sua diutius remanſerunt, ut ita omnia juxta conſuetos mores exactè peragerentur.*

De præmiſſis omnibus duo Protonotarii Apoſtolici, videlicet R. P. D. Bancherius, ac R. P. D. Collicola rogati fuerunt: R. P. D. Alexandro Bonaventura Archiepiſcopo Nazianzeno, ac R. P. D. Proſpero Mareſuſco Epiſcopo Cyrenen. teſtibus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Aprilis 1714.

A R G U M E N T U M.

Declarat Bononiæ de Latere Legatum D. Cardinalem Cuſanum.

VENERABILES FRATRES.

Lv. IAmdiù lapſum eſt tempus, ad quod Legationem Bononienſem demandavimus Dilecto Filio Noſtro Laurentio S. R. E. Cardinali Caſono, qui eam pari cum juſtitiæ, ac prudentiæ laude, imò etiam, ut accepimus, non ſinè aliquo valetudinis ſuæ incommodo ſuſtinuit. Eidem propterea Legationi præficere modò intendimus Dilectum pariter Filium Noſtrum Auguſtinum ejuſdem S. R. E. Cardinalem Cuſanum, de cujus fide, probatâque in præcipuis Apoſtolicæ Sedis muneribus gerendis integritate plurimum in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, & deputamus noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Bononiæ præfatum Cardinalem Cuſanum ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Maji 1714.

ARGUMENTUM.

Antonii Ulrici Ducis Brunsvvicensis, & Luneburgensis obitum cum honorifica illius virtutum commemoratione DD. Cardinalibus nunciat, ejusque animæ refrigerium publicis Exequiis in Ecclesia Collegii de Propaganda Fide coram illis Cardinalibus, qui ejusdem Propagandæ Fidei negotiis præpositi sunt, celebrandis comparari mandat.

VENERABILES FRATRES.

Quatuor ferè lapsi sunt anni, ex quo maximâ cum animi nostri lætitiâ Vobis ex hoc loco significavimus Antonium Ulricum Ducem Brunsvvicensem, & Luneburgensem, inclytæ suæ stirpis Principem, & Caput, nullo præcipitis consilii incitamento commotum: nullâ ingenii inconstantiâ impulsum: nullâ temporalis sui commodi illecebrâ allectum: post diuturnam complurium annorum deliberationem, post prævisum ingruentium sibi discriminum, ac molestiarum gravissimum cumulum, solâ agnitæ veritatis ratione excitatum, solâ supernæ gratiæ illustratione LVI.

perfuſum, ſolo demùm animæ ſuæ ſalutis deſiderio incenſum, Lutheranæ hæreſeos, in qua natus, educatuſque fuerat, erroribus palàm ejuratis, Catholicam Fidem amplexum fuiſſe. Acerbum hodie, ac verè luctuoſum ejuſdem Principis obitum, quem Nos noviſſimè non ſinè magno Paterni cordis noſtri mœrore audire potuimus, Vobis ſimiliter denunciamus; non dubitantes, quin animos æquè veſtros pari triſtitia afficiat gravis hæc Orthodoxæ Religionis jactura, quam in amiſſo Principe Sanctæ huic Sedi mirum in modum addicto ſummoperè dolemus. Plurimum ſanè lenire poſſunt dolorem noſtrum non minùs eximiæ defuncti Principis virtutes, quàm mors ab eo piiſſimè, & conſtanti atque hilari animo obita; poſtquam ſcilicet ille zelo Domus Dei mirificè incenſus, primum quidem magnificam Eccleſiam in Brunſvvicenſi Civitate ad uſum Catholicorum extrui, atque exornari curaverat: deindè verò paucis ante obitum diebus Natorum, Statuumque ſuorum obtento conſenſu, liberum, publicum, atque perpetuum Orthodoxæ Religionis exercitium ſuis in ditionibus ſtabiliverat; quo ſanè magno confecto, abſolutoque opere non aliud potiùs exoptare mira animi ſui exultatione profeſſus fuit optimus ſenex, quàm ut numerus dierum ſuorum finiretur brevi, quemadmodum, annuente Domino ejus votis, re ipſa contigit. Hæc profectò ſunt, quæ non minùs lacrymas noſtras abſtergere, quàm Nos magnam in ſpem adducere poſſunt, ut quemadmodum Antonii Ulrici memoria in benedictione eſt, ac diù erit in terris, ita ipſe debito nunc virtutibus ſuis præmio potiatur in Cœlis. Sed adhuc pro anima Principis de Catholica Eccleſia, & de Apoſtolica Sede multis nominibus meriti noſtras ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe Chriſtianæ charitatis ratio non patitur. Quod ſanè, & privatim hactenus Nos ipſi agere non prætermiſimus, & Vos ſimiliter exequi vehementer optamus; quin imò id ipſum publicis quoque Exequiis in Eccleſia Collegii

de Propaganda Fide coram iis ex Vobis, qui ejuſdem Propagandæ Fidei negotiis præpoſiti ſunt, quamprimum celebrandis præſtari mandavimus. Faxit Deus, ut quod memoratus Princeps anxiis adeò votis, dum viveret, exoptaverat, è ſuperna ſtatione opus perficiat, ut nimirum non modò reliqui omnes clariſſimæ ſuæ Domus Principes, ſed univerſi etiam populi illius ditioni ſubjecti monſtratam ab eo viam feliciter ineant, novaque, ac ſplendida Romanæ Eccleſiæ adjiciant ornamenta.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 28. Maji 1714.

A R G U M E N T U M.

Ferrariæ de Latere Legatum declarat D. Cardinalem Piazza.

VENERABILES FRATRES.

LVII. Ferrarienſem Legationem, quam Dilectus Filius Noſter Thomas S. R. E. Cardinalis Ruffus longè ultra triennium, ad quod ei illa à Nobis demandata fuerat, ſedulò, ac fideliter adminiſtravit, committere nunc intendimus Dilecto pariter Filio Noſtro ejuſdem S. R. E. Cardinali Piazza; de cujus fide, prudentiâ, probatâque diù in tot, tantiſque, & ſanè graviſſimis laudabiliter ab eo geſtis muneribus, integritate plurimum in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, & deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Piazza ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Augusti 1714.

ARGUMENTUM.

Suum, & Apostolicæ Sedis de Latere Legatum deputat D. Cardinalem Gozzadinum ad Principissam Parmensem Philippi V. Hispaniarum Regis Catholici Sponsam, brevi ex Italiâ discessuram.

VENERABILES FRATRES.

Amplectimur libenter novam Nobis oblatam opportunitatem palàm, & in omnium oculis declarandi paternam illam, & adhuc constantem charitatem, qua Charissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum in Domino prosequimur. Plurimis idcircò Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum exemplis, quæ etiam Nos ipsi, sicuti nostis, non semel secuti fuimus, adducti ad Regiam illius Sponsam Principissam Parmensem propediem, ut accepimus, ex Italiâ discessuram nostrum, & Apostolicæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus Dilectum Filium Nostrum Ulyssem Josephum S. R. E. Cardinalem Gozzadinum, qui novæ Reginæ in di- LVIII.

ditione huic Sanctæ Sedi etiam quoad temporalia ſubjecta, in qua nata, & educata fuit, adhuc commoranti Apoſtolicam noſtram Benedictionem deferat, Regale Connubium gratuletur, nec non fauſtum, ac proſperum in Hiſpaniam iter, aliaque omnia, cœleſti accedente Benedictione, felicia ex intimo noſtri cordis affectu apprecetur ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Chriſtianæque Reipublicæ tranquillitatem, & pacem.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ ſupradictum Ulyſſem Joſephum Cardinalem Gozzadinum Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda cum facultatibus, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Decembris 1714.

ARGUMENTUM.

Gravibus malorum procellis, quibus ab ipſo ſuſcepti Pontificatus initio agitatus ſemper fuerat, noviſque in dies acerbioribus vulneribus, quæ Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam Orthodoxæ Religioni inferebantur, commemoratis, conſilium aperit ſuum impavido, ſtrenuoque animo exequendi ea, quæ Paſtoralis officii ratio poſtulabat, eumque in ſcopum DD. Cardinales vehementer hortatur, ut occaſione Indulgentiæ à Sanctitate Suâ in forma Jubilei nuperrimè conceſſæ per accuratas eorum preces divinam illi opem tam neceſſario tempore conciliare ſtudeant.

VENERABILES FRATRES.

Quatuordecim jam lapſi ſunt anni, ex quo, LIX.
nullo licet meritorum noſtrorum ſuffragio, placuit divinæ bonitati, cui proprium eſt infirma mundi eligere, humilitatem noſtram ad Supremi Apoſtolatus faſtigium evocare. Quantis intereà, & quàm gravibus malorum procellis agitati ſemper fuerimus, optimè noſtis, quippe qui in partem ſolicitudinis noſtræ vocati, magnam etiam calamitatum noſtrarum partem ſuſtinuiſtis. Lætiora in poſterum ſpe-

rare nos juberent vota illa, quæ Nobis anniverſario aſſumptionis noſtræ die nuperrimè detuliſtis, & craſtina die decimum quintum Pontificatus Noſtri annum, benedicente Domino, ineuntibus pro conſueto humanitatis veſtræ more iterum deferetis. Dolemus tamen ex animo nedum verè nullam effulgere adhuc ſpem temporis ſerenioris: Sed quod maximè deplorandum eſt, nova ſemper in dies, & ſemper acerbiora à filiis perditionis Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam ipſimet Orthodoxæ Religioni vulnera infligi; adeout ſi res eò, quo ire cœperunt, gradu procederent, & poſſent divina promiſſa deficere, brevi profectò fieret, ut manante ab iis, in quibus hæc accidunt, ad alias Catholici Orbis Provincias exempli conſenſione, nullam propemodùm ubique gentium Eccleſiæ reverentiam, nullum Nobis, & huic Sanctæ Sedi priſtinæ dignitatis veſtigium, nullam denique fidelibus in doctrinâ fidei certitudinem relinqui contingeret. Verùm, Cœlo etiam, & Terra tranſeuntibus, divinæ promiſſionis verba non tranſibunt. Reſpiciet Dominus de Cœlo, viſitabit, perficiet, & cuſtodiet vineam, quam plantavit: erit ipſe nobiſcum uſque ad conſummationem ſæculi: Aderit Nobis, aderit Eccleſiæ, aderit cauſæ ſuæ, ſi Nos officio noſtro non defuerimus. Decretum proindè Nobis, fixumque eſt ad tot, tantaſque Eccleſiæ, Apoſtolicæ Sedi, ac ipſi Religioni illatas injurias vindicandas ea omnia, adſpirante Superni Factoris auxilio, quamprimum exequi, quæ injuncti Nobis divinitus Apoſtolici muneris ratio poſtulat, quæque enixis tam noſtris, quàm aliorum precibus imploratum cœleſtis gratiæ lumen oſtenderit. Idcircò memoria recolentes tunc maximè Apoſtolorum Principi, cujus locum immeriti tenemus, cœleſte præſidium adfuiſſe, cùm oratio fiebat ab Eccleſia ſinè intermiſſione ad Deum pro eo, ad communes hujus almæ Urbis Chriſtifidelium preces confugere decrevimus; atque ut hoc ipſum promptiùs peragatur, Eccle-

ſiæ

ſiæ theſauros, quorum diſpenſationem Nobis credidit Altiſſimus, Apoſtolica liberalitate protulimus: iiſdem ſcilicet fidelibus certa pietatis opera adimplentibus nonnullas de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis relaxantes: ac inſuper plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam in forma Jubilei illis concedentes, qui intrà ſpatium duarum ſequentium hebdomadarum jejunaverint quartâ, & ſextâ feriâ, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujuſmodi, nec non Baſilicas Sancti Joannis in Laterano, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam viſitaverint, & ibidem oraverint, ac peccata ſua confeſſi Sacram Communionem ſumpſerint, pauperibuſque eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, quorum præſtanti operâ, ac conſiliis, & juvari debemus, & utimur libentiſſimè: opportuno hoc, atque acceptabili tempore Dominici Adventus Deum Optimum Maximum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus eum, jugiter obſecrate, ne viribus deficiamus, ſed veniat in Nos Spiritus Sapientiæ, & Intellectus, Spiritus Conſilii, & fortitudinis, Spiritus Scientiæ, & Pietatis, quo timidæ cogitationes, & incertæ providentiæ noſtræ roborentur, ut ſtrenuè Vobiſcum ſtantes in prælio, atque opponentes murum pro domo Iſrael, fortiter illius cauſam tueri poſſimus, à quo Nos per Beatum Petrum, ejuſque ſucceſſores poteſtatem accepimus in terris maximam, quæ in indigno hærede non deficit.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Januarii 1715.

A R G U M E N T U M.

Nupcræ Pacificationis inter Imperatorem, & Imperii Principes ex una, ac Regem Christianissimum ex altera partibus in Oppido Badensi stabilitæ Capitibus, Orthodoxæ Fidei, Ecclesiæ, Sanctæque Sedi tum favorabilibus, tum etiam præjudicialibus explicatis: recitari mandat Protestationem ibidem à R. P. D. Passioneo jussu Sanctitatis Suæ factam; deinde disserit de ingenti bellico apparatu, quem Turcarum Tyrannus adornabat, & DD. Cardinales hortatur, ut Deum obsecrent, quatenus fructuosas esse velit Pontificias monitiones, & preces, quibus Christianos Principes ad fortiter occurrendum periculo rei Christianæ à Barbaris impendenti vehementer pro Pastoralis officii debito incitaverat.

VENERABILES FRATRES.

Lx. VBi primum superioribus mensibus inaudivimus in Conventu Badensi Pacem tandem inter Charissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum, ac Germanici Imperii Principes ex una, nec non Charissimum itidem in Christo Filium Nostrum Ludovicum Francorum Regem Christianissimum ex altera partibus fuisse firmatam, ereximus illicò, priusquam scilicet ejusdem Pacis articuli ad Nos

afferre-

afferrentur, oculos, manusque in Cœlum supplices, tum uberes Divinæ bonitati gratias agentes, quòd votis nostris ab initio belli, hoc est, ab ipso Pontificatus nostri primordio susceptis, magna jam ex parte annuerit: tum misericordiarum Patrem enixè, ac humiliter obsecrantes, ut opus inchoatum perficere, & gaudium nostrum implere vellet, Pacemque ipsam tam initam, quàm ineundam cœlesti sua illi admotâ manu stabilem, perpetuamque esse dignaretur. Fraternitates tamen Vestras hac de re alloqui hucusque distulimus, expedire rati, ut priùs nedum sancitæ Pacis capita, ambarumque Partium ratihabitionis documenta oculis intueremur, verùm etiam sedulò exploraremus, quis tandem exitus contigisset multiplicibus illis, indefessis, diuturnisque curis à Nobis adhibitis, ut ejusmodi Pax absque ullo Ecclesiæ, Sanctæ hujus Sedis, atque Orthodoxæ Religionis detrimento perficeretur; ac ubi peccatis nostris facientibus, res ex animi nostri sententiâ usquequaque non processissent, cognosceremus saltem, an, qua par erat, sedulitate, ac fide executioni demandata fuissent ea omnia, quæ ut Ecclesiæ, Apostolicæ Sedis, & Catholicæ Religionis indemnitati consultum esset, illarumque Jura undequaque salva, illæsa, ac inviolata conservarentur, de quamplurium ex Fraternitatibus Vestris consilio commisimus Dilecto Filio Dominico Passioneo in utraque Signatura nostra Referendario, ac Prælato Domestico nostro, quem videlicet hunc in finem, uti nostrum, ac ejusdem Sedis verum, & legitimum Procuratorem, Actorem, & negotiorum gestorem, tametsi absque ulla extrinseci tituli, seu Ministerii specie, ad memoratum Badensem Conventum ante septem menses allegavimus; licet enim Apostolicæ servitutis oneri ferendo Nos omninò impares, & servum inutilem esse probè intelligamus, ac jugiter ingemiscamus; in hoc tamen Pacis negotio ita promovendo, ut absque ulla Orthodoxæ Fidei, Apostolicæ Sedis, Sanctæ Romanæ, aliarum-

que

que Ecclesiarum quarumcumque injuria Pax ipsa coalesceret, nulla in re videmur Nobis à conscientia redargui Pastorali officio nostro defuisse. Nunc verò,cum ad Nos allata jam fuerint memoratæ Pacis capita, de quibus Badæ conventum fuit, ab utrisque partis Legatis,seu Plenipotentiariis,ut vocant,die 7.Septembris anni proximè præteriti subsignata, unà cum ratihabitionibus tam Imperatoris Electi, quàm Regis Christianissimi, in eodem Badensi Oppido ab utriusque Legationis Secretariis die 28. mox elapsi mensis Octobris invicem permutatis; Cumque insuper ea omnia recognoverimus, quæ à prædicto Dominico Passioneo pari solertiâ, ac fide in executionem mandatorum nostrorum gesta fuerunt: ac tandem ab utraque Aula, nostrisque Nunciis utrobique residentibus certiores abundè facti fuerimus de reliquis omnibus, quæ scire Nobis necesse erat, ut sublatis, quæ fortè occurrere poterant, dubitationibus, totius rei statum undique perspectum, exploratumque haberemus: non ampliùs cunctandum Nobis esse arbitramur, quin Vobis rem totam ex hoc loco communicemus. Primùm itaque negare non possumus magnum Nos suscepisse solatium ex iis, quæ in tertio potissimùm, ac decimo sancitæ Pacis capitibus, quoad Risvvicensis Pacificationis articulos tam in sacris, quàm in prophanis inviolabiliter servandos ita firmantur, ut nullatenùs jam ambigendum sit per illa ad Catholicæ Religionis favorem satis perspicuè quartum ejusdem Risvvicensis Pacificationis articulum, pro quo scilicet diù, multumque laboravimus, fortiter obsistentes multiplicibus, ac validissimis Acatholicorum conatibus, qui illum prorsus abolitum, ac revocatum cupiebant, non modò integrum, sartum tectum, ac omninò inviolatum conservari: verùm etiam, sicubi idem articulus executioni minimè mandatus fuisset, vel aliquid post executionem contra illius formam immutari contigisset, omnia in eum statum, qui per tractatum Risvvicensem præscriptus fuit,

re-

reponenda eſſe : quibus ſanè verbis ſanctionem, ſeu declarationem illam, quam Receſſum Religionis pro inferiori Palatinatu, eique annexis ditionibus nuncuparunt, anno 1705. nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Joannis Vvilhelmi Comitis Palatini Rheni S. R. I. Principis Electoris editam, ac ſubindè à Nobis abrogatam, & improbatam, ſimiliter abrogari, & improbari non obſcurè demonſtratur. Probè quidem novimus non idcircò Acatholicos acquieviſſe, nec conquieturos deinceps fore; neque enim ignoramus illos nunc maximè nihil intentatum relinquere, neque in poſterum relicturos eſſe tam in Imperialibus Comitiis, quàm alibi, ut nefarii voti compotes efficiantur. Contra tamen Nos pariter pravis eorum conſiliis, & machinationibus omni ope adverſari non prætermiſimus, ac, infirmitatem noſtram confortante Domino, cujus cauſa agitur, numquam prætermittemus; quinimò cùm eorum prævisa ſtudia antevertere curaverimus, noviſſimè denuò interpoſitis apud Aulas Viennenſem, ac Pariſienſem enixis, accuratiſſimiſque officiis, ab utrâque reſponſum accepimus quoſcumque Acatholicorum hac in re conatus irritos, & inanes futurôs eſſe, ac quemadmodum eorum poſtulata Badæ repulſa fuerunt, ita ubicumque illa inſtaurari contingat, repulſum iri, adeôque pro certo habendum eſſe, quòd ſolemnes adeò tractationes, ut ſunt Badenſes, initæ, atque confirmatæ ex parte Imperatoris Electi vigore facultatum non à Catholicis tantùm, ſed etiam ab Acatholicis Imperii Principibus ſibi ampliſſimè attributarum, nullo umquam tempore immutari, multòque minus infringi poſſint. Plurimùm inſuper lætati ſumus legentes in XV. ejuſdem Badenſis Pacificationis articulo conventùm eſſe, quemadmodum vehementer exoptabamus, de plenaria, ac integra duorum Fratrum S. R. I. Principum Electorum, nimirum Venerabilis Fratris Joſephi Clementis Archiepiſcopi Colonienſis, & Dilecti Filii Nobilis Viri Maximiliani Emma-

nue-

nuelis utriusque Bavariæ Ducis pristinum in statum restitutione, cujus sanè plenariæ, ac integræ restitutionis vigore dubitandum non est, quin aboleatur, revocetur, ac prorsus è medio tollatur quicquid occasione præteriti belli, non sinè gravi tam Ecclesiasticæ libertatis, quàm Pontificiæ Authoritatis offensa, adversùs utramque fieri contigit, adeout *omnia*, (ut ejusdem XV. Articuli verbis utamur) *æterna oblivione extincta remaneant*. Illud prætereà lætitiam nostram auxit, quod in memorato XV. articulo inter cetera ad ejusdem Archiepiscopi Coloniensis favorem stabilita, quod ad Hildesiensem Ecclesiam attinet, cui ille dudum ab hac Sancta Sede præfectus fuit, in hæc verba conventum fuerit. *Capiet etiam speciatim possessionem Episcopatus Hildesiensis cum omnibus prærogativis, juribus, & bonis ad dictum Episcopatum, & Ecclesiam spectantibus, uti ea ante præteritum bellum Episcopi sui Prædecessores, & Ecclesia possederunt, aut possidere debuerunt, itaut nulla litis, aut prætensionis ratio à quocumque mota, seu movenda, integram ejus restitutionem impedire possit*. Quibus verbis non tantùm arcetur, ac prorsus adimitur timor olim conceptus, quòd Badensibus tractationibus inseri, & comprobari possent iniquæ ille pactiones, ad quas Dilecti Filii Capitulum, & Canonici Ecclesiæ Hildesiensis ante tres annos cum Acatholico Principe, nonnisi vi, ac metu cogentibus, devenerunt, quæque à Nobis, utpotè non minùs Catholicæ Fidei, Divino cultui, ac animarum saluti, quàm ipsius Hildesiensis Ecclesiæ, illiusque Episcopi, & Capituli, ac illorum Mensarum Episcopalis, & Capitularis juribus sommoperè adversantes, solemniter damnatæ, cassatæ, ac reprobatæ fuerunt, sed quævis insuper illarum executio disertè, ac luculenter excluditur; cum earumdem iniquarum pactionum observatio congruere nequaquam possit cum Articulo illo, in quo apertè firmatur Archiepiscopum Coloniensem frui, ac potiri debe-

re

re Hildesiensi Episcopatu: *cum omnibus prærogativis, juribus, & bonis ad dictum Episcopatum, & Ecclesiam spectantibus, uti ea ante præteritum bellum Episcopi sui Prædecessores, & Ecclesia possederunt*. Ad hæc non leve Nobis solatium attulit, quod Articulo XXVII. expressè cautum vidimus, ut nimirùm in territoriis, Civitatibus, & locis Belgii, quæ à Rege Christianissimo Imperatori Electo ceduntur, omnia, quæ Religionem Catholicam Apostolicam Romanam concernunt, in statu, quo ante bellum fuerant, immutata custodiantur: Magistratus etiam nonnisi Catholici esse possint, & ut antea fuere, permaneant: Episcopi in primis, & Capitula, Monasteria, bona Ordinis Melitensis, & generaliter universus Clerus conserventur in omnibus Ecclesiis, libertatibus, immunitatibus, juribus, prærogativis, & honoribus, quæ sub præcedentibus Regibus Romano-Catholicis habuere, & si quavis ratione destituti fuerint, in ea restituantur. Quoniam demum, nondum forsan oblito Domino peccata populi sui, publica universalis tranquillitas, quam ardentissimè cupiebamus, per memoratam Badensem Pacem conciliari non potuit, gavisi nihilominus sumus quietem saltem, & neutralitatem Italiæ, quæ propiùs Nos tangit, in Articulo XXX. ejusdem Pacis ita firmari, ac stabiliri, ut sub quocumque titulo, vel obtentu perturbari de cetero numquam possit; confidentes intereà fore ut, divina ope suffragante, novis tractationibus aditus quamprimum aperiri possit, unde operis complementum tandem exoriatur. His adducti rationibus præmissa Badensis Pacis capita cum voluptate perlegimus. Ex nonnullis tamen aliis ejusdem Pacis capitibus non pauca, nec levia Nobis simul allata fuerunt argumenta doloris. Animadvertimus siquidem in primis Pacem Vvestphalicam dudum ab Apostolica Sede in pluribus suis Articulis non semel damnatam, ac reprobatam, pro ejusdem Pacificationis Badensis normâ, basi, ac fundamento inter ce-

tera conſtitutam fuiſſe; multa inſuper ex nuperis Ultrajectenſibus, ac Radſtadienſibus tractationibus deſumpta eidem Badenſi Pacificationi adjecta fuiſſe, quæ eamdem planè Apoſtolici Judicii cenſuram promerentur. Hæc inter præcipuum ſibi vindicant locum Dignitatis Electoralis recognitio in Hannoverano Duce dudum à Nobis pluries, ut benè noſtis, ac palàm improbata: Regius titulus Marchioni Brandeburgenſi delatus contra noſtram itidem ſatis notam, ac publicam interdictionem: ceſſio inſuper eidem, aliiſque etiam Acatholicis Principibus facta variarum Ditionum Catholicarum cum evidenti periculo ſubverſionis illarum animarum, ac omnimodi Orthodoxæ Religionis in illis partibus excidii: Prætereà manifeſta violatio libertatis, ac Immunitatis Eccleſiaſticæ propter conditionem reſtitutioni bonorum Eccleſiaſticorum tempore præteriti belli occupatorum adjectam, quæ hiſce verbis in Articulo XXV. explicata legitur: *Ita tamen ut nihil ratione fructuum, ſeu proventuum perceptorum, & tempore præteriti belli uſque ad diem publicationis tractatus Radſtadienſis ceſſorum petere poſſint*. Grave etiam præjudicium, quod etiam in temporalibus Sedi Apoſtolicæ irrogari attentatum eſt circa directum, ac ſupremum Dominium, quod ei in Regnum utriuſque Siciliæ ultra, & citra Pharum manifeſtè competit, non tantum mentione de illo citra Pharum, hoc eſt de Neapolitano Regno in Badenſibus, & Radſtadienſibus tractationibus habitâ abſque ulla Pontificii aſſenſus præſervatione, ſed multò etiam magis liberâ illâ, abſolutaque ratione, qua de eodem Regno Siciliæ ultra Pharum in Ultrajectenſibus tractationibus conſtitutum fuit, perindè ac ſi nullum in eo jus ad Nos, & Sanctam Sedem pertineret. Præcipua hæc ſunt Capita, quæ gravem Nobis, ac moleſtam nuperam Pacificationem effecerunt. Negare tamen non poſſumus, quin animi noſtri mœror haud parum lenitus fuerit ex declarationibus, atque proteſtationi-

bus

bus à præfato Dominico Passioneo jussu nostro factis, & juxta praxim ab Apostolicis Administris in ejusmodi casibus, ac potissimum Vvestphalicæ, & Noviomagensis Pacificationum occasione servatam diligenter exaratis, quemadmodum Vos pariter ex illarum authentico exemplo ad Nos transmisso per Secretarium Brevium nostrorum Secretorum mox legendo, uberiùs percipietis.

Hìc ingressus fuit Consistorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, legitque Breve Sanctissimi die 26. Junii 1714. datum, in quo continentur facultates R. P. D. Dominico Passioneo in utraque Signatura Sanctitatis Suæ Referendario, ejusque Prælato Domestico attributæ; ac subindè declarationem, seu protestationem ab eodem R.P.D. Passioneo, primò quidem Badæ in Ergovia factam die 10. Septembris 1714., deindè verò renovatam in Senatu Reipublicæ Lucernensis die 20. ejusdem Mensis; quibus perlectis Sanctitas Sua ita Orationem prosecuta fuit.

AUdistis VENERABILES FRATRES, quomodò Ablegatus noster, cum in Badensi Conventu tractationes de Pace haberi invenisset, insueto prorsus more, hoc est nemine ibidem Mediatoris partes agente, qui contradicentium protestationes reciperet, secutus fuerit illorum exemplum, qui in novissimo Ultrajectensi Conventu non absimili illic subortâ difficultate adversùs ea, quæ inibi conventa fuerant, sive illorum aliqua protestari voluerunt; quinimò non modò ejusmodi exemplum secutus fuerit, sed verè pleniùs, uberiùs, atque solemniùs demandatam sibi provinciam impleverit, suamque declarationem, ac protestationem non solùm, prout illi fecerunt, coram Magistratu Loci emiserit, verùm & eam Legatis, seu Plenipotentiariis tam Cæsareis, quàm Gallicis, aliisque pluribus aliorum Principum Ministris notam fecerit, ac demùm in pleno, ac publico Reipublicæ Lucernensis Senatu apertè renovaverit.

Audiſtis itidem quomodò præfatus Ablegatus noſter ejuſmodi ſuam declarationem, & proteſtationem, juxta mentem noſtram ſibi notam, etiam ad ea omnia, quæ Catholicæ Religioni, Sanctæ huic Apoſtolicæ Sedi, Eccleſiis, & Eccleſiaſticis Juribus quibuſcumque præjudicialia in Radſtadienſibus, ac multò magis in Ultrajectenſibus tractationibus conventa fuerunt, prudenti non minùs, quàm neceſſario conſilio extendere non prætermiſerit. Qua ſanè, tametſi generali proteſtatione ea potiſſimùm, quæ legibus omnibus violatis, adversùs Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Jacobum Magnæ Britanniæ Regem, cum maxima non ſolùm ipſius Regis, ſed etiam Catholicæ Religionis injuriâ, in eiſdem Ultrajectenſibus tractationibus quovis modò acta fuerunt, omninò comprehenſa eſſe, & comprehendi ab initio intelleximus, ac nunc ita intellexiſſe, & intelligere Vobis ſignificamus; licèt mentem hanc noſtram in Badenſi publica proteſtatione clariùs, ac diſertiùs explicari conſultò prohibuerimus: ne graviora ſcilicet Acatholicorum odia in optimum, ac piiſſimum Regem de Eccleſia, de hac Sancta Sede, ac de Orthodoxa Fide meritiſſimum concitaremus: & ſanè abſque ulla neceſſitate; cùm ea, quæ in ipſius perniciem geri contigit, utpote per ſe maniſeſtè nulla, & injuſta, nequeant clariſſima illius jura ullatenùs imminuere, nec ullâ ad id indigeant noſtrâ, aliorumve quorumlibet proteſtatione. Audiſtis demùm quomodò idem Adminiſter noſter arreptâ occaſione diſſerendi de infauſta Pacificatione Aravienſi non ita pridem apud Helvetios inita, eam non minùs nullam, & invalidam, quàm injuſtam, & iniquam meritò pronunciaverit, ut liquidò nimirùm appareat illam à Nobis, & ab hac Sancta Sede ſemper damnatam fuiſſe, ac reprobatam. Quoniam verò parùm prodeſſet verbis dumtaxat, hoc eſt ſolo proteſtationum medio, iis contradicere, quæ in Eccleſiæ, Sedis Apoſtolicæ, & Religionis detrimentum geſta

ſunt,

ſunt, ac geruntur, niſi ſimul etiam omni ope, ac ſtudio eniteremur, ut ea factis, rebuſque ipſis corrigerentur, ac opportunè ſarcirentur: perſuaſum Vobis eſſe volumus, VENERABILES FRATRES, Nos hunc in finem non omiſiſſe, non omittere, nec omiſſuros eſſe eas omnes obire partes, quas Miniſterii noſtri ratio à Nobis poſtulat; nec profectò ſpe deſtituimur fructum aliquem ex laboribus noſtris quamprimùm percipiendi, tametſi ea de re palàm differere non adhuc Nobis liceat. Enixis intereà, accuratiſque precibus Deum Optimum Maximum rogare non prætermittite, ut cònatus noſtros cœleſti ſua ope juvare dignetur, ac in primis Divinam ejus Bonitatem in contritione cordis obſecrate, quatenùs voci noſtræ dare velit vocem virtutis, ac fructuoſas potiſſimùm eſſe faciat monitiones, cohortationes, imò etiam preces illas, quibus vehementiori paterni noſtri cordis affectu Chriſtianos Principes incitavimus, ac jugiter incitamus, ut quando jam è diuturnè nimiùm, atrocique inter ipſos bello, non ſinè præcipuo Divinæ Miſericordiæ beneficio, exempti reperiuntur eo maximè tempore, quo nefarius Turcarum Tyrannus, ingenti apparatu terra, marique ſuſcepto, in Chriſtianas ditiones irrumpere molitur, conſociatis ſtudiis, viribuſque obviam eant periculo, quod Chriſtianæ Reipublicæ intentant Barbari: opponant fortiter murum pro Domo Iſrael: ſtudeant ipſorum Barbarorum cruore detergere, ac prorsùs delere maculas illas, quas Chriſtianorum armis Chriſtianus ſanguis aſperſit: translatâque in Infidelium Terras eorumdem Armorum procellâ, non alia in poſterùm, quàm bella Domini prælientur.

IN

Cadet Superbus et Corruet. Jerem. 50.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Februarii 1715.

ARGUMENTUM.

Causas exponit, quibus ad extinguendum, ac penitùs abolendum prætensæ Apostolicæ in Regno Siciliæ Legationis, & Monarchiæ nuncupatæ Tribunal adductus fuerat. Mox specialem Constitutionem hac ipsa die eâ de re promulgatam, nec non Breve modum præscribens, quo Causæ ad forum Ecclesiasticum pertinentes in dicto Regno deinceps judicari debeant, eadem pariter die editum recitari mandat.

VENERABILES FRATRES.

LXI. NOvimus omnes, firmâque fide credimus, & profitemur Redemptorem, ac Dominum nostrum Jesum Christum illi uni Apostolorum Principi, cui ante Sacratissimam suam Passionem dixerat: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam; & Tibi dabo claves Regni Cœlorum; & quodcumque ligaveris super Terram, erit ligatum & in Cœlis: & quodcumque solveris super Terram, erit solutum & in Cœlis*: Post suam à mortuis resurrectionem pro supremi Apostolatus complemento, no-

novâque instituti jam in eo visibilis Ecclesiæ Capitis confirmatione, similiter dixisse: *Pasce Agnos meos: pasce oves meas*.

Hanc porrò singularem, atque præcipuam Sanctæ hujus Sedis prærogativam Beato Petro concessam, ac per illum, ejusque Successores ad Nos, tametsi prorsus immerentes, à Domino transmissam, si non verbis, re ipsâ certè in controversiam vocari, quin etiam apertè jam Nobis impugnari quoad Regnum Siciliæ ab illius Tribunalis Ministris, quod inibi Monarchiam appellant, nemo est, qui ignoret; quemadmodum nemo planè est, cui intolerandi excessus ab eodem Tribunali, novissimis præsertim hisce annis, admissi non innotuerint. Nemini etiam putereà mirum videbitur, quod Nos, postquam longâ nimiùm patientiâ, tot, tantasque Ecclesiasticæ libertati, ac Pontificiæ authoritati illatas injurias pertulimus: postquam itidem diuturniorem longanimitatem nostram nihil in posterum profuturam perspicuè cognovimus; quin potius ex eâ multiplicanda Christifidelium scandala, conscientiam nostram graviùs onerandam, majoribusque in dies periculis animarum salutem objiciendam fore perspeximus; Divno primùm enixis tum publicis, tum privatis precibus, implorato præsidio: multorum insuper in Sacrâ Theologia Magistrorum, & in Decretis Doctorum non minùs pietate, quàm doctrinâ præstantium, auditis sententiis, maturâque desuper cum pluribus ex Fraternitatibus Vestris deliberatione præhabitâ, de unanimi illorum consilio, & assensu, deploratæ, ac reprobatæ diu abominationis radicem Apostolicâ tandem securi præcidere, & Babylonicam Turrim funditùs evertere decreverimus; abolendo scilicet, supprimendo, atque extinguendo præfatam Monarchiam Siculam, ejusque Tribunal per specialem nostram perpetuò valituram, & hac ipsa die promulgandam Constitutionem, quæ à Secretario Brevium nostrorum Secretorum mox perlegetur.

Hic

Hìc ingressus fuit Consistorium R.P.D.Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, legitque Constitutionem à Sanctissimo hac ipsa die editam super extinctione, & abolitione prætensæ Apostolicæ in Regno Siciliæ Legationis, & Monarchiæ nuncupatæ; ejusque Tribunalis Judicis, & Officialium quorumcumque, qua perlecta sua Sanctitas reassumpsit orationem in hæc verba.

AUdietis modò quænam inivevimus consilia, ut Causæ Regni Siciliæ ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, quæ ante hac in abolito Monarchiæ Tribunali, etsi minùs legitimè disceptari consueverant, rectè, ac ordine in posterum intrà idem Regnum cognosci, & definiri possint, ac debeant, donec aliâ ratione à Nobis, & ab hac Sancta Sede Siculorum commodis, ac indemnitati uberioribus gratiis consulatur. Legantur igitur literæ, quas Nos hac ipsâ die Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, nec non Dilectis Filiis tam sæculari, quàm Regulari Clero, reliquisque omnibus Christifidelibus supradicti Regni Siciliæ hac de re perscribimus.

Hìc iterum ingressus fuit Consistorium præfatus R.P.D. Oliverius, legitque Breve Sanctitatis Suæ ad Archiepiscopos, & Episcopos, nec non utrumque Clerum tam sæcularem, quàm Regularem, reliquosque omnes Christifideles Regni Siciliæ, quibus præscribitur modus, quo causæ dicti Regni ad Forum Ecclesiasticum pertinentes in posterum, etiam abolito Monarchiæ Siculæ Tribunali, judicari possint, ac debeant in eodem Regno, donec aliâ ratione à Sanctitate Sua, & Sede Apostolica indemnitati, & commodis Nationis Siculæ pleniùs, ac uberiùs consulatur; quo perlecto Brevi Sua Sanctitas ita orationem absolvit.

Hæc

HÆc habuimus, VENERABILES FRATRES, quæ Vobis hodie ſignificaremus, ut ea, quæ graviſſima hac in re ſuſcepimus, conſilia, ardua quidem, ſed neceſſaria, Vobis, ut par eſt, innoteſcant: Et, cùm nihil profectò in illis quæſiverimus, præter Dei gloriam, Eccleſiæ honorem, & ſalutem animarum, eodem planè zelo, quo Vos Paſtoralem ſolicitudinem noſtram jugibus laboribus ſublevare non prætermittitis, felicem conſiliorum hujuſmodi eventum veſtris apud Deum votis, & precationibus juvare poſitis, ſicuti perſpecta pietas, & Religio veſtra, ac perpetuum Petræ illius ſtudium, unde exciſi eſtis, abundè Nobis pollicentur.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Maji 1715.

ARGUMENTUM.

Regem Catholicum laudat, quòd reſciſſis Decretis contra D. Cardinalem Judice Inquiſitorem Generalem Hiſpaniarum, ipſumque Inquiſitionis Tribunal latis, eumdem Cardinalem in Hiſpanias honorificè revocaverat. Deinde S. R. E. *Cardinalem creat* R. P. D. *Fabium Oliverium.*

VENERABILES FRATRES.

LXII. Quemadmodum præteritis menſibus ſatis, ſuperque, vel ipſo rumore publico nunciante, Vobis innotuiſſe non dubitamus tempeſtatem illam, quæ Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Philippi Hiſpaniarum Regis Catholici obtento nomine, non tam adversùs Dilectum Filium Noſtrum Franciſcum S. R. E. Cardinalem Judice nuncupatum, generalem in illis partibus Inquiſitorem, non aliâ ſanè de cauſa, niſi quia commiſſum ſibi à Nobis munus ſtrenuè, ac fideliter impleverat, quàm contra ipſum ſacrum Tribunal Inquiſitionis commota fuit: ita planè unicuique Veſtrum exploratum, compertumque eſſe non ambi-

gi-

gimus, quid noviſſimè idem Philippus Rex egerit, ut ea, quæ perperam hac in re pravorum Conſiliariorum operâ geſta fuerant, detectis jam eorum dolis, cumulatè ſarciret. Nihilominus, quia ipſemet Rex ſuis ad Nos datis literis Regia ſua manu conſcriptis, quæ nonniſi ante duos dies redditæ Nobis fuerunt, rem adeò lætam, ac non minus ſibi glorioſam, & Nobis fauſtam, quàm egregio Collegæ veſtro, adeôque etiam Ordini veſtro honorificam ſignificare Nobis voluit: æquum eſſe arbitramur abſque ulla cunctatione ipſaſmet Regias literas ex hoc loco Vobis communicare, ut gaudium noſtrum in Vobis ſit, & gaudium veſtrum impleatur.

Hic R. P. D. Battellus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legit literas Sanctiſſimo ſcriptas à Rege Catholico ex Hiſpanico idiomate in Italicum verſas. Quibus lectis Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit.

Reliquum nunc eſt, Venerabiles Fratres, ut maximas divinæ Bonitati gratias agamus, quæ dedit Regi cor docile ad faciendas juſtificationes ſuas, eamque humiliter exoremus, ut illius animum magis inflammet ad perficiendum opus, quod incœpit; unde meritas illas laudes, quas ei omnis poſteritas reddet, dum hujus tam præclari facti memoriam recolet, uberiùs Nos ipſi retribuere, ac in dies augere poſſimus: illiuſque illuſtri exemplo addiſcant omnes Catholicum, ac verè ſapientem Principem minimè dedecere ea, quæ minùs rectè geſta ſunt, retractare, quinimò veram illum, ac ſolidam gloriam ſibi parare, malè acta corrigendo, non ea cum Eccleſiæ, Deique offenſione propugnando.

Abſolutis præconiis, & propoſitionibus Eccleſiarum Sua Sanctitas ita rurſus locuta fuit.

VENERABILES FRATRES.

LXIII. FRaternitatum Veſtrarum numero adſcribere intendimus Dilectum Filium Fabium de Oliveriis Protonotarium Apoſtolicum, Secretorum Brevium noſtrorum Secretarium, ac Palatii noſtri Apoſtolici Propræfectum, cujus honeſtos mores, ſedulitatem, patientiam, ac in primis illibatam fidem longo triginta ſex annorum contubernio probavimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ creamus S. R. E. Diaconum Cardinalem Fabium de Oliveriis cum diſpenſationibus, derogationibus, ac clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Maji 1715.

ARGUMENTUM.

Jubileum universale indicit ad implorandam divinam opem contra Turcas. Mox S. R. E. Cardinalem declarat Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn, aliàs in pectore reservatum. Creat insuper Cardinalem Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem, ac demum tres alios in pectore reservat.

VENERABILES FRATRES.

X illa die, qua non sinè gravissimo animi nostri dolore accepimus nefarium Turcarum Tyrannum tot, ac tantarum ante aliquot annos, cum immortali Christiani nominis gloria acceptarum cladium benè memorem, ac de iis vindictam sumere serió cogitantem, collectis tot Provinciarum, ac Regnorum, quæ Tyrannide suâ opprimit, viribus efferatiori, quàm unquam rabie, bellum instaurare velle, maximisque tam maritimis, quàm terrestribus copiis Christianorum fines formidabili sua potentia irrumpere decrevisse: Nos imminentibus fi- LXIV.

de-

deli populo periculis paternâ charitate vehementer commoti, primum quidem privatis noſtris ſacrificiis ad Deum toto corde clamare non ceſſàvimus, ut effunderet iram ſuam in gentes, quæ illum non noverunt, & in regna, quæ nomen ejus non invocaverunt: verba illa Joſaphat Regis cum ab Ammonitis, & Moabitis impeteretur, humiliter uſurpantes: *Domine Deus Patrum noſtrorum, tu es Deus in Cœlo, & dominaris cunctis Regnis Gentium; in manu tua eſt fortitudo, & potentia, nec quiſquam Tibi poteſt reſiſtere. In nobis quidem non eſt tanta fortitudo, ut poſſimus huic multitudini reſiſtere, quæ irruit ſuper nos. Sed cum ignoremus quid agere debeamus, hoc ſolum habemus reſidui ut oculos noſtros dirigamus ad Te*. Indictis deinde publicis precibus, Chriſtifideles non ſolùm in Alma Urbe noſtra, ſed etiam in univerſa Italia, eique adjacentibus Inſulis degentes, ad iram Dei, quæ peccatis hominum aſſiduè laceſſitur, per ſalutaris pœnitentiæ lamenta, jejunia, eleemoſynas, ſynceraſque obſecrationes placandam excitare ſtuduimus. Id ipſum nunc demum à toto Chriſtiano populo faciendum eſſe arbitramur, ut concordi charitatis fervore accedant omnes cum fiducia ad Thronum gratiæ, ſciſſiſque per veram pœnitentiam cordibus, ac auctis per jejuniorum labores, & eleemoſynarum largitiones viribus orationis, divinam opem in his urgentiſſimis Eccleſiæ neceſſitatibus unanimiter implorare connitantur. Potens eſt enim Oratio Eccleſiæ ſupplicantis ad Dominum, qui pius eſt, ac miſericors, & propitiatur invocantibus eum in veritate. Hæc tamen ut fructuoſiùs, ac promptiùs ab omnibus peragantur, ex priſco Romanæ Eccleſiæ more cœleſtium munerum theſauros, quorum diſpenſationem fidei noſtræ commiſit divina dignatio, aperire, & liberali manu erogare decrevimus: concedendo ſcilicet plenariam omnium peccatorum Indulgentiam in forma Jubilei omnibus Chriſtifidelibus in Urbe quidem

exi-

existentibus, qui intrà spatium duarum sequentium hebdomadarum jejunaverint quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi, nec non Ecclesias, seu Basilicas S. Joannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam visitaverint, & ibidem oraverint, ac peccata sua confessi sacram Communionem sumpserint, pauperibusque eleemosynam, prout sua cuilibet pietas suaserit, erogaverint. Cæteris verò extra Urbem præfatam commorantibus, qui Ecclesiam, seu Ecclesias ab Ordinario designandam, vel designandas visitaverint, & alia omnia præmissa adimpleverint; prout in literis desuper de more expediendis uberiùs explicabitur. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, atque opportuno potissimùm recurrente tempore, quo Divinus Spiritus repentino sonitu super Apostolos venit, mentesque carnalium in sui amorem permutavit, & foris apparentibus linguis igneis, facta sunt intus corda flammantia, Patrem Misericordiarum, & Deum totius consolationis suppliciter invocemus, ut fideles suos, ac præsertim Catholicos Principes veræ charitatis indissolubili nexu firmiter vinciat, induatque illos fortitudine, quæ de Cœlo est; Unde hostes Christiani nominis, qui in multitudine contumaci, & superbia venientes, Regna, Provincias, & Principatus evertere, cladibusque involvere meditantur, protegente Domino, in cujus manu est salvare in multis, & in paucis, dissipentur, & disperdantur, atque à Christianorum cervicibus longè repellantur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Absolutis præconiis, & propositionibus Ecclesiarum ita prosecutus est.

VE-

VENERABILES FRATRES.

LXV. AD Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, palàm hodiè evulgare, & declarare intendimus Cardinalem illum, quem dudum in Consistorio nostro secreto habito die 30. Januarii 1713. creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet: Dilectum Filium Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn non minùs pietate, quàm literis in hoc Collegio Germanico de Urbe ante viginti annos educatum.

Prætereà creare similiter intendimus alium Cardinalem, nempe Venerabilem Fratrem Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem, cujus eximia in Nos, in Ecclesiam universam, imò & in ipsam Catholicam Religionem merita, sive pro Ecclesiastica libertate tuenda, cum Ecclesiæ Tullensi præesset, sive pro Orthodoxæ doctrinæ veritate propugnanda, postquam ad Meldensem translatus fuit, satis Vobis comperta sunt, & nota; atque huic demùm tres alios adjungere constituimus, quos tamen rationabilibus ex causis in pectore reservare decrevimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, & respectivè creamus S. R. E. Cardinales

Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn.

Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem.

Alios tres in pectore reservamus arbitrio nostro quandocumque declarandos.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 23. Septembris 1715.

ARGUMENTUM.

Christianissimi Galliarum Regis Ludovici XIV. obitum, qui prima die mensis Septembris contigerat, Sacro Collegio de more nunciat, ejusque virtutibus, ac rebus gestis amplissimo præconio decoratis, Exequias pro suffragio illius Animæ in Pontificio Sacello celebrandas indicit.

VENERABILES FRATRES.

INgentem dolorem, quem Vos unà Nobiscum suscepisse non dubitamus, ubi primùm, fama ipsa vulgante, Christianissimum Regem Ludovicum XIV. decessisse audivi- Lxvi.
stis, acerbiùs hodie renovare, inflictumque animis nostris vulnus exasperare cogimur: dum hunc ipsum tristissimum nuncium Nobis per literas novi Regis, ac Ducis Aurelianensis Regni Rectoris, insignibus utriusque eorum in Nos, & hanc Sanctam Sedem filialis observantiæ notis refertas, nuperrimè confirmatum, Vobis ex hoc loco, ut moris est, communicamus. Quomodò enim non maximè dolebimus gravissimam hanc non Galliarum tantùm, sed universæ prorsùs Christianæ Reipublicæ jacturam? Dolemus profectò splendidissimum, ævi nostri lumen, ac grande decus extinctum. Dolemus Nobilium quarumvis disciplina-

rum, ac bonarum artium fautorem munificum ſublatum. Virtutes omnes, ac præſertim Catholico homine dignas, ſive dolis infenſæ hæreſeos agitatas, ſive etiam ſævientis fortunæ injuriis jactatas certo, ac firmiſſimo præſidio deſtitutas dolemus. Dolemus ereptum Euangelii Præconibus in remotioribus Infidelium plagis Patronum beneficentiſſimum: orbatam Filio Chariſſimo Apoſtolicam Sedem: & quod animum nòſtrum acriori planè ſenſu percellit, potentiſſimo Defenſore, ac imperterrito Vindice Orthodoxam Religionem viduatam dolemus. Non ita tamen dolemus, ut quæ meritò lenire poſſunt mœrorem noſtrum, ſolatia reſpuamus. Eædem ſcilicet inclyti Regis virtutes, juſtitia, pietas, religio, prudentia, animi magnitudo, quæ dejectis in ejus Sepulchrum oculis lugere Nos cogunt, eis in ſublime erectis de illius piè credita felicitate lætari Nos jubent. Hanc præ ceteris ſperare Nos facit mirificus ille zelus Domus Dei, quo Religioſiſſimus Princeps ſemper exarſit, ſed tunc præcipuè cùm jam ante triginta annos, omnibus humanæ prudentiæ rationibus penitùs neglectis, Edicta illa abrogavit, quæ perduelles hæretici ab ipſius Majoribus Regibus inter bellorum æſtus, & pericula dudum extorſerant: noviſque editis Decretis, quibus illius ſectæ hominibus omnis Templorum uſus, ac coeundi libertas interdicebatur, brevi paucorum menſium ſpatio univerſam planè Galliam ab ea ſuperſtitione liberavit, quæ populos illos civilibus diù bellis miſerè afflixerat ingenti cum periculo orthodoxæ fidei, & publicæ incolumitatis. Auget ſpes noſtras indefeſſum ſtudium, quo Rex Optimus Catholicæ Doctrinæ tuendæ, eliminandiſque erroribus: præſertim verò radicitus extirpandis Janſenianæ hæreſeos malis germinibus, propugnandiſque latis adversùs eam Sanctæ hujus Sedis judiciis, per tot annorum decurſum tam ferventer adlaboravit, ut etiam in eo morbo, qui poſtremus illi laborum mortalium fuit, noviſſimæ noſtræ hac potiſſimum

in

in re editæ Conſtitutioni inobedientes compeſcere, omnique ad id ſuæ poteſtatis validiori præſidio Eccleſiaſticam authoritatem fulcire paratus, cœpto jamdudum operi ſupremam manum adjicere ſummoperè exoptaverit. Silebimus alia; ſed injecta jam poſtremi morbi mentione ſilere non poſſumus invictam illam, ac verè Chriſtianam fortitudinem, qua Rex præſtantiſſimus charorum ſibi Capitum funeribus jampridem aſſuetus, ita in ejuſmodi morbo ſe geſſit, ut nemo ex veteris Philoſophiæ Sectatoribus tam magnificè contemptum mortis decantaverit in Scholis, quàm Ille fortiter exercuit in arena. Hæc ſanè omnia, & alia plurima, quæ tacemus, ſuadere facilè poſſent Ludovicum XIV. non tam diuturno dudum enitentis naturæ labore, quàm indulgentis dono providentiæ ſerò terris, poſt longam ſcilicet Parentum ſterilitatem, à Cœlo conceſſum, ſerò itidem emerito Cœlo fuiſſe à terris redonatum. Verùm quia, ut Sacræ literæ Nos admonent, & Nos dolentes dicimus: *Judicium duriſſimum his, qui præſunt, fiet*, ideò & ratione ducimur, & debito charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus demortui Regis animæ ſolatium comparemus. Id porrò, & privatim Nos agere hactenùs non prætermiſimus, & Vos una Nobiſcum proſequi enixè optamus, hoc ipſum ſuo tempore publicis in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem ſolemni ritu præſtituri. Deum interim Opt. Max., in cujus manu ſunt corda Regum, enixè rogemus, ut novi Chriſtianiſſimi Regis Ludovici XV. tenellam ætatem cuſtodiat, dirigatque ſemper ejus greſſus in viam mandatorum ſuorum, quatenùs ſapientiâ juxta, ac annis proficiens expectationi, quæ de illius egregiâ indole maxima eſt, abundè reſpondeat ad ſubditarum ſibi gentium quietem, ad Eccleſiæ bonum, ad Catholicæ Religionis præſidium, Chriſtianæque Reipublicæ felicitatem.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Decembris 1715.

ARGUMENTUM.

Ante præconia, & propoſitiones Eccleſiarum declarat Urbini de Latere Legatum Jo: Antonium S.R.E. Cardinalem de Via.

VENERABILES FRATRES.

LXVII. VRbini Patriæ noſtræ Legationem, quam Venerabilis Frater Noſter Sebaſtianus Antonius Epiſcopus Tuſculanus S. R. E. Cardinalis Tanarius, treſdecim ferè annorum ſpatio, etiam inter maximas, quæ interim contigerunt, rerum, ac temporum difficultates, ſummâ fide, prudentiâ, ac ſedulitate adminiſtravit, committere nunc intendimus Dilecto Filio Noſtro Joanni Antonio ejuſdem S. R. E. Cardinali de Via, de cujus fide, doctrinâ, integritate, rerum uſu, ac in præcipuis Apoſtolicæ Sedis muneribus gerendis experientia plurimum in Domino confidimus. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, ac deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Urbini præfatum Cardinalem de Via ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN EODEM CONSISTORIO.

Post præconia, & propositiones Ecclesiarum, creat quatuor S. R. E. Cardinales, ac subinde tres illos Cardinales declarat, & palàm evulgat, quos in Consistorio die 19. Maji proximè præteriti habito creaverat, & in pectore reservaverat.

VENERABILES FRATRES.

VOlumus hodie antiquissimum sequi morem Prædecessorum nostrorum, qui nimirùm per sexcentos, & amplius annos continuatâ serie, nonnisi mense Decembri Ordinationes suas facere consueverunt. Non minùs propterea illorum vestigiis, quàm editæ hac de re à fel. rec. Sixto Papa V. Prædecessore nostro Constitutioni inhærentes, qua scilicet eximius ille Pontifex novorum S. R. E. Cardinalium creationes in temporibus dumtaxat, seu diebus jejuniorum hujus mensis habendas esse sancivit: septuagenarium Fraternitatum Vestrarum numerum, ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, complere constituimus. Intendimus igitur creare Cardinales LXVIII.

Nicolaum Caracciolum Archiepiscopum Capuanum, à tribus, & ultra annis cum facultatibus Vicario Urbis concedi solitis Vicesgerentem.

Joannem Patritium Archiepiscopum Seleuciæ Thesaurarium nostrum generalem.

Ferdinandum Nuptium Archiepiscopum Nicænum Congregationis Episcoporum, & Regularium, ac etiam Congregationis Aquarum Secretarium.

Nicolaum Spinulam Archiepiscopum Thebarum, Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditorem generalem.

Quorum omnium plenè nota, ac comperta sunt merita; quæ

quæ illorum quilibet in graviſſimis hujus Sanctæ Sedis Miniſteriis domi, foriſve laudabiliter exercendis ſibi cumulavit.

Intendimus inſuper hac ipſa die declarare, & palàm evulgare tres illos Cardinales, quos in Conſiſtorio noſtro ſecreto die 29. Maji proximè præteriti habito creavimus, & in pectore reſervavimus, videlicet.

Innicum Caracciolum Epiſcopum Averſanum, cujus præclaras, ac Sacro Antiſtite verè dignas virtutes, nemo ex Vobis eſt, qui ignoret.

Bernardinum Scottum Rotæ Romanæ Auditorem, Almæque Urbis noſtræ Gubernatorem, pari cum juſtitiæ, ac prudentiæ laude, utroque munere perfunctum.

Ac demum Carolum de Marinis, quem, ut probè noſtis, in ipſo Pontificatus noſtri primordio jam à decennio, & ultrà ſub duobus Prædeceſſoribus noſtris Cameræ noſtræ Apoſtolicæ generalem Auditorem, adeôque tam ante, quàm poſt ſuppreſſionem venalitatis ejuſmodi Officii illo fungentem invenimus: indè verò poſt alios ferè novem annos ab eo in eodem munere tranſactos ad Pontificii noſtri Cubiculi Præfecturam, quam ſex, & ultra annis exercet, tranſtulimus. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, & reſpectivè creamus S. R. E. Cardinales: Presbyteros quidem

Innicum Caracciolum Epiſcopum Averſanum.

Bernardinum Scottum,

Nicolaum Caracciolum Archiepiſcopum Capuanum,

Joannem Patritium Archiepiſcopum Seleuciæ

Ferdinandum Nuptium Archiepiſcopum Nicænum, ac

Nicolaum Spinulam Archiepiſcopum Thebarum.

Diaconum verò Carolum de Marinis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 13. Januarii 1716.

ARGUMENTUM.

Ingruentia Chriſtianæ Reipublicæ, Italiæ potiſſimum, ac ipſimet Urbi à Barbarorum armis pericula, & quæ ad ea avertenda geſſerat, ac gerere meditabatur, exponit; deinde DD. Cardinales ad ſubſidia in uſum tam neceſſarii belli, & communis defenſionis liberaliter conferenda enixè hortatur.

VENERABILES FRATRES.

QUanta in ſolicitudine, ac mœrore verſemur ob immanem, & ante hac inauditum LXIX.
terreſtrium, maritimarumque copiarum apparatum, quo infenſiſſimus Turcarum Tyrannus, ſecundis armorum ſuorum initiis elatus, nihilque ſibi jam impervium fore confidens, non Venetas tantùm, ſed Chriſtianas planè omnes Provincias, noſtramque in primis Pontificiam Ditionem, imò & hanc ipſam veræ Religionis Arcem aggredi meditatur, non eſt cur Vobis, qui hæc omnia noſtis, ac unà Nobiſcum impenſiſſimè doletis, pluribus explicemus. Noſtis profectò omnia, ut diximus: adeòque etiam noſtis, jamdudum Nos gra-

viſ-

viſſima hæc noſtra, imò & univerſæ Chriſtianæ rei, ac Orthodoxæ Fidei diſcrimina prævidiſſe; pluries propterea non ſolùm in hac alma Urbe, ac deindè per Italiam, eique adjacentes Inſulas, ſed noviſſimè etiam per totam Eccleſiam indictis precibus Chriſtifideles omnes excitaſſe ad exercituum Dominum humiliter exorandum, ut effunderet iram ſuam in gentes, quæ illum non noverunt, & in Regna, quæ nomen ejus non invocaverunt. Noſtis itidem pluries Nos ad Chariſſimos in Chriſto Filios Noſtros in Imperatorem Electum, aliosque Reges, ac Principes Catholicos totius Chriſtiani Populi vota, ac ſuſpiria detuliſſe, illoſque præſertim, à quibus id ipſum, quod Nos petebamus, ſacri fœderis adversùs Barbaros olim initi ratio poſtulabat, vehementiori, quo potuimus, ſtudio rogaſſe, atque obſecraſſe, ut omni abrupta morâ ad communem ſalutem contra nefaria eorumdem Barbarorum molimina propugnandam accurrerent. Noſtis demum Nos ipſos periclitanti publicæ incolumitati iis omnibus, quæ attritæ Apoſtolici Ærarii, ac ſubditorum noſtrorum vires Nobis permiſerunt, collatis ſubſidiis, nullatenus hucuſque defuiſſe. Verùm, nondum oblito Domino delicta populi ſui, ac de peccatis noſtris graviorem forſan vindictam ſumere parante, omnes has curas noſtras optato, quem ſperabamus, fructu omninò hactenus vacuas experti ſumus. In ſummum proinde diſcrimen non modò temporalis ditionis noſtræ, ſed verius univerſæ Chriſtianæ Reipublicæ, Eccleſiæ Catholicæ, ac Orthodoxæ Religionis cauſam prorſus adductam lacrymantibus Pontificiæ charitatis oculis intuemur. Quid enim Nobis, quid Vobis, quid Italiæ, quid Romæ, ſi Veneta Reſpublica (quod Deus avertat) in eo, quod proximo vere ſibi paratur, bello ſuccumberet, à victricibus Turcarum armis, eorumque inteſtino in Chriſtianos odio, ac inexplicabili cupiditate metuendum foret, longè facilius Vobis erit per Vos ipſos intelligere, quàm Nobis explicare.

care. Nos tamen hæc inter, licèt maxima, impendentium malorum pericula, aliasque multiplices, quibus undequaque circumdamur, calamitates, in Illius ineffabili bonitate confisi, qui dat lasso virtutem, & his, qui non sunt, fortitudinem, & robur multiplicat, non concidimus animo; sed Pastoris Euangelici exemplo, qui animam suam libenter ponit pro ovibus suis, quamvis sustentemur pane tribulationis, & aqua angustiæ, officium nostrum non dimittimus, nec dimittemus. Novis idcircò, atque iteratis officiis ad imminentem hanc sævissimam tempestatem avertendam Orthodoxorum Regum opem, ut majori, quo poterunt, bellicarum navium numero Venetam classem incunctanter augere velint, per citatos Tabellarios enixè imploramus. Nova etiam Nos ipsi, & quidem ampliora subsidia, quantum rerum, ac temporum asperitas patitur, in gravem hanc, & omninò necessariam causam, in quam sacra quoque vasa impendi æquum esse novimus, parare non prætermittimus. Cumque inter cætera animadverterimus Basilicæ Vaticanæ Fabricam, nostri Pontificatus tempore, integrum æs alienum quingentorum scutorum millium, quo pridem obstringebatur, dissolvisse: ac insuper exploratum habeamus majorem redditurum partem ejusdem Fabricæ non aliunde provenire, quàm ab eleemosynis percipi solitis ex pecunia illa, quæ juxta tenorem Indultorum à Prædecessoribus nostris concessorum pro sola tuitione Christianarum Provinciarum adversùs Infidelium molimina impendenda est; rem munere nostro dignam, & ab eorumdem Prædecessorum nostrorum mente non alienam Nos egisse existimavimus mandando, prout jam mandavimus, ut eadem Fabrica novum nunc contrahat æs alienum in summa trecentorum millium scutorum pro emendis potissimùm, seu conducendis bellicis aliquot navibus eroganda, Triremium nostrarum Classi in auxilium Venetorum adjungendis. Ad hæc subditorum nostrorum utriusque

que Maris litora incolentium ſecuritati adversùs Barbarorum Piratarum injurias, validioribus adhibitis mediis opportunè proſpicere conſtituimus. Hæc facimus: plura alia etiam ſupra vires meditamur, ut majora, quemadmodum rei gravitas poſtulat, in dies faciamus. Verè tamen etiam, poſtquam illa fecerimus, non aliam, quàm in divina ope ſpem habentes, ad Eum, qui dives eſt in miſericordia, ac Servos ſuos non deſerit in tempore tribulationis, clamare non ceſſamus, ut non tradat beſtiis animas confitentes ſibi, nec det hæreditatem ſuam in opprobrium, ut dominentur eis Nationes. Porrò ut hoc ipſum illi ſpeciatim Chriſtifideles, qui in hac Religionis Sede commorantur, concordibus votis agere pergant, eorum ad id pietatem prolatis in proxima Feſtivitate Romanæ Cathedræ Beatiſſimi Apoſtolorum Principis cœleſtium munerum theſauris incitare non omittemus: ipſius Apoſtolorum Principis patrocinio confiſi, ut nullis permittat Nos Dominus perturbationibus concuti, quos in Apoſtolicæ Confeſſionis Petra ſolidavit. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, qui Nobiſcum in adminiſtratione Eccleſiæ Dei operam, curaſque veſtras ſedulò impendere non deſiſtitis, indicare voluimus, ut enixis primùm ad Dominum precibus: ope deinde, ac ſubſidiis veſtris, quemadmodum aliàs non ſemel, leviori etiam urgente periculo, à Majoribus veſtris, imò & à Vobis ipſis piè, ac liberaliter factum fuit, graviſſimam hanc cauſam, in qua publicæ ſaluti Catholicæ Religionis ratio conjuncta eſt, juvare poſſitis, veſtroque exemplo diſcant alii, qui Eccleſiaſticos redditus obtinent, bona illa, quæ ſunt vota fidelium, pretia peccatorum, patrimonia pauperum, ſanctiorem in uſum erogari non poſſe.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Martii 1716.

ARGUMENTUM.

Iterum de Turcico bello fusè differit, quæque ad propulsandos hostiles conatus gesserat, & à Christianis etiam Principibus gesta fuerant, disertè commemorat. Decimarum subsidium indicit. Cardinali Ursino Germanicam profectionem remittit.

VENERABILES FRATRES.

INstat jam tempus, *quo solent Reges ad bella procedere*; instat & illud, quo nefarius Tur- Lxx.
carum Tyrannus, felicibus præteriti anni successibus elatus, validiori, quàm unquam anteà, armorum robore, quemadmodum aliis super alios certissimis nunciis ad Nos affertur, Christianæ Classis adventum antevertere satagit, Catholicas ditiones iterum oppugnaturus. Insonat jam auribus nostris, ut cum Prophetâ loquamur: *Vox flagelli, vox impetus rotæ, & equi frementis, & Quadrigæ ferventis, & Equitis ascendentis: & micantis gladii, & fulgurantis hastæ*: animoque jugiter, atque oculis nostris obversantur gravissima Christiani gregis discrimina, quæ fortiter clamare nos cogunt: *Exivit*

 Leo

Leo de cubili suo, & prædo gentium se levavit. Egressus est de loco suo, ut ponat terram nostram in solitudinem: Quia tamen parum esset mala hæc deplorare, nisi & illa omni virium, & animi contentione avertere conaremur; idcircò præter enixas, quas ad Deum hactenùs fudimus, & adhùc quotidiè fundimus, preces, ut non obliviscatur misereri, nec contineat in ira misericordias suas, Orthodoxos Principes iteratis officiis excitare non omisimus, ut validis Triremium, aliarumque bellicarum Navium suppetiis inclytam Venetorum Rempublicam juvare quamprimùm velint, nè aliàs vel iniquas, & publicæ causæ luctuosas pacis conditiones à superbo victore accipere, vel ingruentem Othomanici furoris tempestatem sola propemodum excipere, ac sustinere cogatur. Eum hactenùs, ut probè nostis, ab ejusmodi officiis fructum, benedicente Domino, percepimus, quòd Charissimus in Christo Filius noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus cum immortali sui nominis gloria ad publicam causam à Barbarorum conatibus asserendam sex bellicas Naves, & quinque Triremes ære suo instructas mittere decreverit: imò & multa peditum, equitumque millia, si ea vellemus, in eumdem usum Nobis adderet: qua sanè re eximiam pietatem suam cum singulari publici boni studio conjunctam luculentissimè declaravit. Firmam insuper spem adhùc habemus fore, ut illustre illius exemplum alii quoque Catholici Principes, ac potissimùm Charissimus itidem in Christo Filius noster Joannes Portugalliæ, & Algarbiorum Rex Illustris, nec non Dilecti Filii Nobiles Viri Dux, & Gubernatores Reipublicæ Januensis alacriter imitentur. Unde ubi Triremes nostræ, ac bellicæ Naves, quas pecunia nostrâ jam conduximus, adjungantur, iisque etiam Triremes Dilecti Filii Nobilis Viri Cosmi Etruriæ sibi subjectæ Magni Ducis unà cum bellicis itidem Navibus, atque Triremibus Melitensibus adjiciantur, non exiguum Venetæ Classi incrementum allatum iri confidimus.

Ma-

Maximo prætereà cum animi noſtri ſolatio certiores nuperrimè facti fuimus, Chariſſimum etiam in Chriſto Filium Noſtrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum non tam officiis, ac precibus noſtris adductum, quàm veriùs ſingularis pietatis ſuæ ſtimulis incitatum, deliberato jam eſſe animo ad Chriſtiani nominis hoſtes propulſandos, nulliſque novis adhortationibus indigere ad aggrediendum opus, pro quo, ut ipſemet ad Nos ſcripſit, ingentes belli apparatus ex Regnis, & Provinciis ſibi ſubditis indefeſſo ſtudio, omni conatu, ſummoque labore jam collegit. Supervacaneum proindè rati calcaria currenti admovere, conſilium ſuſcepimus remittendi Venerabili Fratri Noſtro Vincentio Mariæ Epiſcopo Portuenſi S. R. E. Cardinali Urſino profectionem ad Aulam Viennenſem, quam ipſe, quacumque vel hyberni temporis, vel itineris aſperitate contempta, ut laboranti Chriſtianæ Reipublicæ opem ferret, libenter aggredi paratus erat: eâque mente, ubi primùm requiſitus à Nobis fuerat, ad almam hanc Urbem omni ſublata mora ſe contulerat. Poterit itaque ipſe jam redire ad ſuam Eccleſiam Beneventanam, novâ hac, & ſanè præclara laude cumulatus, quod agnita rei Chriſtianæ neceſſitate, ut ei, quantum in ſe erat, ſubveniret, nullum incommodum, nullumque laborem detrectaverit, ac eximium publicæ cauſæ ſtudium, quale profectò verum Romanæ Eccleſiæ Senatorem decet, palàm oſtenderit. Cæterum ad magis confirmandum in ſuo verè laudabili propoſito eumdem Imperatorem Electum, illius poſtulatis quoad decimas in hujuſmodi belli ſumptus exigendas ex bonis Eccleſiaſticis utriuſque Cleri, quæ in ejus ditionibus conſiſtunt, promptè, ac libenter ſatisfecimus; eique inſuper, erecto ſupra vires animo, quingenta florenorum millia intrà præſentem annum ſtatis temporibus, ac conditionibus perſolvenda obtulimus: exiguam quidem ſummam, ſi tanti belli moles, & deſiderii noſtri magnitudo ſpectetur: magnam verò, imò

&

& maximam, ſi eam conditione temporum, ærarii noſtri, ſubditorumque noſtrorum inopia, & aliarum undique occurrentium impenſarum neceſſitate metiamur. Hæ profectò anguſtiæ, (quæ majoribus hac de cauſa in dies faciendis ſumptibus ſemper graviores erunt) animum noſtrum adegerunt ad decimarum ſubſidium, quas Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri pro Chriſtianæ Reipublicæ defenſione ab Italico Clero exigere conſueverunt. Illas proinde quamprimùm indicere, ac imponere decrevimus, Fraternitates Veſtras, quæ Nobiſcum in adminiſtratione Eccleſiæ Dei curas, operaſque impendunt, ab iis, ut moris eſt, eximentes, ſicuti in Apoſtolicis literis, quæ ad unumquemque veſtrum ſuo tempore deferentur, expreſſum videbitis. Hæc indicare Vobis voluimus, ut pro parte ſolicitudinis, ad quam vocati eſtis, conatus noſtros juvetis tum opera, & conſilio, tum aſſiduis ad Deum precibus, hoc potiſſimum acceptabili tempore ferventiùs effundendis, ſicuti perſpecta pietas, & Religio veſtra, ac perpetuum cauſæ publicæ ſtudium pollicetur. Galeam igitur ſalutis aſſumamus, & gladium ſpiritus, quod eſt Verbum Dei, per omnem orationem, & obſecrationem orantes omni tempore in ſpiritu, & quieſcere faciet Dominus ſuperbiam infidelium; potens eſt enim, quod aliàs in manu forti peregit, perfidam illorum Claſſem disjicere, jamdiù aſſuetis Divino imperio undis abſorbendam.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 2. Septembris 1716.

ARGUMENTUM.

Insignem de Turcis Victoriam in Hungariâ partam DD. Cardinalibus communicat. Principem Eugenium à Sabaudiâ meritis ornat laudibus, eique Pileum, & Ensem solemni ritu benedictos largiri constituit.

VENERABILES FRATRES.

Cumulatum gaudium, quo animos vestros uberrimè perfusos novimus, ubi primùm superioribus diebus innumeras in Hungaria Turcarum Copias Cæsareis Armis penè ad internecionem obtritas, ac disjectas fuisse audivistis, impensius adhùc, & pleniùs percepturos hodie Vos esse non dubitamus: dum hunc ipsum faustissimum nuncium per literas Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem Electi ante duos dies à Dilecto Filio Nostro Vvolfango Annibale S. R. E. Cardinali de Schrottembach Nobis redditas confirmatum, Vobiscum ex hoc loco, ut æquum est, nullâ interpositâ morâ communicamus. Quomodô enim non effusè lætabimur, ubi ingentes Barbarorum vires in exitium Christiani nominis con- Lxxi.

tra-

tractas, florem ſcilicet Othomanicæ Militiæ, numero ferocientem, opibus exultantem, animoque clades noſtras ſuperbè præcipientem, profligatum eſſe percipimus? Ubi captis caſtris, Ærarium, commeatum, tormenta ſupra centum, & ſeptuaginta, totidemque ferè vexilla, bellicum omnem apparatum, prædamque opulentiſſimam in Chriſtianorum Militum poteſtatem perveniſſe intelligimus? Ubi demùm inter ipſa belli auſpicia, quod ſperare poſt plurium præliorum aleam vix potuiſſemus, divinitus Nobis contigiſſe conſpicimus? Opus ſanè dexteræ Excelſi, qui fecit virtutem, & percuſſit inimicum. Levantes igitur cor, & oculos noſtros in Montem excelſum, & Sanctum, undè omne Nobis auxilium effluxit, ſacrificemus bonorum omnium largitori Deo hoſtiam laudis, & jubilemus ei in voce exultationis.

Cùm tamen abundè omnibus compertum, ac longè perſpicuum ſit validiſſimam in primis B. Virginis opem, quam toties repetitis precibus imploravimus, proſperos hoſce ſucceſſus mirificè provexiſſe, ratio omnis poſtulat, ut maximas æquè, ac publicas in Liberianâ Baſilicâ eidem Auguſtiſſimæ Virgini Sacrâ Omnipotenti quidem Deo pro largè collatis, Sanctiſſimæ verò ejus Matri pro clementer impetratis beneficiis gratias agamus: Partæ ſcilicet victoriæ Nos Dominus compotes eſſe fecit eo die, in quem anniverſaria admirandæ Dedicationis dictæ Baſilicæ memoria recurrebat; ac cum in ea ſolemnioribus cæremoniis Sacratiſſimus dies ejuſdem Virginis in Cœlum aſſumptæ celebraretur, primum ad Nos rei proſperè geſtæ nuncium pervenire voluit, ut non minus pugnantibus victoriam, quàm orantibus lætitiam, Glorioſiſſima Virgine utriſque ſuffragante, proveniſſe apertè cognoſceremus.

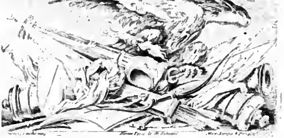
Quin imò, nec ſinè peculiari Divinæ Providentiæ conſilio eveniſſe arbitramur, ut confirmatum Victoriæ nuncium Vobis hac ipſa die ſignificaremus, quâ Buda ante triginta annos

Chri-

Christianis Armis expugnata fuit. Neque enim in diem auspicatiorem incidere id poterat, quàm cum Sancti Stephani Hungariæ Regis Festum celebramus, qui præcelsam Dei Genitricem, quam ardentissimè venerabatur, amplissimo in ejus honorem constructo Templo, Hungarici Regni Patronam instituit, ab eâdem vicissim Virgine receptus in Cœlum ipso suæ Assumptionis die, quem Hungari ex Sancti Regis instituto Magnæ Dominæ diem appellant. Proxima itaque Dominica die in præfatâ Basilicâ debitum, ut diximus, gratiarum officium persolvemus, ibique ex Turcicis Signis, quæ memoratus Imperator Electus, veluti quasdam victoriæ primitias, pro sua in hanc Sanctam Sedem observantia, ad Nos misit, illud præcipuè, quod insignius est, & juxta superstitionem impiæ gentis sacrum, Liberiano Tholo suffixum relinquemus, ad illustre nón minùs Christianæ Religionis trophæum, quàm Cæsareæ pietatis, ac divini beneficii monumentum. Ita enim cùm Christifideles ereptum Turcis vexillum ad Præsepe Domini pendens intuebuntur, Deum Optimum Maximum ferventiùs exorabunt, ut instantibus victoriæ fortissimis Christianæ rei propugnatoribus, etiam Christi Sepulchrum, atque ipsa Urbs Sancta Jerusalem à diuturna, ac teterrima nefariorum hostium captivitate aliquando redimatur. Latere Vos interim nolumus, quòd Nos oblata Nobis Barbarorum spolia speciali aliquo Pontificiæ benevolentiæ dono compensare cupientes, Dilectum Filium Nobilem Virum Principem Eugenium à Sabaudia, fortissimum Cæsarei Exercitus Ducem, cujus scilicet inclyta virtute, ac sapientia potissimùm effectum est, ut immanissimi hostes, tametsi initio prælii, quemadmodùm ipsemet Electus Imperator ad Nos scribit, acriter non minùs, quàm inaudito hactenùs ordine pugnaverint, partim nihilominùs cæsi, partim capti, partim præcipiti fuga, vel absumpti, vel dispersi, ac dissipati fuerint: Pileo, & Ense per Nos solemni ritu benedictis, quibus nimirum

præclaros Orthodoxæ Religionis Aſſertores inſignire interdum conſueverunt Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri, donare decrevimus; ut ejuſmodi muneris inflammatus myſteriis, Gladio quidem circa femur ſuum potentiſſimè accingatur, Pileo verò, veluti galea ſalutis induatur, & ad magis, magiſque in dies Chriſtianæ Reipublicæ hoſtes conterendos excitetur. Reliquum nunc eſt, ut Dominus Exercituum opus, quod cœpit, pro ſua in Nos clementia perficiat: in primis verò Italicas oras, ac præſertim temporalis noſtræ ditionis Populos ad Corcyrenſis obſidionis diſcrimen trepidantes benignè reſpiciat. Accedamus igitur, VENERABILES FRATRES, cum fiducia ad thronum gratiæ; Patremque Miſericordiarum humiliter obſecremus, ut terreſtrem in Hungaria triumphum maritima ad Corcyram victoria cumulatè velit, atque ita hoſtium immanitate terra, marique confracta, omnem à Chriſtianorum Provinciis metum, & cladem in barbaras Infidelium terras avertat.

VERBA

V E R B A,

Quibus Eminentissimus, & Reverendissimus D. Wolfangus Anibal S.R.E. Cardinalis de Schrottembach quatuor Vexilla, in Hungarico prælio Turcis erepta, Sanctissimo Patri Clementi xi. *obtulit in Basilicâ Liberianâ die 6. Septembris* 1716., *cùm ibidem solemni ritu Omnipotenti Deo de Christianorum Armorum felicitate gratiæ agerentur.*

BEATISSIME PATER.

SAcra Cæsarea, Regiaque Catholica Majestas debitâ filiali observantia ad Sanctissimos pedes Tuos prosternit hæc Vexilla, quæ in exordio belli cruentissimo conflictu immani Christiani nominis hosti erepta fuere; Cui enim magis debentur hæc Trophæa, quàm Tibi, qui indefesso labore, apertis ærariis, assiduis precibus, ipsa etiam certaminis hora, in Liberianâ Basilicâ ingentem hanc Victoriam Orbi Catholico procurasti? Age igitur, Sanctissime Pater, & fove benigno affectu populum Tibi devotum, populum, qui pro Deo, fide, Ecclesia, bono denique publico fortiter pugnat. Et quod summum, maximumque est, idque enixè rogamus, adde preces precibus, & Nos favente Deo sub protectione Magnæ Dominæ addemus Victoriis Victorias.

Sanctissimi Patris CLEMENTIS XI. *responsum*.

LXXII. UBerem lætitiam, quam ante aliquot dies ob insignem victoriam ab exercitu Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem Electi de teterrimis Christiani nominis hostibus in Hungaria reportatam: Et hac ipsa die ob illius optatissimum fructum, Corcyram scilicet ab arctissima obsidione mirabiliter liberatam, suscepimus; plurimum nunc augent barbara hæc signa, quæ à Turcarum manibus invicta Cæsareorum Militum fortitudo feliciter abstraxit, quæ Tu, Dilecte Fili Noster, tam disertis ejusdem Electi Imperatoris in Nos, & hanc Sanctam Sedem filialis observantiæ significationibus Nobis offers: quæque Nos demum ad perennem beneficii memoriam, quod Omnipotentis Dei bonitas, Augustissima ejus Genitrice suffragante, Nobis concessit, tum in hoc Liberiano Templo, tum in Sacra Æde Lauretana appendi mandabimus. Eximiam sanè in illis egregiorum Christianæ Reipublicæ Propugnatorum virtutem agnoscimus simul, & commendamus. Post debitas idcircò Patri Misericordiarum de tam effusè collatis donis persolutas gratias, victorem Cæsarem, illiusque exercitum amplissimis præconiis, & benedictionibus cumulamus: feliciores eis semper successus ad Catholicæ Religionis incrementum apprecantes. Nos certè successus hujusmodi, quantum in Nobis est, omni, qua possumus, via, quemadmodum hactenus adjuvimus, ita & in posterum juvare non omittemus; in primis autem preces addemus precibus, ut exoptas: Illum qui potens est in prælio, continenter exorantes, ut piis æquè, ac strenuis Cæsareorum Pugilum conatibus adesse velit, novosque in dies recentibus triumphis triumphos adjiciat. Tibi interim, Dilecte Fili Noster, ex intimo paterni nostri cordis depromptam Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Decembris 1716.

ARGUMENTUM.

Ad Ecclesiam Patriarchalem Ulyxbonensem Occidentalem noviter ereptam transfert R. P. D. Thomam de Almeyda Episcopum Portugallensem.

VENERABILES FRATRES.

INitio labentis anni, cùm immanissimus Turcarum Tyrannus proximâ, ac felici Peloponnesi expugnatione summoperè elatus, nihilque jam sibi impervium fore confidens, ingenti terrestrium, maritimarumque copiarum apparatu, non Venetas tantùm, sed & alias Christianas Provincias ferociter aggredi, cladibusque involvere moliretur: potissimùm verô Insulam, & Arcem Corcyræ, securitatis Italicæ propugnaculum, oppugnare intenderet; Nos, ut benè nostis, tot, tantisque Ecclesiæ, ac Reipublicæ, imò & temporalis nostræ ditionis periculis vehementer commoti, primùm quidem ad Illum, qui potens est in prælio, toto corde clamavimus, ut secundùm multitudinem miserationum suarum eriperet Nos à malis, nec traderet bestiis animas confi- LXXIII.

ten-

tentes ſibi: deindè verò Catholicos Principes omni paternæ charitatis contentione hortari non prætermiſimus, ut periclitanti publicæ incolumitati opem ferrent, ac eademmet, quibus nuper inter ſe digladiati fuerant, arma in Barbaros converterent. Hos inter Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Joannes Portugalliæ, & Algarbiorum Rex Illuſtris, nulla ſanè ditiones ſuas amplificandi cupiditate illectus, nulla itidem ingruentis ſibi à Turcarum armis periculi propinquitate adductus, ſed ſuæ dumtaxat eximiæ pietatis, filialiſque in Nos, & hanc Sanctam Sedem devotionis ſtimulis incitatus, in auxilium Chriſtianæ Claſſis quamplurium bellicarum, munitiſſimarumque Navium ſubſidium, nullis incommodis, nulliſque expenſis, tametſi graviſſimis parcens, majori, qua potuit, celeritate tranſmiſit, validius etiam verè proximo communi Cauſæ, ut confidimus adfuturus. Hinc Nos ad tam præclara, omniſque humanæ laudis præconium longè ſupergreſſa ejuſdem Joannis Regis promerita Paternæ dirigentes conſiderationis intuitum, eique gratum noſtrum animum luculento aliquo, ac ſingulari Pontificiæ largitatis argumento exhibere cupientes, cum probè ſciremus ipſum Regem nihil impenſiùs, vehementius nihil à pluribus annis exoptaſſe, quàm ut Civitatem Ulyxbonenſem, ſui Regni Metropolim, illiuſque Diœceſim, ingenti ambas populorum numero refertas in duas partes, Orientalem ſcilicet, & Occidentalem, æqualiter divideremus: earumque alterâ versùs Orientem antiquo Archiepiſcopatui Ulyxbonenſi jamdudum vacanti relictâ, aliâ verò versùs Occidentem novo Archiepiſcopatui cum Patriarchali denominatione erigendo aſſignatâ, inſignem Collegiatam in eâdem parte Occidentali, videlicet in Cappellâ Regii Palatii dictæ Civitatis exiſtentem, quæ ſex Dignitatibus, & octodecim Canonicis conſtat, in ejuſmodi Metropolitanam, & Patriarchalem Eccleſiam erigeremus; auditâ ſententiâ peculiaris Congregationis ſuper hoc negotio à Nobis

ſpe-

ſpecialiter deputatæ piis, enixis, ac pluries repetitis memorati Regis votis annuimus; unde expeditis deſuper Apoſtolicis literis Civitatem, & Diœceſim prædictas in duas partes, Orientalem ſcilicet, & Occidentalem æqualiter diviſimus, facta tam antiquæ taxæ, quàm fructuum æquali itidem diviſione; relictâque antiquo Archiepiſcopatui Orientali parte, in alia Occidentali, certis expreſſis finibus, novum Archiepiſcopatum cum titulo, ac denominatione Patriarchali, ad inſtar Patriarchalis Eccleſiæ Venetiarum, addita reſervatione antiqui Regii Patronatus ereximus, & inſtituimus, ac eamdem inſignem Collegiatam in Cappella Regii Palatii ſub invocatione Divi Thomæ, ſicut præmiſimus, exiſtentem præviâ ſuppreſſione prioris tituli, nomine, ac titulo Metropolitanæ, & Patriarchalis Eccleſiæ ſub invocatione Aſſumptionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ inſignivimus, & tam ei præficiendum Patriarcham, quàm illius Capitulum, & Canonicos variis prærogativis ad illorum honorificentiam pertinentibus decoravimus: adjectis demum pro felici, ac quieto utriuſque Eccleſiæ Regimine, nonnullis Decretis ad evitandas juriſdictionales controverſias,quæ ex hujuſmodi diviſione, ac reſpectivè erectione inter illarum Antiſtites oriri poſſent.

Hæc itaque Metropolitana, & Patriarchalis Eccleſia in parte Occidentali Civitatis Ulyxbonenſis ſic erecta quinquaginta mille Domos, & tercentum mille circiter continet ha bitatores, qui præfato Regi in temporalibus parent.

Quatuor Epiſcopos, nempe Leyrienſem, Lamacenſem, Funchalenſem, & Angrenſem præfatæ Eccleſiæ ſuffragari juſſimus: ſex inſuper Dignitates, quarum prima eſt Decanatus, ac octodecim Canonicos antiquæ Collegiatæ, ex quibus tamen trium Præbendas in Pœnitentiariam, Theologalem, & Doctoralem erigi mandavimus, nec non duodecim Beneficiatos Præbendatos nuncupatos, alioſque Eccleſiaſticos Miniſtros

ſtros eidem inſervire decrevimus.

Cura animarum, ut priùs, exercebitur per Presbyterum amovibilem in præfata Eccleſiâ, in quo adeſt Fons Baptiſmalis, ac Sacrarium Sacrâ Supellectili etiam ad exercenda Pontificalia ditiſſimè inſtructum.

Præter hanc extant in eâdem parte Occidentali Civitatis aliæ viginti Parochiales Eccleſiæ, vigintiquatuor Virorum, & quindecim Monialium Cœnobia, quamplures Confraternitates, & Hoſpitale; Caret autem Domo Patriarchæ habitationi ſpecialiter aſſignatâ, nec non Seminario, ac Monte Pietatis.

Fructus, ut præmiſimus, diviſi taxantur in mille florenis, aſcendunt verò ad quadraginta millia Cruciatorum illius monetæ nonnullis antiquis Penſionibus onerati.

Ad Metropolitanam, & Patriarchalem Eccleſiam prædictam in ſui primævâ erectione nunc vacantem transferre intendimus Venerabilem Fratrem Thomam de Almeyda Epiſcopum Portugallenſem, cujus qualitates ab hac Sancta Sede approbatæ fuerunt, cùm Eccleſiæ Lamacenſi in Epiſcopum præfectus, & deinde ad Portugallenſem Eccleſiam, cui à ſeptennio laudabiliter præeſt, translatus fuit. Quid Vobis videtur? Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra abſolvimus prænominatum Thomam à vinculo, quo tenetur, Eccleſiæ Portugallenſis, & transferimus ad Eccleſiam Ulyxbonenſem Occidentalem, præficientes eum in Patriarcham, & Paſtorem, cum retentione compatibilium, & Decreto, quod fidei profeſſionem emittere, & ad Urbem infra præfixum tempus tranſmittere, ac Juramentum fidelitatis præſtare omninò teneatur, quodque in dicta Civitate Ulyxbonenſi Occidentali Domus Patriarchalis conſtructioni pro viribus incumbat, Seminarium inſtituat, Montemque pietatis erigi curet, ejus conſcientiam ſuper his onerantes.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

Pietro Leo Ghezzius Inv. del. et Sculp.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 4. Januarii 1717.

ARGUMENTUM.

Communicat DD. Cardinalibus deditionem à Turcis Auguſtiſſimo Imperatori factam munitiſſimi Oppidi Temeſvariæ, & Cappellam ſancto Epiphaniæ die in Liberiana Baſilica pro gratiarum actione habendam indicit.

VENERABILES FRATRES.

ETſi unicuique Veſtrum jampridem compertum eſſe non ignoremus Oppidum Temeſvariæ non tam natura loci, quàm artis operibus munitiſſimum, ac inſuper validiſſimo Infidelium præſidio firmatum, poſtquam ab Imperio Chriſtianorum avulſum per annos quatuor, & ſexaginta ſupra centum, Othomanicam tyrannidem pertulerat, à Cæſareis militibus vehementiſſimâ obſidione oppugnatum, penè ante tres menſes ad deditionem redactum fuiſſe; tanta tamen eſt ejuſmodi eventus felicitas, tantiſque cœleſtis auxilii argumentis illuſtrata, ut licèt de eâ iterum, ac ſæpius agi contingat, numquam profectò poſſit ſinè novo voluptatis ſenſu, novâque lætitiæ acceſſione com- LXXIV.

memorari. Hinc ubi primùm illum accepimus per literas Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem electi, die quidem vigeſimaprima Menſis Octobris proximè præteriti ad Nos datas, ſed Nobis per Dilectum Filium Ferdinandum Comitem à Lambergh ſupremum unius ex Cæſareis Legionibus Locumtenentem, quem idem Imperator electus ad Nos hac de cauſa allegavit, nonniſi quinto ab hinc die redditas, confeſtim Vobiſcum gaudia noſtra communicare, conceptamque dudum animis veſtris lætitiam jucundiſſimâ commemoratione renovare, & augere æquum duximus; Præſertim cùm hanc ipſam optatiſſimi nuncii tarditatem ingenti fœnore, hoc eſt, nova aliarum ab eodem Comite à Lamberg Nobis allatarum rerum felicitate abundè compenſatam eſſe videamus. Ab illo ſiquidem, qui non minùs Temeſvaricæ obſidioni, quàm Hungarico inter Savum, & Danubium ante quinque menſes inito prælio, quo innumeræ Barbarorum copiæ profligatæ fuerunt, interfuit, tamquam ab oculato teſte, non ſolùm luculentius, & enucleatius omnem utrobique proſperè geſtarum rerum rationem ediſcere, ſed novos etiam, & quidem uberrimos utriuſque victoriæ fructus, expugnata ſcilicet alia hoſtium præſidia, ac latiùs in dies prolata Chriſtianorum ſigna, nonniſi maxima cum jucunditate audire potuimus. Decet itaque, VENERABILES FRATRES, ut qui veſtras pro Chriſtiana Republica curas, preces, & vota, obſecrationibus, ſtudiis, & ſolicitudini noſtræ ſociare non omittitis, lætitiam quoque veſtram gaudiis noſtris ſocietis, & quos ad implorandam cœleſtem opem miniſterii, ac pietatis vinculo fœderatos habuimus, eoſdem ad gratias divinæ bonitati pro tot collatis donis agendas ſocios habeamus. Illa porrò Nobis eſt præcipua gaudendi materia, quòd ita ſacri hujus belli ſucceſſus fortunaverit Deus, ut & humiles Fidelium preces de excelſo ſuæ gloriæ Solio exaudiſſe, & Sanctiſſimæ Matris pro Nobis oblata

ſuf-

ſuffragia miſericorditer ſuſcepiſſe, non obſcuris indiciis teſtatus fuerit. Cùm enim nonnullis ab hinc menſibus opportunum illibatæ Virginis patrocinium, Auxilium Chriſtianorum, comparaturi, ad illius Pſalterium, ſeu Roſarium quotidiè, ac devotè recitandum tam privatim, quàm publicè ſupplicationibus habitis, non ſemel Chriſtifideles Edictis, adhortationibus, conceſſiſque Indulgentiis excitare ſtuduiſſemus: noviſſimè verò feſtum ejuſdem Roſarii diem cum Officio, & Miſſâ propriis per univerſum terrarum Orbem celebrandum decreviſſemus, ſtatim ac hujus ſolemnitatis octiduum expletum fuit, die nimirum duodecima memorati Menſis Octobris, deditionis Signum Barbari ſuſtulerunt, non ſolùm ſcilicet fractâ Chriſtianorum militum viribus Infidelium pertinaciâ, ſed potiſſimùm Religione Fidelium perfidiam Turcarum expugnante, ac Cœlorum Reginâ Cæſareis Armis, & Eccleſiæ rationibus opitulante. Unde cum victoriam quidem, ſed cruentam, nec ſinè multâ Chriſtianorum cæde, & ſanguine poſt plurima præliorum diſcrimina reportandam ſperaremus, Omnipotens miſericordiarum Pater, qui merita ſupplicum excedit, & vota, & milites propugnatores ſuos à largiori ſanguinis effuſione ſervavit, & palmam eis adhuc detulit triumphalem; Quinimò, ut alia etiam Nobis præberet argumenta gratulationis, eo ipſo die Dilectum Filium Nobilem Virum Principem Eugenium à Sabaudia præclarâ novæ hujus victoriæ laureâ donare voluit, quò miſſa ad eumdem meritiſſimum Principem Enſis, & Pilei ſolemni ritu per Nos benedictorum munera pervenerunt; Domino nimirùm, cujus miſericordia, & veritas manet in æternum, mirificè confirmante ſe Miniſtrorum ſuorum precibus clementer adeſſe, & Sanctæ hujus Sedis benedictionibus obſecundare. Verè igitur in diebus noſtris factus eſt Dominus exercituum corona gloriæ, & ſertum exultationis populo ſuo. Gaudentes proindè in eo, qui dedit victoriam,

debita illi gratiarum officia perſolvamus. Quod quidem privatim Nos facere hactenùs non prætermiſimus, & Vos ſimiliter feciſſe non dubitamus, communibus id ipſum Nobiſcum, ac publicis votis proximo Feſto Sanctiſſimæ Epiphaniæ in Liberiana Baſilica ad Præſepe Dominicum præſtaturos; ut ſacratiſſimi illius temporis, locique Religione admonente, ſpem noſtram Catholicæ Fidei iterum invehendæ in ampliſſimas Orientis Provincias, unde illa in Occidentem perlata fuit, alacriùs excitare poſſimus: futurumque in Domino confidamus, ut qui primitias gentium in Magis adoratoribus Chriſti in eodem Præſepe jacentis, depulſis ignorantiæ, ac ſuperſtitionis tenebris, ab ipſo Oriente vocavit in admirabile lumen ſuum, Beatiſſima Virgine ſuffragari pergente, in priſtinam Sedem, ac jura, atque in eaſdem Regiones, ubi primùm illuxit, ubi feliciter adolevit, ubi diù regnavit, Sacroſanctæ Religionis ſuæ cultum reſtituat. Reliquum nunc eſt, VENERABILES FRATRES, ut conſtantis, ac veræ pietatis officiis, quæ ſunt arma fidei potentia Deo, ferventiùs inſiſtamus, ne illum unquam Nobis ad iracundiam provocantibus, exaltet dexteram deprimentium Nos, & lætificet inimicos noſtros. Dei itaque Filium, per quem abundat conſolatio noſtra, novo charitatis, omniumque virtutum ardore, ac ſtudiis vehementioribus obſecremus, ut quos ad amplificandam ſui Nominis gloriam, ſuæque intemeratæ Genitricis cultum propagandum largitus eſt triumphos, novis in dies incrementis adaugeat, ac Imperatorem Electum Orthodoxæ Fidei cauſam fortiter, & feliciter agentem, nec non cæteros Chriſtianos Principes Machometicæ ſuperſtitionis debellatores ſuo numine tueatur; atque in manu potenti, & brachio excelſo ad trophæum Crucis ſuæ barbaris arcibus inferendum, eat ante illos, ac portas æreas conterat, & vectes ferreos confringat: diſſipet verò gentes, quæ bella voluerunt, ut Sancta noſtra conculcarent, tradatque illas in opprobrium ſempiternum.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Martii 1717.

ARGUMENTUM.

Creat S.R.E. Cardinalem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, Episcopum Novarienſem, & Pontificii Cubiculi Præfectum.

VENERABILES FRATRES.

AD majorem Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus, ex Lxxv.
duobus Cardinalibus, qui ad Fraternitatum Veſtrarum numerum complendum nunc deſunt, creare intendimus unum, videlicet: Venerabilem Fratrem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, Epiſcopum Novarienſem, ac Cubiculi noſtri Præfectum, inſignibus ſanè ſuæ gentis Cardinalibus, qui ampliſſimo Veſtro cœtui maximo ornamento fuerunt, non tam morum innocentiâ, quàm aliis ſacro Præſule dignis virtutibus æmulantem.

Quid Vobis videtur?

Au-

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, & Epiſcopum Novarienſem, cum clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 12. Aprilis 1717.

ARGUMENTUM.

Transfert à Legatione Urbini ad Legationem Romandiolæ D. Cardinalem Joannem Antonium de Via, & declarat Bononiæ de Latere Legatum D. Cardinalem Curtium Origum.

VENERABILES FRATRES.

A Quatuor, & ultra menſibus lapſum eſt tem- Lxxvi.
pus, ad quod Legationem Romandiolæ demandavimus Dilecto Filio Noſtro Ulyſſi Joſepho S. R. E. Cardinali Gozzadino, qui eam pari cum juſtitiæ, & prudentiæ laude ſuſtinuit. Ad eamdem nunc Legationem transferre intendimus à Legatione Urbini Dilectum pariter Filium Noſtrum Joannem Antonium ejuſdem S. R. E. Cardinalem de Via, qui hanc Urbini Legationem non quidem à multo tempore, ſed multa cum laude adminiſtrat.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra transferimus à Legatione Urbini ad Legationem Romandiolæ præfatum Cardinalem de Via ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

La-

Labitur itidem triennium, ad quod Legationem Bononienſem commiſimus Dilecto Filio Noſtro Auguſtino S. R. E. Cardinali Cuſano, qui eam ſedulò, ac fideliter exercuit. Eidem propterea Legationi præficere nunc intendimus Dilectum pariter Filium Noſtrum Curtium ejuſdem S. R. E. Cardinalem Origum, de cujus fide, doctrina, & prudentia plurimùm in Domino confidimus.

Quid vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, & deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Bononiæ præfatum Cardinalem Origum ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 12. Julii 1717.

ARGUMENTUM.

Quæ Rex Catholicus egerat, ut in ejus Regnis Apostolicæ Sedis Authoritas pristinum in statum restitueretur, exponit, ac deinde Abbatem Julium Alberonum, cujus opera præfatus Rex in gravissimo hoc negotio usus fuerat, S. R. E. Cardinalem creat unà cum alio, quem in pectore reservat.

VENERABILES FRATRES.

QUæ, & quanta ab octo, & amplius annis in Hispaniarum Regnis non minùs adversùs LXXVII.
sanctiora quævis Ecclesiæ Jura, & libertates, quàm adversùs nostram, & Apostolicæ Sedis dignitatem, ac jurisdictionem perpetrata fuerint, satis Vobis comperta sunt, & nota. Nota itidem Vobis sunt, & comperta quæ, & quanta vicissim à Nobis acta fuerint, ut ibidem Ecclesiæ, ac Sedis præfatarum indemnitati auctoritate nostra consuleremus, eosque insuper, qui utramque læserant, ad illatas utrique injurias convenienter farciendas adduceremus. Cuncta hæc propterea Vobis, qui illa benè nostis, singillatim recensere prætermit-

timus: nunc præſertim, quando divinæ bonitati placuit, ut his tandem in rebus poſſimus Vobis hodie lætiora nunciare. Nuper ſcilicet Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus, inclinante Domino cor ejus ad faciendas juſtificationes ſuas, pro eo, quo ſe teneri declaravit, Eccleſiæ jura tuendi ſingulari ſtudio, diſertè mandavit, ut quibuſcumque ordinationibus, ſeu Decretis tam ab ipſo, quàm ab ejus Adminiſtris aliàs in contrarium editis, minimè refragantibus, vetitum jamdudum Hiſpanæ Nationi cum hac Romana Curia commercium prorsùs in integrum reſtituatur: quæcumque prætereà Apoſtolicæ literæ ſublatis impedimentis debitæ, ut priùs, executioni de cætero demandentur: Noſter itidem, & hujus Sanctæ Sedis in illis Regnis Nuncius, ejuſque Tribunal, Miniſtri, & Officiales quilibet ad prærogativas, honores, facultates, ac juriſdictiones omnes, quibus anteà frui, & potiri conſueverant, ac potiſſimùm ad liberam Spoliorum, & Vacantium in illis partibus Eccleſiarum fructuum ad Cameram Noſtram Apoſtolicam ſpectantium adminiſtrationem plenè redintegrentur; prout re ipſa Venerabilis Frater Pompejus Archiepiſcopus Neocæſareæ, quem noſtrum, & dictæ Sedis Nuncium in eiſdem Regnis deputavimus, jam redintegratus fuit: omnia demùm quibuſcumque in rebus tam ad Eccleſiam, quàm ad Apoſtolicam Sedem pertinentibus in eum, quo erant, ſtatum tam initio Regni ipſius Philippi Regis, quàm tempore cla. me. Caroli Secundi, dum vixit, Hiſpaniarum Regis Catholici ejus Prædeceſſoris penitùs reponantur, & repoſita eſſe intelligantur; ita ut ejuſmodi in rebus id totum, quod tunc ſervabatur, etiam in poſterum ſimiliter ſervetur, ac ſervari debeat. Quam ſanè poſtremam declarationem plurimi faciendam eſſe ad novas quaſcumque Eccleſiaſticæ juriſdictionis, ac Apoſtolicæ authoritatis offenſas cumulatè reparandas nemo eſt, qui poſſit ambigere. Hæc omnia pertractata, acta, geſta, ac tandem ad eum,

quem

quem audiſtis, felicem exitum perducta, & ſtabilita fuerunt enixo potiſſimùm ſtudio Dilecti Filii Abbatis Julii Alberoni, cujus ſcilicet unius operâ præfatus Philippus Rex in ejuſmodi negotiis uſus fuit. Accedit ad ipſius Alberoni commendationem, quod idem hic eſt, qui memorati Philippi Regis juſſu ſedulò curavit, ut anno præterito plurium bellicarum Navium, ac triremium agmen munitiſſimum adornaretur, quod ab eodem Rege rogatu noſtro in auxilium Chriſtianæ Claſſis adversùs Turcas tranſmiſſum fuit; nec ſanè imparem adhibuit curam, ut etiam hoc anno à prædicto Rege in eumdem finem mitteretur aliud validius ſexdecim bellicarum Navium ſubſidium, quod omnibus neceſſariis optimè inſtructum è Portu Gadicenſi jam ſolviſſe nuperrimè accepimus. Æquum propterea exiſtimamus præſertim, ut noſtram erga Regem, qui Nobis, & Eccleſiæ ſatisfacere non erubuit, paternam charitatem luculento aliquo teſtimonio comprobemus, Virum hunc ei gratum, ſimulque de Apoſtolica Sede, ac de publica cauſa præmiſſis nominibus benè meritum Fraternitatum Veſtrarum numero adſcribere: ut alacriùs ad alia, & quidem majora in poſterum peragenda, quæ Chriſtianæ Reipublicæ, & Catholicæ Eccleſiæ læta eſſe poſſint, & utilia, tam Rex ipſe, quàm idem ejus Miniſter Alberonus ampliſſimo hoc Pontificiæ largitatis munere vehementiùs inflammentur. Prætereà ut Fraternitatum Veſtrarum numerus compleatur, & ſic completus, quemadmodum Vobis intimo paterni noſtri cordis affectu à Domino apprecamur, cum proſpera, ac diuturna omnium Veſtrum incolumitate ad plurimos annos integer perſeveret, creare intendimus etiam alium Cardinalem, qui ad ejuſmodi numerum complendum in præſenti deeſt: illum tamen rationabilibus ex cauſis volumus in pectore reſervare.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Cardinalem Julium Alberonum, ac alium, quem in pectore reſervamus, quovis loco, & tempore arbitrio noſtro declarandum cum clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Octobris 1717.

ARGUMENTUM.

Novam de Turcis relatam in Hungaria victoriam, & Albæ Græcæ deditionem DD. Cardinalibus ſignificat. Cappellam in Eccleſia S. Mariæ ſuper Minervam pro gratiarum actione, & juſta Chriſtianæ pietatis officia in Pontificio Sacello pro Defunctis tam in Hungarica Acie, quàm in Navalibus ad Orientem prœliis indicit.

VENERABILES FRATRES.

FEſtis recurrentibus diebus Glorioſiſſimæ LXXVIII
Cœlorum Reginæ dicatis, cujus auſpiciis ſuperiori anno ampliſſimos de Turcarum Tyranno triumphos Chriſtiana Religio deportavit, plenior hoc anno integratus eſt Nobis curſus lætitiæ, & felicitatis; Ita ſcilicet anniverſaria Magnæ Dominæ celebritas rediit, ut anniverſarias itidem Sacroſanctæ Eccleſiæ victorias afferret, converſoque anni circulo novas Nos de eodem hoſte immaniſſimo palmas, tamquam tempeſtivos Virginei præſidii fructus colligeremus. Hæc profectò jucundiſſima recordatio animum no-

ſtrum

ſtrum incredibili voluptate perfuderat, cum ſub finem præteriti Menſis Auguſti, lætiſſimi ex Hungaria nuntii fuſas primùm ad Albam Græcam Turcarum copias, mox Urbem ipſam à Cæſareis Militibus ſubactam eſſe ſignificarunt. Cùm verò ipſemet Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Carolus Romanorum Rex in Imperatorem Electus, per Dilectum Filium Nobilem Virum Joannem Vvenceslaum Comitem de Gallas ſuum apud Nos, & hanc Sanctam Sedem Oratorem, de iiſdem feliciſſimis armorum ſuorum ſucceſſibus certiores Nos fecerit, Vobiſcum etiam ex hoc loco lætitiam hanc noſtram communicandam eſſe cenſuimus: ut conjunctis gaudiis narrantes laudes Domini, celebremus mirabilia ejus, quæ fecit, prodigia ejus, & judicia oris ejus. Ac ſanè qui totam rerum geſtarum rationem perpenderit, inter præclara opera dexteræ Excelſi partæ nuper victoriæ felicitatem recenſere non dubitabit. Quantum enim in diſcrimen res noſtræ adductæ fuerint, & quàm levi momento belli fortuna penderet, nemo ex Vobis eſt, qui ignoret, Albam Græcam nimirùm naturâ, ſitu, mœnibus, operibuſque validiſſimè communitam, nec tam militari præſidio, quàm juſto propè exercitu firmatam ita obſidebant Chriſtiani, ut ſimul ipſi innumeris Barbarorum copiis undique obſiderentur; quæ multitudine exultantes, ac præteritarum cladium memoria efferatæ potiùs, quàm fractæ; inaudita temeritate, ut plurimum literæ nunciabant, Chriſtianorum vires parvi admodùm facere præſeferebant. Animum proindè noſtrum non levis formido concuſſerat, nè, ſi quid ſecùs eveniret, ſuperiorum victoriarum fructus interire poſſet, Chriſtianiſque armis, ac terris graviſſima pericula imminerent. Verùm trepidus hic rerum ſtatus tamdiù perduravit, donec illuceſcente die Beatiſſimæ Virginis in Cœlum Aſſumptæ triumphis conſecrato, mirifica periculorum converſio facta fuit, & nova rerum facies emerſit; Illo ſiquidem fauſtiſſimo die, quo

Nos

Nos, publicis indictis precibus, ad Montem Domini ascendimus, ac ferventioribus votis in Liberiana Basilica ejusdem intemeratæ Matris patrocinium Vobiscum imploravimus: propositâ insuper peccatorum indulgentia iis, qui per octo consequentes dies eamdem Basilicam adiissent, Patrem Misericordiarum per Immaculatæ Virginis suffragia exoraturi; Dilectus Filius Nobilis Vir Princeps Eugenius à Sabaudia, Cæsarei Exercitus Dux inclytus, novâ indutus virtute ex alto, militumque suorum alacritatem conspicatus, moræ diuturnioris pertæsus, & barbaricæ arrogantiæ impatiens, tacitè copias è vallo educere constituit, ut hostem ferocientem intrà aggeres, & fossas suas improvisus adoriretur. Strenuo autem consilio divinitus immisso divina deinceps beneficia obsecundarunt; Nebula enim tam opportunè incedentium Christianorum agmen obtexit, ut priùs expugnari castra, quàm hostem adventare Barbari intelligerent; tamquam scilicet renovatis Israelitici temporis signis (quod sinè lætitiæ lacrymis commemorare non possumus) Beatissima Virgo, quam in antiquo fœdere Nebulæ typus adumbraverat, perspicuo inditio opem prætendens, suos se milites protegere testaretur, qua illi Duce non tam ad pugnam, quàm ad certam victoriam properarent. Adhùc tamen Barbari ad plures certaminis horas acriter restitere, donec ultra vigintiquinque millibus cæsis, captisque castris, præcipitem in fugam versi, ingentem apparatum ex vastissimis Provinciis summa vi contractum, bellica tormenta quadraginta, & amplius supra centum, vexilla plurima, commeatum, opesque penè omnes Cæsareis copiis diripienda reliquerunt. Tum altero post die Alba Græca, sublato deditionis signo, implorataque Victoris fide, in Christianorum potestatem redacta est. Quis igitur, VENERABILES FRATRES, paribus grati animi sensibus, verbisque in tanta secundarum rerum prosperitate loquetur potentias Domini, auditas faciet om-

omnes laudes ejus? Cùm enim perfidæ gentes in ſua feritate confiderent, & acceptas hactenus calamitates reparare niterentur, multiplicata eſt in eis ruina; Nobis verò divinam opem per Beatam Virginem, auxilium Chriſtianorum, invocantibus, geminata lætitia eſt, immenſamque Turcarum aciem aut cæſam, aut fugatam, captamque munitiſſimam Arcem uno propè tempore accepimus; neque id profectò tanta cum Chriſtianorum militum jactura contigit, quantam in ſola Urbe expugnanda futuram conjiciebamus. Agamus propterea Omnipotenti Deo gratias, quas poſſumus maximas, neque eas privatim reddidiſſe ſit ſatis, ſed publicis etiam officiis ampliſſimas perſolvamus. Quamobrem proximâ die Dominica, quæ erit prima inchoati Menſis Octobris, qua ſcilicet Feſtum Roſarii, ſeu Pſalterii ejuſdem Sacratiſſimæ Virginis celebrari conſuevit, quæque triumphalem ſuperiorum temporum memoriam, ac partam olim ſub iiſdem auſpiciis ad Echinadas Inſulas inſignem adversùs eoſdem Turcas Chriſtianorum victoriam repræſentat, ad Eccleſiam S. Mariæ ſuper Minervam convenientes, ſolemni ritu gratiarum actionem Altiſſimo Domino celebrabimus, qui ad tuendam Eccleſiam ſuam, & amplificandam ſuæ Genitricis gloriam, fecit nobiſcum miſericordiam ſuam. Eidem præterea acceptum referemus, quod etiam maritimis præliis Chriſtiana Claſſis tam ſtrenuè hoc anno Turcicam exceperit, ut nihil in Militibus Chriſti deſiderari potuerit, aut alacritatis ad dimicandum, aut fortitudinis ad reſiſtendum; quorum ſcilicet virtute immanes hoſtium conatus depulſi ſunt, qui Chriſtianis Inſulis, Terriſque bellum, & perniciem inferre moliebantur. Tertiâ autem feriâ ſequentis hebdomadæ in Pontificio noſtro Sacello juſta Chriſtianæ Religionis officia perſolvemus propugnatoribus Chriſti, qui fortiter decertantes tam in Hungarica acie, quàm in Navalibus ad Orientem conflictibus, pro Dei cauſa glorioſè occubuerunt. Cæterùm quia fecit Dominus

po-

potentiam in brachio suo, ut sinè timore serviamus illi, studeamus VENERABILES FRATRES, in sanctitate, & justitia divinorum beneficiorum fructum augere, ac Religionis pugiles novis obsecrationum nostrarum subsidiis confirmemus; ne illi ad contemnendam mortem, ac fundendum pro re Christiana sanguinem alacriores esse videantur, quàm Nos ad fundendas preces, & cœleste præsidium pugnantibus implorandum; præsertim verò tam luculentis eventibus edocti, præsentissimum B. Virginis patrocinium piis exercitationibus, studiis, votisque magis nobis in dies conciliare satagamus: eamque jugiter obsecremus, ut omnia bellicæ hujus felicitatis impedimenta amoliatur, nec adversi quidquam incidere sinat, quo secundus contra Turcas Christianorum Armorum cursus intersistat, aut retardetur; Quam in rem cùm operam, & solicitudinem omnem conferre hactenùs non omiserimus, nec in posterum omissuri simus, decet conatus nostros communibus etiam vestris apud Deum precibus adjuvari; ut Provincias olim florentissimas ab avita Religione, & Christianis sacris abstractas, extincta tandem Barbarorum tyrannide, & superstitione deletà Christo redditas, atque in pristinam Euangelii libertatem revocatas Authori Deo Vobiscum aliquando gratulemur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Post propositiones, & præconia Ecclesiarum declarat S. R. E. Cardinalem Emericum Csaky Archiepiscopum Colocensem, quem in alio Consistorio habito die 12. Julii ejusdem anni creaverat, & in pectore reservaverat.

VENERABILES FRATRES.

UT Hungaricis Victoriis plenior hac die lætitiæ cumulus addatur, ad gloriam Omnipotentis Dei, sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac LXXIX

declarare intendimus illum Cardinalem, quem in Consistorio secreto die 12. præteriti Mensis Julii habito creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet Venerabilem Fratrem Emericum Csaky Archiepiscopum Colocensem; congruum enim, ac valdè opportunum existimamus hoc tempore Hungaricum Præsulem non tam generis claritate, quàm virtutibus præstantem, amplissimo Ordini vestro adscribere, ut tam ipse, quàm alii illius Apostolici Regni Episcopi ad agrum sibi creditum excolendum nunc maximè alacriores reddantur, cum Messis amplior majorem Operariorum sedulitatem exquirit: ipsumque Regnum speciali quodam jure huic Sanctæ Sedi addictum, quippe quod ei jamdudum à Sancto Stephano Rege oblatum fuerat, novo hoc, & præclaro Pontificiæ largitatis argumento lætari valeat.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra declaramus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Emericum Csaky Archiepiscopum Colocensem cum derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

IN

Singulariter in Spe Constituisti me. Ps. 4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 11. Octobris 1717.

A R G U M E N T U M.

Abjurationem Lutheranæ hæresis à Friderico Augusto Principe Regio Poloniæ, & Electorali Saxoniæ ante quinquennium Bononiæ peractam DD. Cardinalibus significat, & plures illius literas ea de re ad Sanctitatem Suam datas recitari mandat.

VENERABILES FRATRES:

X quo supremum hoc Catholicæ Ecclesiæ Lxxx
culmen non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus, nulla Nobis antiquior cura fuit, quàm ut Charissimi in Christo Filii Nostri Augusti Poloniæ Regis Natus, in eâ, qua tunc erat, tenerrimâ ætate aures præbere assuesceret sermonibus Domini, quorum declaratio illuminat, & intellectum dat parvulis: adeôque Catholicis institutis in Romanæ Religionis professione educaretur; Neque enim aliter magnas illas spes, quas olim Sancta Dei Ecclesia in ejusdem Augusti Regis ad eam reversione collocaverat, impleri posse compertum habebamus. Nullas propterea Pastoralis solicitudinis partes, nullumque

officiorum genus prætermisimus, quo Regium Genitoris animum ad nostra de Pueri Principis educatione consilia impigrè suscipienda traduceremus. Verùm, tametsi ille pro ea, qua præditus est, animi docilitate pronis quidem studiis voluntati nostræ obsequi optaret: humani tamen generis nequissimus hostis, & sapientia carnis, quæ inimica est Deo, assiduis conatibus nostris acriter obsistebant. Hinc nimirum occursabant Poloniæ res turbulentissimæ, quæ cum Regnum illud miserè dilacerarent, Regem deterrebant, ne Acatholicorum animos exulceraret, quorum ope, fide, & studio maximè nitebatur. Inde Principis Mater, & Avia hæreticis erroribus innutritæ, nè ab infelici communione, complexibusque suis Princeps ipse abstraheretur, pertinaciter obluctabantur; ut alia plurima silentio prætereamus, quæ fusiorem historiam adæquarent. Divino tamen præsidio freti, spem perficiendæ rei numquam abjecimus, neque ullis difficultatibus depulsi ab incœpto destitimus. Unde cum Dilectum Filium Nostrum Annibalem S.R.E. Cardinalem Albanum nostrum secundùm carnem ex Fratre Nepotem ante octo annos in Germaniam legavimus, inter præcipua, & potiora mandata arduam hujusce negotii provinciam eidem dedimus: Deoque largiente ita illi res feliciter cessit, ut præter alia multa benevolæ voluntatis argumenta sibi à Rege delata, illudque potissimùm, quod ipsius Cardinalis rogatu Ecclesiam in Civitate Lipsiæ ad usum Catholicorum in illâ degentium aperiri jusserit: ab eo insuper literas ad Nos datas obtinuerit, quibus Regiam suam fidem obstrinxit daturum se quamprimùm Principi Filio Institutores, & Familiares Orthodoxos: eumque jam non amplius Puerum, ut ab hæreticorum consuetudine, & contagione procul abesset, ac cum integra libertate animæ suæ saluti consulere posset, ad peragrandas Catholicas Provincias dimissurum. Et sanè cum fidem Nobis suam Rex liberasset, optatissimum tandem tam no-

novæ inſtitutionis, quàm itineris fructum percepimus; Cùm enim Bononiam Adoleſcens Princeps perveniſſet, in manibus Dilecti Filii Joannis Baptiſtæ Salerni Societatis Jeſu Presbyteri, neceſſariis ad id facultatibus per Nos inſtructi (cujus fidem, ſtudium, ſedulitatem, & prudentiam hac in re ſapientiſſimè gerendâ ſatis commendare non poſſumus) coram Dilecto itidem Filio Noſtro Laurentio S. R. E. Cardinali Caſono tunc Bononiæ noſtro, & Apoſtolicæ Sedis Legato, ac uno ex Cardinalibus in totâ Republicâ Chriſtianâ contra hæreticam pravitatem generalibus Inquiſitoribus ab eadem Sede ſpecialiter deputatis, die XXVII. Novembris anni milleſimi ſeptingenteſimi duodecimi, poſt maturam, ac diuturnam plurium menſium deliberationem, poſt prævifum ingruentium ſibi domi, foriſque moleſtiarum non levem cumulum: ſolâ agnitæ veritatis ratione excitatus, ſolo æternæ ſuæ ſalutis deſiderio incenſus, Lutheranæ hæreſeos, in quâ natus, & educatus fuerat, ejuravit errores, literaſque ſuæ erga Nos, & hanc Sanctam Sedem obedientiæ, gratique erga Dei vocantis miſericordiam animi teſtes ad Nos dedit; prout ex authentico Abjurationis teſtimonio, ipſiuſque Principis literis ad Nos tunc datis mox legendis pleniùs percipietis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus, Apoſtolicorum Brevium ad Principes à Secretis, legitque primùm Abjurationem Lutheranæ hæreſis à Principe Regio Poloniæ, & Electorali Saxoniæ factam in manibus R. P. Salerni Societatis Jeſu Presbyteri Bononiæ die 27. Novembris 1712., & mox epiſtolam ab ipſomet Principe ad Sanctiſſimum de eodem argumento perſcriptam ibidem die 14. Decembris ejuſdem anni; quibus lectis Sua Sanctitas ita Orationem proſecuta fuit.

Cæterum humanæ illæ rationes, quæ Dilectiſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Fridericum Auguſtum Regium Polo-

niæ,

niæ, ac Electoralem Saxoniæ Principem erroribus mancipatum tamdiù detinuerant, eædem prohibuerunt, ne per integrum ferè quinquennium gloriofiffimi facti notitia vulgaretur. Intereà verò, & fi occultè, fyncerè tamen Ipfe Catholicam Religionem profeffus eft; non folùm enim à profanis hæreticorum ritibus prorfus abftinuit, fed etiam Sacrofancto Miffæ Sacrificio quotidiè interfuit, Sacramenta Pœnitentiæ, & Euchariftiæ crebrò percepit, aliaque dedit veræ pietatis, & religionis documenta, quæ Romanæ Ecclefiæ Filium apprimè decent. Sæpè infuper Nobis per literas teftatus fuit gravatiffimè fe ferre impofitam occultandæ Religionis neceffitatem: nec fibi gratius quidquam futurum, quàm ut ad hanc almam Urbem accedere poffet, & coram Nobis publica edere Romanæ communionis teftimonia. Qua de re, cùm plurimas ejus epiftolas ex variis, in quibus morabatur, Civitatibus ad Nos tranfmiffas acceperimus, paucas felegimus, quas nunc audietis.

Lectæ hìc fuerunt à prædicto R. P. D. Battello feptem aliæ Epiftolæ à memorato Principe ad Sanctitatem Suam datæ: prima nempe Florentiæ die 14. *Aprilis* 1713., *fecunda Veronæ die* 30. *Octobris ejufdem anni, tertia Parifiis die* 24. *Septembris* 1714., *quarta Venetiis die* 2. *Maji* 1716., *quinta ibidem die* 3. *Octobris ejufdem Anni, fexta ibidem die* 5. *Maji* 1717., *feptima ibidem die* 17. *Julii ejufdem anni; quibus perlectis Sua Sanctitas ita profecuta fuit.*

Placuit tandem Patri Mifericordiarum, tam noftris, quàm ipfius optimi Principis precibus clementer annuere, eaque impedimenta removere, quæ tam diuturnam utriufque noftrum votis moram injecerant. Ille fiquidem à Patre Rege poteftatem aliquandò obtinuit, ut Catholicam Religionem, quam per quinque hactenùs annos occultè coluerat, palàm profiteretur, atque exerceret. Hac proinde de re confeftim ad Nos literas dedit, obfecravitque, ut quod jam Ipfe publicis

no-

nostræ Religionis officiis Viennæ in Austria, in ipsa Cæsareæ Aulæ celebritate, totiusque Germaniæ luce, vulgare parabat, nostræ simul vocis præconio ad divinæ bonitatis laudem, & catholicæ Ecclesiæ lætitiam, in hac etiam veræ Religionis Arce sinè morâ promulgaretur, quemadmodum ex iisdem literis per celerem cursorem ad Nos novissimè allatis intelligetis.

Hic perlecta fuit ab eodem R. P. D. Battello alia Epistola à prædicto Principe ad Sanctitatem Suam conscripta, ac per certum cursorem missa ex oppido San Pelten *die 27. Septembris 1717. cujus expleta lectione Sanctissimus ita Orationem absolvit.*

Videt unusquisque Vestrum, VENERABILES FRATRES, quantis Nos divitiis misericordiæ suæ in hoc Catholicæ veritatis triumpho locupletaverit Deus, & quàm opportunè bellicorum successuum, de quibus adeò lætati sumus, felicitati Apostolicæ doctrinæ victorias inseruerit. Cantemus igitur Domino canticum novum, quia in conspectu Gentium revelavit justitiam suam, debitasque ei pro collatis donis gratias humiliter agentes, eumdem jugiter obsecremus, ut qui jam ex clarissima Domo non solum Poloniæ Regem, & Principem ejus Filium, sed nuper etiam Dilecti Filii Nostri Christiani Augusti Cardinalis de Saxoniâ germanum Fratrem natu majorem, ejusque ex altero Fratre Nepotem ad agnitionem veritatis adduxit, reliquos etiam ex eadem Domo Principes, qui supersunt, à vera Christi Ecclesiâ, & semitâ salutis adhuc abrepti, vocare dignetur in admirabile lumen suum, quò ii omnes, qui Saxonicam Domum in hæresi tuendâ olim secuti sunt errantem, aliquandò sequantur resipiscentem, ac Sacrosanctâ Religione illustribus eorum exemplis propagata, major sit gloria domus istius novissimæ plus, quàm primæ. Ceterum cum ad uberiores gratias pro Hungaricis Victoriis Deo agendas concessâ peccatorum Indulgentiâ quoscumque Christifideles ad Ecclesiam Beatæ Mariæ de Animâ Nationis Theutonicæ sive hesterna, sive hodierna

die visitandam excitaverimus, par est, ut Nos quoque Omnipotenti Deo utramque ibidem Catholicæ Religionis tam de Mahometicâ superstitione, quàm de hæretica pravitate victoriam gratulemur: geminumque triumphum ad universæ Ecclesiæ gloriam, prædictæque Nationis Theutonicæ utilitatem, ac decus potissimum redundantem conjunctis hodie gratiarum actionibus celebremus. Reliquum est, VENERABILES FRATRES, ut non solùm annunciemus opera Dei in exultatione, sed ad implendam Sanctorum gaudiorum perseverantiam exhibeamus Nosmetipsos sicut Dei Ministros in charitate non fictâ, in Spiritu Sancto, in virtute Dei per arma justitiæ, quæ sola possunt destruere omnem altitudinem extollentem se adversùs scientiam Dei, & ab Ecclesiæ finibus errores omnes, & calamitates arcere.

Suspirabam ad te ligatus non ferro aliquo sed ferreâ meâ voluntate Aug. Conf.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Decembris 1717.

ARGUMENTUM.

Plenariam Indulgentiam in formâ Jubilei indicit ad divinam opem in periculis, quæ Italicæ tranquillitati imminere prospicit, implorandam.

VENERABILES FRATRES.

SEptemdecim jam lapsi sunt anni, magnum profectò ævi mortalis spatium, ex quo nullo licèt meritorum nostrorum suffragio, placuit Divinæ bonitati, cui proprium est infirma mundi eligere, humilitatem nostram ad supremi Apostolatus fastigium evocare. Lxxxi

Quantis interea, & quàm gravibus malorum procellis agitati fuerimus, optimè nostis, quippequi in partem solicitudinis nostræ vocati, magnam etiam calamitatum nostrarum partem sustinuistis. Lætiora quidem in posterum sperare Nos fecerant præclaræ illæ victoriæ, quas Dominus Exercituum Christianis armis adversùs Turcas novissimè largitus est: Opus sanè dexteræ Excelsi, qui fecit virtutem, & percussit inimicum. Verùm non minùs ea, quæ imminent Italicæ tranquillitati, pericula,

quàm nova in dies, ac ſemper acerbiora, quæ Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam ipſimet Orthodoxæ Religioni infliguntur, vulnera ſatis ſuperque Nos admonent nondum oblitum eſſe Dominum delicta noſtra. Idcircò divinam indignationem placaturi ad veſtras in primis, deinde ad reliquorum hujus Almæ Urbis Chriſtifidelium preces confugere decrevimus, concedendo, ut id ipſum alacriùs peragatur, plenariam Indulgentiam in forma Jubilei iis omnibus, qui quarta, & ſexta feriis, ac Sabbato proximè venturæ hebdomadæ, quæ erit tertia Adventus, jejunaverint, nec non Eccleſias, ſeu Baſilicas Sancti Joannis in Laterano, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam intrà ſpatium ejuſdem hebdomadæ ſaltem ſemel viſitaverint, & ibidem oraverint, & peccata ſua confeſſi SS. Euchariſtiæ Sacramentum in Dominica die immediatè ſequenti, vel alia die intrà eamdem hebdomadam reverenter ſuſceperint, pauperibuſque aliquam eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Hunc ipſum ſubinde cœleſtem theſaurum ad reliquos etiam Chriſtifideles Italiæ univerſæ, & Inſularum illi adjacentium extendemus. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, opportuno hoc, atque acceptabili tempore Dominici Adventus Deum Optimum Maximum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus Eum, jugiter obſecrate, ut confortet Nos in potentia virtutis ſuæ, effundatque ſuper Nos ſpiritum conſilii, & fortitudinis, quo inter tot rerum, ac temporum difficultates, & quæ agenda ſunt, videamus, & ad implenda, quæ viderimus, convaleſcamus. Aderit Nobis Dominus, aderit Eccleſiæ, aderit cauſæ ſuæ, ſi Nos officium noſtrum impleverimus, ſi Vos veſtro non defueritis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 10. Januarii 1718.

ARGUMENTUM.

Ferrariæ de Latere Legatum declarat D. Cardinalem Joannem Patritium.

VENERABILES FRATRES.

FErrarienſem Legationem, quam Dilectus Lxxxii.
Filius Noſter Julius S. R. E. Cardinalis Piazza longè ultra triennium, ad quod ei illa à Nobis demandata fuerat, pari cum juſtitiæ, ac prudentiæ laude adminiſtravit, committere nunc intendimus Dilecto pariter Filio Noſtro Joanni ejuſdem S. R. E. Cardinali Patritio; de cujus fide, doctrinâ, rerum uſu, probatâque in graviſſimis ab eo laudabiliter geſtis muneribus integritate plurimùm in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, ac deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Patritium ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Martii 1719.

ARGUMENTUM.

Matrimonii inter Fridericum Auguſtum Electoralem Saxoniæ, Regiumque Poloniæ Principem, & Mariam Archiduciſſam Auſtriæ cla. me. Joſephi Imperatoris Filiam natu majorem ſtabiliti nuncium DD. Cardinalibus communicat.

VENERABILES FRATRES.

LXXXIII Eptemdecim jam lapſi ſunt menſes, ex quo Vobis, magno cum animi noſtri gaudio ex hoc loco nunciavimus Dilectiſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Fridericum Auguſtum Electoralem Saxoniæ, & Regium Poloniæ Principem Catholicam Religionem, quam longè prius, nempe ante quinquennium, Lutheranis erroribus ejuratis, per Dei gratiam ſuſceperat, ac ſubindè ſyncerè quidem, & piè, ſed multis de cauſis occultè coluerat, in Cæſareæ tandem Aulæ frequentia, ac celebritate publicè profeſſum fuiſſe. Nec ſanè ex animo noſtro unquam excident effuſiſſimæ illæ Fraternitatum Veſtrarum gratulationes, quibus lætiſſimum nuncium, Nobis promulgantibus, excepiſtis:

Pro-

Probè enim Nobiſcum intelligebatis, quanta fieret veræ Chriſti Eccleſiæ, & Catholicis rationibus ex illius Principis reſipiſcentiâ amplitudinis, & ſecuritatis acceſſio. Quis autem Veſtrum non ſimul etiam fore tunc prævidit, ut Apoſtolicæ doctrinæ hoſtes, tanto partium ſuarum amiſſo præſidio, veluti graviſſimo accepto vulnere, furentes infremerent. Et quidem explicari vix poteſt quos conatus, quas artes, quas minas adhibuerint, ut peſſimæ cauſæ conſulerent, ac Principem ad Petri Ovile reverſum, ejuſque Genitorem, Chariſſimum ſcilicet in Chriſto Filium Noſtrum Auguſtum Poloniæ Regem à Rei Catholicæ tuendæ ſtudio deterrerent. Nequaquam propterea Nos concidimus animo, ſed de illius ope confiſi, adversùs quem non eſt conſilium, & populi meditantur inania, in eam potiſſimum rem incumbendum, omnemque operam conferendam eſſe cenſuimus, ut cum jam de Uxore eidem Electorali Principi adjungendâ cogitaretur, prævalido aliquo opportunoque Matrimonii fœdere adversùs inimicorum inſidias, & impetus Apoſtolica Religio communiretur; quod non ſolùm potentiſſimi Principis affinitate de futuris Catholicis Saxoniæ Ditionis hæredibus ſpes noſtras confirmaret, verùm etiam ab omni in poſterum novandarum rerum molimine Acatholicos penitùs depelleret. Idcircò per Dilectum Filium Religioſum Virum Joannem Baptiſtam Salernum Societatis Jeſu Presbyterum, cujus fidem, dexteritatem, & prudentiam in memorato Principe ad Chriſti Eccleſiam revocando feliciter impenſam experti eramus, apud Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum aſſiduis officiis, precibus, ac ſuaſionibus inſtitimus, ut ex duabus cla. me. Joſephi, dum vixit, eorumdem Romanorum Regis ſimiliter in Imperatorem Electi Fratris, ac Prædeceſſoris ſui Filiabus alterutram ipſi Electorali Principi in Matrimonium collocari vellet; Quæ ſanè res, dum in Cæſarea deliberatione diù, mul-

multumque versaretur, tametsi præfatus Religiosus Vir nec mandatis nostris, nec zelo suo, nec negotii gravitati ulla ex parte umquam defuerit, diuturnâ tamen solicitudine curas nostras exercuit; Ast Patre tandem Misericordiarum clementiæ suæ aurem ad preces nostras inclinante, placuit nuper Cæsari pro eximio illo, quo in Orthodoxæ Religionis amplificationem incensus est, studio, animi sui sententiam, cujus præclara erit semper, & felix in Ecclesiæ annalibus recordatio, palàm aperire; qua scilicet non modò petitioni nostræ benignè obsecundare voluit, sed ut pleniùs Poloniæ Regis votis satisfaceret, Dilectissimam in Christo Filiam Nostram Mariam prædicti Josephi Regis in Imperatorem electi Filiam natu Majorem eidem Electorali Principi Saxoniæ nuptui se locaturum disertè pollicitus est. Quem sanè optatissimum nuncium cum nudius tertius per celerem Cursorem acceperimus, nullâ interjecta morâ, singulare hoc Altissimi in Ecclesiam suam beneficium duximus Vobis ex hoc loco significandum: hortantes Vos, ut Omnipotenti Deo, qui Nos inter gravissimas curas, quas in hisce perturbatissimis Christianæ Reipublicæ temporibus assiduè sustinemus, prospero hoc Catholicæ Religionis eventu clementer consolatur, debitas gratiarum actiones Nobiscum rependatis: omnesque insimul orationibus instantes, ac pietatis operibus, hoc præsertim acceptabili tempore, ferventiùs insistentes, nova semper, ac majora Orthodoxæ Fidei incrementa à Divina bonitate impetremus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Martii 1719.

A R G U M E N T U M.

Constituit D. Cardinalem Albanum S. R. E. Camerarium loco bo: me: Cardinalis Jo: Baptistæ Spinulæ proximè defuncti, cum emolumentorum Sigilli dismembratione, eorumque in Cameræ Apostolicæ beneficium applicatione.

VENERABILES FRATRES.

VAcante nuper officio Camerariatus nostri, LXXXIV
& S. R. E. per obitum bo: me: Jo: Baptistæ Cardinalis Spinulæ nuncupati, concedere illud intendimus Dilecto Filio Nostro Annibali S. Mariæ in Cosmedin Diacono Cardinali Albano nuncupato, nostro secundùm carnem ex Fratre germano Nepoti ad ejus vitam. Quia tamen inter maximas, quibus jugiter premimur, Pastoralis muneris nostri curas, illa etiam nunc est, quæ ad gravissimas Apostolici Ærarii angustias ea, qua possumus, ratione, sublevandas quotidie Nos urget; ac prætereà benè memores sumus arctissimi illius juramenti, quod de inviolabiliter observandâ Constitutione moderatoriâ donationum, ac distributionis red-

di-

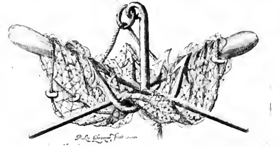
dituum Ecclesiasticorum in Consanguineos, vel Affines Romani Pontificis pro tempore existentis à fel. rec. Innocentio Papa XII. Prædecessore nostro editâ, non semel præstitimus: illudque, divinâ adjuvante gratiâ, exactè adeò, ac religiosè usque ad extremum vitæ nostræ spiritum adimplere cupimus, ut à quovis etiam remoto periculo ejusmodi juramentum violandi abesse velimus; Idcircò Officium Camerariatus supradictum eidem Cardinali Albano ita conferre intendimus, ut non modò moderationes, restrictiones, ac limitationes, quas idem Innocentius Prædecessor noster, tam per aliam suam Constitutionem anno Incarnationis Dominicæ 1698. quarto Idus Augusti Pontificatus sui anno octavo editam, quàm aliàs quomodocumque hac in re præscripsit, omninò servandæ sint: eaque potissimum fructuum, reddituum, proventuum, Jocalium, obventionum, aliorumque cujusvis generis emolumentorum quocumque nomine nuncupatorum, & undecumque provenientium dismembratio, quam dictus Prædecessor noster ab eodem Camerariatus Officio in perpetuum fecit, cum eorum applicatione ad favorem sive Cameræ nostræ Apostolicæ, tunc suæ, sive publicæ medicamentorum Officinæ pro pauperibus Urbis institutæ, salva prorsus sit, & esse debeat; sed illa insuper emolumenta ex Sigillo ejusdem Officii provenientia, quæ sola memoratus Prædecessor noster Camerario pro tempore existenti reservavit, quæque novissimè defunctus Cardinalis Spinula usque ad sui obitum integrè percepit, eidem Cameræ nostræ Apostolicæ, quoad dictus Cardinalis Albanus vixerit, & Officium ipsum obtinuerit, in omnibus, & per omnia applicata sint, & esse censeantur: adeò ut plenè verum sit, & esse debeat, quod ipse Cardinalis Albanus Officio hujusmodi cum omnibus quidem facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, ac prærogativis Camerario pro tempore à præfato Prædecessore nostro reservatis potiri debeat: sed illud absque ullo penitùs emo-

emolumento ſive certo, ſive incerto, ſive ordinario, ſive extraordinario exercere omninò teneatur.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra Officium Camerariatus noſtri, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ concedimus præfato Annibali Cardinali Albano, eumque in noſtrum, & ejuſdem S. R. E. Camerarium ad ejus vitam creamus, facimus, ac deputamus, non ſolùm cum moderationibus, reſtrictionibus, ac limitationibus à memorato Innocentio XII. Prædeceſſore Noſtro hac in re præſcriptis: ſed etiam addita ad favorem Cameræ noſtræ Apoſtolicæ, quoad idem Cardinalis Albanus vixerit, & Officium prædictum obtinuerit, diſmembratione, ſeu ſeparatione emolumentorum ex Sigillo officii hujuſmodi provenientium, quæ ſola idem Prædeceſſor noſter Camerario pro tempore reſervaverat, quæque Nos modò eidem Cameræ Apoſtolicæ, durante ipſius Cardinalis Albani vita, ſicut præmittitur, applicamus, cum clauſulis, & derogationibus, quæ in Decreto, ſeu ſchedula Conſiſtoriali, ac in literis deſuper expediendis latiſſimè extendendæ erunt, quas ex nunc approbamus; prout ſimiliter approbamus, ac quatenus opus ſit, confirmamus ea omnia, quæ forſan idem Cardinalis Albanus, ſervata ceteroqui forma præſentis Decreti, hactenus geſſit, ſeu in poſterum uſque ad expeditionem dictarum literarum geret vigore ſpecialis noſtri Chirographi, quod Nos, ne conſuetum negotiorum curſum ob diuturniorem memorati Officii vacationem retardari contingeret, ante quatuor dies ſignavimus cum omnibus clauſulis, conditionibus, & declarationibus in hoc eodem Decreto inſertis, ac inſuper cum retentione omnium, quæ ipſe Cardinalis Albanus obtinet, quam ei denuò nunc concedimus.

In Nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 26. Aprilis 1719.

ARGUMENTUM.

Permittit D. Cardinali Aſtallio optionem Eccleſiarum Oſtienſis, & Veliternenſis cum Decanatu Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii.

VENERABILES FRATRES.

LXXXV. Atis Vobis notum eſt, atque compertum quæ, & quales occaſione obitus bo: me: Nicolai S. R. E. Cardinalis Acciajoli Epiſcopi, dum viveret, Oſtienſis, & Veliternenſis, veſtrique Collegii Decani dubitationes emerſerint circa ſenſum Conſtitutionis fel. rec. Pauli PP. IV. Prædeceſſoris noſtri, qua ſancitur Decanatum Collegii prædicti perpetuis futuris temporibus nonniſi ad Epiſcopum Cardinalem Antiquiorem in Romana Curia præſentem, aut ex cauſa publica abſentem, atque extra eamdem Curiam per Romanum Pontificem deſtinatum, devenire poſſe. Ambigebatur ſiquidem à pleriſque, an Conſtitutione hujuſmodi adversùs Cardinales à Curiâ abſentes latâ comprehenderentur, vel potius excluderentur Cardinales promotione antiquiores, qui

qui incidente ejuſdem Decanatus vacatione ab eadem quidem Curia abſuerint, ſed apud illas Metropolitanas, ſeu Cathedrales Eccleſias reſederint, quibus eos unà cum aliqua ex iis Cathedralibus Eccleſiis, quæ ipſis Cardinalibus antiquioribus pro ſuis titulis, ſeu denominationibus aſſignari ſolent, præeſſe contigerit. Et ſanè ejuſmodi rei ambiguitas, cùm nullis hactenùs hujus Sanctæ Sedis definitionibus diſcuſſa, ac dirempta eſſe videretur, animum noſtrum adduxerat, ut eam expendendam, librandamque demandaremus ſive Dilectis Filiis Rotæ Romanæ Auditoribus, ſive aliis hujus Curiæ Præſulibus integritate, doctrinaque præſtantibus, quorum ſententiis, judiciiſque ſuffragantibus id demum, quod rationi, & æquitati conſentaneum viſum Nobis fuiſſet, decerneremus. Verùm dum in ea deliberatione verſaremur, Venerabilis Frater Noſter Vincentius Maria Epiſcopus Portuenſis S. R. E. Cardinalis Urſinus nuncupatus, quem unum, tamquam cæteris ſuis Collegis promotione priorem, tam ad Decanatus Dignitatem, quàm ad prædictas Oſtienſem, & Veliternenſem Eccleſias (memoratâ Pauli IV. Conſtitutione ſepoſita) antiquitatis jura vocabant, ſecum animo reputans rem hanc abſque aliqua contentione tranſigi minimè poſſe, ſuorum primùm in hac eadem Curia negotiorum Geſtori, mox etiam aliis diſertè ſignificavit ſe probè memorem eſſe verborum Apoſtoli Timotheum ſuum admonentis: *Servum Domini non oportet litigare*: ideôque firmiter conſtituiſſe ſuper iſtiuſmodi negotio à quavis concertationis, ſeu litis ſpecie prorsùs abſtinere. Ad hæc non ſolùm datis ad Nos literis ex ſuburbano ſeceſſu S. Paſtoris conſcriptis, ſed coram etiam poſt biduum animi ſui ſententiam Nobis teſtatus eſt, cujus ſumma fuit ſe Beneventanæ Eccleſiæ jamdudum obſtrictum reperiri: Sacri verò Collegii Decano, eidemque Oſtienſi, ac Veliternenſi Epiſcopo multiplices curas, nec levem pro animarum regimine vigilantiam incumbere;

Optare se propterea, atque etiam obtestari, ut quacumque sui ratione posthabita Dignitatem Decanatus Cardinali Episcopo ex residentibus in Romana Curia antiquiori deferre vellemus, eidemque Ecclesiarum Ostiensis, & Veliternensis optionem permitteremus: ea tamen adjecta declaratione, ut simili in posterum occurrente Decanatus vacatione, salva, & illæsa remanerent, si quæ essent, jura Cardinalium Episcoporum, qui Cardinalatu quidem essent antiquiores, sed extra Romanam Curiam in prioribus suis Episcopatibus tunc residerent, quemadmodum ex ipsis ejusdem Cardinalis Ursini ad Nos scriptis literis mox legendis pleniùs cognoscetis.

Hic Consistorium ingressus fuit R. P. D. Battellus Archiepiscopus Amasenus Apostolicorum Brevium ad Principes à Secretis, & palàm recitavit epistolam ad Sanctitatem Suam à D. Cardinali Ursino conscriptam ex secessu S. Pastoris die 27. *Martii* 1719. *Qua perlecta Sua Sanctitas ita Orationem prosecuta fuit.*

Tam enixis, ac piis optimi Cardinalis precibus annuere æquum duximus, prout similiter non minùs congruum censuimus ea jura amplissimè præservare, quæ de cætero similibus in casibus quovis modo competere possent Cardinalibus Episcopis antiquioribus extra Romanam Curiam, apud suas primas Ecclesias tunc residentibus, dummodò è converso salva itidem, & inviolata persisterent jura aliorum quorumcumque antiquiorum Cardinalium in eadem Romana Curia tunc commorantium; prout ex Responso, quod eidem Cardinali Ursino dedimus, meliùs percipietis.

Hic idem Archiepiscopus Amasenus legit Responsum à Sanctitate Sua prædicto Cardinali Ursino datum apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 8. *Aprilis* 1719.; *quo lecto Sua Sanctitas ita Orationem absolvit.*

Hæc omnia, VENERABILES FRATRES, Vobis de quorum

juri-

juribus agitur, ex hoc loco communicare non modò æquum, verùm etiam necessarium esse existimavimus, ut ita qua ratione, quibus de causis, ac quibus cum declarationibus, & clausulis optionem Ostiensis, & Veliternensis Ecclesiarum hodie permissuri simus, plenissimè dignosceretis. Imò, quoniam declarationes, ac rationes hujusmodi in nostris ad eumdem Cardinalem Ursinum datis literis, quæ modo recitatæ fuerunt, fusè explicantur, Dilecto Filio Nostro Petro S. Laurentii in Damaso Diacono Cardinali Otthobono S. R. E. Vice-Cancellario injungimus, ut eas unà cum Epistola ipsius Cardinalis Ursini ad Nos perscripta, quam similiter audivistis, inter Acta hujus Consistorii ad perpetuam rei memoriam consignet, ac servet. Cæterum ne prædicta Pauli IV. Constitutio ancipiti diutius, varioque sententiarum judicio in ambiguum, atque incertum trahatur, neve in posterum super ea controversiæ ullæ, aut dissensiones inter Cardinales oboriantur, fixum Nobis, decretumque est Viros doctrina, prudentia, & pietate insignes deligere, qui & ipsam Pauli IV. Constitutionem diligenter excutiant, & siquæ alia ad causæ momentum contulerint, attentè exquirant, & accuratè perpendant, ut ita matura deliberatione adhibita, illud tandem hac in re statuere possimus, quod ad majorem Dei gloriam, & cultum, ad hujus Sanctæ Sedis utilitatem, ad Ordinis Vestri honorem, atque ad animarum salutem conducibilius esse arbitrabimur.

IN

Singulariter in Spe constituisti me. Ps. 4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Septembris 1719.

ARGUMENTUM.

Relato Religionis Christianæ statu in Sinarum Imperio, ac iis omnibus, quæ post editam super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus Constitutionem ibidem evenerant, commemoratis, exponit susceptum à se consilium illuc rursus mittendi novum Visitatorem Apostolicum, & ad ejusmodi Ministerium deligit R. P. D. Carolum Ambrosium Mediobarbam Papiensem V. S. Referendarium, quem mox Patriarcham Alexandrinum creat.

VENERABILES FRATRES.

LXXXVI EX quo supremum hoc Catholicæ Ecclesiæ culmen non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus: probè intelleximus, singularem illam animi propensionem, qua priùs erga Sinenses Missiones ferebamur, præcipuam jam nostram solicitudinem evasisse, ideoque ad Pastoralis Officii nostri debitum quàm maximè pertinere Christifideles illarum partium intima, ac peculiari dilectione ita complecti, ut compertum

tum omnibus fieret neminem eorum, qui verum Deum per veram fidem agnoſcunt, magno quamvis intercedente terrarum ſpatio, tam diſſitum loco à Nobis eſſe, quin paterno cordi noſtro charitate proximus efficiatur. Minimè Vos latet quot, quantaſque Pontificiæ vigilantiæ noſtræ curas adhibuerimus, ut arctiſſimum hoc noſtrum, ac benè Nobis perſpectum debitum pro viribus impleremus, nihilque quantum in Nobis erat, intentatum relinqueremus, quatenùs Vinea Domini, quæ eſt Eccleſia, quam ſcilicet ipſe ſua dextera plantatam, & ſui ſanguinis pretio reparatam Nobis cuſtodiendam tradidit, palmites ſuos uſque ad mare, & ultra ejus terminos propagines ſuas latius in dies, atque felicius extenderet. Neque etiam Vos latet quàm longo, quàm maturo, & quàm diligenti præhabito examine dudum, videlicet tempore fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædeceſſoris noſtri inchoato, ac deinde juſſu noſtro per plures annos continuato, acerrimas illas contentiones jampridem inter Sinenſes Miſſionarios exortas, ſemperque in dies magis invaleſcentes, tam circa quaſdam Voces Sinicas ad Sanctum, & ineffabile Dei Nomen exprimendum inibi uſurpatas, quàm circa nonnullos earum gentium ritus, veluti ſuperſtitioſos à quibuſdam ex Miſſionariis prædictis reprobatos: ab aliis verò, utpotè eos civiles tantùm aſſerentibus, permiſſos Apoſtolici judicii cenſurâ dirimere ſtuduerimus, ut ita ſublatis diſſidiis Chriſtianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem idipſum dicerent in eodem ſenſu, & in eadem ſententiâ, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui ſanctificati ſunt in Chriſto Jeſu. Similiter nec ignoratis quot, quantiſque ſtudiis, atque laboribus nova illa, quæ his peractis inimicus homo ſuperſeminavit, zizania, ut eorum, quæ à nobis hac in re decreta fuerant, obſervantiam eluderet, evellere curaverimus: eâ nimirum ante quatuor annos editâ Conſtitutione, qua decreta hu-

hujusmodi exactè, integrè, atque inviolabiliter observari præcepimus, quibuscumque rationibus, seu excusationibus ad illorum executionem declinandam allatis amplissimè rejectis. Nostis prætereà, quæ, & quanta elapso anno ex Sinarum partibus nunciata fuerint de novis inibi excitatis turbis, postquam memorata nostra Constitutio vix illuc pervenerat. Nostis difficultates, impedimenta, discrimina, quæ illius promulgationi intercesserunt. Nostis minas, ærumnas, perturbationes adversùs Europæos omnes, ac potissimùm Euangelii præcones exortas. Nostis demum quinam vulgatus fuerit rumor de Sinensis Imperatoris indignatione, susceptoque indè non inani metu, quòd ex universo illius Imperio Missionarii omnes quamprimùm ejiciendi essent, simulque illic gravibus indicendis pœnis Christianæ legis non tantùm prædicatio, sed etiam professio omninò inhibenda esset. Placuit nihilominùs Patri Misericordiarum, & Deo totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostrâ, non modicum hoc anno angustiis nostris levamen afferre; Ex unâ siquidem parte, videlicet Charissimi in Christo Filii Nostri Joannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis Illustris nomine certiores facti sumus Regem ipsum suis Indiarum Administris, ac potissimum Goanis, & Machaonensibus, pro perspecta illâ, ac ubique gentium celebrata pietate suâ, districtè mandaturum esse, ne ullum executioni supradictæ nostræ Constitutionis impedimentum interponant, & si quod fortè hactenùs interpositum fuisse contingeret, sedulò illud removeri curent, ut eadem nostra Constitutio integrum suum, ac plenarium, ut par est, sortiatur effectum. Ex aliâ verò parte, nempe ex ipso Sinarum Imperio novissimè accepimus longiùs in præsens abesse pericula illa, quæ ibidem superiori anno Christianæ legis professoribus imminere asserebantur; quin imò justè à Nobis sperari posse, ut quivis eorum timor prorsus abscedat,

ubi

ubi celeri in eas partes allegatione alicujus pii, prudentis, atque illic ſummoperè exoptati Apoſtolici Adminiſtri illius Imperatoris benevolentiam Nobis uberiùs conciliare ſtudeamus, ſimulque ipſius Apoſtolici Adminiſtri ſtrenuâ, ſolertique operâ inter Euangelicos earumdem partium Operarios, quorum ceteroqui in promovendo Chriſti Regno labores magnam in Domino laudem promerentur, Spiritus ille pacis, mutuæque charitatis diligenter foveatur, atque excitetur, qui eorum vocationi maximè convenit, quique accuratiſſimè à Nobis hactenùs illis commendatus fuit, atque etiam de cetero enixè commendabitur. Hunc propterea in finem, ac inſuper ut certi reddamur, quod iidem Euangelici Operarii præfatam Conſtitutionem noſtram, quemadmodum interpoſitâ jurisjurandi Religione ſeſe omnes obſtrinxerunt, re ipſa obſervent, ac nihilominus Miniſterium ſuum fideliter, & cumulatè obeant, nec illud obire à quoquam impediantur: divino prius per Nos diuturnis, atque accuratis precibus invocato præſidio, habitâque ſuper præmiſſis cum particulari Congregatione Fraternitatum Veſtrarum negotiis Propagandæ Fidei præpoſitarum deliberatione maturâ, Virum aliquem morum integritate, doctrina, pietate, atque prudentiâ præſtantem Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere ad Imperium Sinarum, aliaque finitima Indiarum Orientalium Regna, unà cum congruo non modò ſelectorum Miſſionariorum, ſed etiam aliorum non vulgari bonarum artium, & laudabilium diſciplinarum peritiâ excellentium Virorum comitatu quamprimùm mittere conſtituimus. Ipſi verò ſic à Nobis mittendo Viſitatori conſilium cepimus præſcribendi, ut unà cum ſuis Sociis eâ utens facultate, quam fel. rec. Paulus V., Urbanus VIII., & Clemens X. Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri per ſuas hac in re editas Apoſtolicas Literas, non modò Epiſcopis, & Vicariis Apoſtolicis, ſed etiam quibuſvis Presbyteris, ſive ſe-

cularibus, ſive regularibus cujuſcumque Ordinis, & Inſtituti, imò etiam Laicis ad Indias Orientales, & partes Sinarum accedentibus ampliſſimè conceſſerunt, ſuum ſcilicet iter, & navigationem per quaſcumque vias ſibi benè viſas ſuſcipiendi, liberè per Luſitaniam proficiſcatur, atque indè navigationem ad Sinas ſuſcipiat. Hanc porrò deliberationem hac vice amplexi ſumus non eo quidem animo, ut in uſum revocemus antiquiora illa decreta, quibus Religioſi Viri Ordinum Mendicantium ad partes Orientis, ut inibi Sanctum Euangelium prædicent, profecturi aliam, quàm Luſitaniæ viam tenere prohibebantur: adeòque Miſſionariis, & Miniſtris Apoſtolicis illam adimamus libertatem, quam præfatæ recentiores Pontificiæ Sanctiones ipſis indulgent per quaſcumque alias, quas maluerint, vias illuc proficiſcendi, multoque minùs eo conſilio, ut Viſitatori Apoſtolico nunc mittendo, ac ei adjungendis Miſſionariis à quoquam impetremus, vel etiam ipſis tribui patiamur licentiam ullam, aut permiſſionem obeundi in Sinarum Imperio, aliiſque Indiarum Orientalium Regnis Miniſterium, quod illis injunximus; cum omnibus ſatis perſpectum, atque exploratum ſit Romanum Pontificem ſupremam, & independentem pro ſpirituali animarum regimine in univerſo terrarum Orbe authoritatem habere, nec ad mittendos Operarios, qui Religionem Chriſtianam, Fidemque Catholicam apud Infideles prædicent, annuncient, roborent, & promoveant, ullius fidelis, vel infidelis cujuſvis ſtatus, gradus, conditionis, & dignitatis etiam Regiæ exiſtat, licentia, vel conſenſu indigere. Ejuſmodi autem conſilium ea dumtaxat ratione inivimus, ut memorati Viſitatoris operâ debitas Regi Portugalliæ gratias agamus, quod opem, præſidiumque ſuum pro felici hujus noſtræ expeditionis eventu benignè Nobis obtulerit; ac ipſemet Viſitator, ejuſque Socii Regii patrocinii fructum, & commoda

ex-

experiri incipiant, unde omnibus perſpectum reddatur Joannem V. Portugalliæ Regem conſtanti ſua erga Apoſtolicam Sedem reverentiâ, ac ſtudio planè filiali minimè vinci voluiſſe à clariſſimis Majoribus ſuis inclytæ memoriæ Regibus, qui non tam bellorum contra Infideles fortiter geſtorum gloriâ, ac Orthodoxæ Religionis ferè ultra ſolis, annique vias propagatione, quàm fideli, ſtrenuâque ejuſdem Religionis tutela magnam apud homines laudem, & majora apud Deum Optimum Maximum ſibi merita pepererunt. Cæterùm, quò idem Viſitator majori cum honorificentiâ ad Dei gloriam, animarumque pretioſiſſimo Domini Noſtri Jeſu Chriſti Sanguine redemptarum ſalutem tanto ſibi à Nobis demandato Miniſterio fungi valeat, Patriarchali eum titulo decorare intendimus celeberrimæ Eccleſiæ Alexandrinæ, quæ ſcilicet jure optimo à primis Chriſtianæ Religionis temporibus, tanquam peculiaris hæreditas Beatiſſimi Apoſtolorum Principis haberi meruit, quippequi per ſuum in Chriſto Filium Euangeliſtam Marcum, ejuſque ſalutarem Sacroſancti Euangelii prædicationem ſibi illam comparavit; unde eamdem Eccleſiam Alexandrinam meritò primam poſt hanc Romanam fuiſſe conſtat uſque ad Lateranenſe Concilium ſub Innocentio III., qui ſubinde ejuſmodi honorem Eccleſiæ contulit Conſtantinopolitanæ.

Vacat igitur Patriarchalis Eccleſia Alexandrina per obitum bo: me: Gregorii Joſephi Cajetani de Aragonia ultimi illius Patriarchæ.

Alexandria, Urbs Ægypti, cognomento Magna, fuit olim non minus Antiſtitum ſuorum gloria, quorum plerique fidei cauſa aſpera quæque, & acerba perpeſſi fuerunt, quàm Incolarum multitudine clariſſima; Ex quo autem Tyrannico Turcarum jugo ſuccubit, antiquo etiam in temporalibus honore deſtituta lacrymis potiùs, quàm elogio digna reperitur;

quocirca præſentem deplorandum ejus ſtatum referre prætermittimus. Eidem Patriarchali Eccleſiæ præficere intendimus eum, quem, ut diximus, uti Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate etiam Legati de Latere ad Sinarum, aliaque Indiarum Orientalium Regna mittere decrevimus, videlicet Dilectum Filium Carolum Ambroſium Mediobarbum de legitimis nuptiis ex Catholicis, Nobilibuſque Parentibus in Civitate Papienſi ortum, in trigeſimo quarto ſuæ ætatis anno, & Sacro Presbyteratus Ordine conſtitutum, juris utriuſque Doctorem, & in utraque Signatura noſtra Referendarium, qui munere Cubicularii noſtri, honoris nuncupati, & deindè Gubernatoris, primùm quidem Civitatis Tuderti, ac demùm Provinciæ Sabinenſis probè, & laudabiliter functus eſt: Virum ſanè pietate non minùs, quàm doctrinâ, integritate, & prudentiâ commendatum, atque à memorata particulari Congregatione Fraternitatum Veſtrarum negotiis propagandæ Fidei præpoſita plenè approbatum.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ providemus Eccleſiæ Patriarchali Alexandrinæ de perſona præfati Caroli Ambroſii, præficientes eum in Patriarcham, & Paſtorem, cum retentione omnium, quæ obtinet; ſimulque divinam bonitatem humiliter obſecramus, ut det illi Spiritum Sapientiæ, & Intellectus; Spiritum Conſilii, & Fortitudinis; Spiritum Scientiæ, & Pietatis, quo ſanctè, ac ſalubriter roboratus commiſſum ſibi à Nobis arduum Miniſterium fideliter, ac feliciter implere valeat.

In Nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Novembris 1719.

ARGUMENTUM.

Creat decem S. R. E. Cardinales, novem evulgat, & unum in pectore sibi reservat.

VENERABILES FRATRES.

AD laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, Fraternitatum Vestrarum numerum complere decrevimus. Memores autem illorum verborum, quibus Sanctus Bernardus Eugenium suum admonens, ut Collaterales, ac Coadjutores suos undecumque sibi adsciscere, & evocaret, ita eum allocutus fuit: *An non eligendi de toto Orbe, Orbem judicaturi?* omnium Christianitatis Nationum, juxta Concilii Tridentini monitum, quantum Nobis fas est, rationem habebimus, ut ita de iis, qui personas SS. Apostolorum repræsentare debent, verè dici valeat: *In omnem terram exivit sonus eorum*: Creare itaque intendimus S. R. E. Cardinales. LXXXVII

I. Leo-

1. Leonem de Gesures Archiepiscopum Bituricensem.

Hic per plures annos, ut benè nostis, in hac almâ Urbe Collegio Protonotariorum Apostolicorum de numero Participantium adscriptus, acceptus omnibus, invisus nemini, modestissimè vixit: ac interim utriusque Signaturæ Referendarium laudabiliter egit. Discessit ab hac Aulâ corpore non animo, quippe quem retinuit semper erga Apostolicam Sedem obsequentissimum, erga Romanam Curiam amantissimum.

2. Georgium Spinulam Archiepiscopum Cesareæ.

3. Cornelium Bentivolum Archiepiscopum Carthaginensem.

Ambo commissa sibi à Nobis gravissima munera, alter scilicet in Nunciatura Viennensi, in Parisiensi alter, ut alia ab utroque priùs gesta prætereamus, non sinè diuturnis laboribus, angustiis plurimis, rerumque, ac temporum asperitatibus maximis, summâ fide, summâque sedulitate expleverunt.

4. Josephum Pereyra de la Cerda Episcopum Pharaonensem.

Novo hoc, ac planè singulari, imò & insueto erga Nationem Lusitanam Pontificiæ benevolentiæ testimonio declarare cupimus nequaquam Nos immemores esse magnanimæ illius alacritatis, qua superioribus annis Charissimus in Christo Filius Noster Portugalliæ Rex tantâ cum sui nominis laude, non tam officiis, ac precibus nostris adductus, quàm verius eximiæ suæ pietatis stimulis incensus prævalido, iteratoque quamplurium bellicarum, ac munitissimarum Navium subsidio Christianam Classem adversùs Turcas adjuvit. Præterea eumdem Regem hac ipsâ paternæ charitatis nostræ præclarâ significatione incitatum nuperæ, quam fecimus, ad Sinas expeditioni Regio suo patrocinio, quo illam ceteroqui, utpote ad majorem Divini Nominis gloriam, Catholicæque Religionis feliciora incrementa, unicè directam plurimùm fovendam esse non dubitamus, uberiùs semper, impensiùs, ac benigniùs adfuturum confidimus.

5. Mi-

5. Michaelem Fridericum ex Comitibus de Althann Episcopum Vaccienſem.

Præſulem hunc ab adoleſcentia ſuâ non minus pietate, quàm literis inter Seminarii Romani Convictores in Urbe educatum: pluribus deindè Eccleſiaſticis proventibus ab hac Sancta Sede cumulatum: inſigni poſtea Romanæ Rotæ Auditorum Cœtui in ipſa florentiori ſua ætate aggregatum: Vaccienſi demùm Eccleſiæ nondum à ſeſquianno præfectum: ſi nova eum modò, & quidem ampliori, imò & ampliſſimâ dignitate augeri contingat, gratum Urbi, gratum Eccleſiæ, gratum Apoſtolicæ Sedi uſquequaque futurum ambigere non poſſumus; ita ſiquidem egregia ejus indoles, claritas generis, honeſti mores, optima inſtitutio abundè Nobis pollicentur.

6. Joannem Baptiſtam Salernum Societatis Jeſu Presbyterum.

Perſpecta Vobis ſunt, ac fusè aliàs à Nobis ex hoc loco relata Religioſi hujus Viri merita, quæ ſibi maxima comparavit tùm in Electorali Saxoniæ Principe ad Eccleſiæ gremium revocando, tum in aliis feliciter peragendis, quæ magnas ſpes noſtras de ſimiliter futuris Catholicis Saxonicæ ditionis hæredibus validiſſimè roborarunt. Reliquum nunc eſt, ut debitam ejus laboribus mercedem rependamus: quam quidem, ut videtis, alacriter paramus quavis aliâ majorem, quam Nos ei retribuere poſſimus. Longè tamen illâ minorem, quam ipſe à bonorum operum retributore Deo Optimo Maximo, cujus cauſam ſtrenuè, ac fideliter egit, meritò poterit expectare.

Iſtis ſex Viris, veſtro accedente conſilio, ad Cardinalatus honorem promovendis tres alios addere conſtituimus: nullis quidem humanis rationibus id ſuadentibus, ſed ſolùm Apoſtolici Miniſterii debito Nos impellente; cui, ut plenè coram Deo ſatisfaciamus, moleſtias, anguſtias, & ærumnas quaſcumque æquo animo perferre parati ſumus. Tres alios itaque lectiſſimos

mos Præſules creare ſimiliter intendimus Cardinales: eoſque profectò de Apoſtolicâ Sede, de Eccleſiâ univerſa, de Orthodoxâ doctrina, imò & de Catholicâ Religione optimè meritos, videlicet:

7. Franciſcum de Mailly Archiepiſcopum Rhemenſem.

Verè malleum, ut ejus cognomen Gallicè ſonat, ſed malleum Janſeniſtarum. Diximus Archiepiſcopum Rhemenſem. Laudavimus ſatis. Neque enim quiſquam Veſtrùm ignorat quæ, & quanta ſtrenuus ille, atque imperterritus Conſtitutionis noſtræ UNIGENITUS propugnator pro ea fecerit: quæ, & quanta pro ea paſſus fuerit. Nemo idcircò Veſtrum itidem erit, qui etiam non cenſeat omninò æquum eſſe, ut ei, & in eo illis omnibus Gallicanæ Eccleſiæ Antiſtitibus non minus ſapientiâ, & doctrinâ, quàm pietate, & ſtudio tuendæ Religionis illuſtribus, qui ejus exemplo prædictæ Conſtitutioni noſtræ debitam obedientiam præſtiterunt, gratum noſtrum animum luculentiori, quo poſſumus, Apoſtolicæ largitatis argumento exhibeamus.

8. Thomam Philippum de Alſatia de Bouſſu Archiepiſcopum Mechlinienſem.

Plura hìc referre poſſemus de hujus illuſtris Præſulis eximiâ vigilantia, quam, ubi primum ad ſuæ Metropolitanæ Eccleſiæ Regimen admotus fuit, adhibuit ſemper, & adhuc conſtantiſſimè adhibet, ut omnes Catholici Belgii Chriſtifideles, præſertim verò commiſſæ ſibi oves, quæ ut contagii locis, ita & periculis propinquiores ſunt, â venenatis pravarum doctrinarum paſcuis ſedulò arceantur. Sed unum dumtaxat dicere ſufficiat; quod nimirum ipſe ex cunctis Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopis primus fuit, qui Conſtitutioni noſtræ, quæ incipit PASTORALIS, humiliter obſequens, noſtroque inhærens exemplo, eos omnes, qui aliam noſtram Conſtitutionem, quæ incipit UNIGENITUS, debita ſubmiſſione ſuſcipere recuſarunt, aut in poſterum recuſaſſent, ut veros S. R. E. filios ſe minimè agnoſcere diſertiſſimè declaraverit,

verit, sibique cum illis nullam deinceps communionem Ecclesiasticam extituram palàm pronunciaverit, donec integrè resipiscerent, rejectâque penitùs audaciâ refragandi, per veræ obedientiæ exhibitionem, pristinæ charitati, & unitati ab hac Sancta Sede restitui mererentur.

9. Ludovicum Belluga Episcopum Carthaginensem.

Orthodoxæ veritatis Zelatorem maximum: Pontificiæ authoritatis intrepidum Defensorem: Ecclesiasticæ libertatis assertorem fortissimum: magnum Religiosissimæ Nationis Hispanicæ lumen, & ornamentum.

Decimum, qui ad complendum Fraternitatum Vestrarum numerum deest, justis ex causis in pectore reservare intendimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandum.

Novimus VENERABILES FRATRES, ac ut ingenuè fateamur, non sinè aliquo paterni cordis nostri dolore conspicimus per hanc, quam erga tot exteros, ac potissimùm erga tres postremos Antistites, tametsi justissimè, exercere volumus largitatem, non paucis emeritis militibus, hoc est egregiis Præsulibus, qui in Apostolicæ Sedis, ac præsertim in hujus Romanæ Curiæ præcipuis muneribus, strenuam, diuturnam, ac fidelem operam navarunt, præmia illa retardari, quæ eorum laboribus jam deberentur. Eam tamen de præclarâ illorum virtute gerimus opinionem, ut firmam in spem adducamur ipsos privatis quibuscumque rationibus suis publicam Sanctæ hujus Sedis, Catholicæ Ecclesiæ, ac Orthodoxæ Religionis Causam libenti animo prælaturos; præsertim cum meritò sperare valeant ab ejusdem Apostolicæ Sedis inconcussâ justitiâ debitam sibi, suisque meritis remunerationem, tametsi dilatam, minimè tamen defuturam.

Novimus insuper aliquorum ex iis, quos Vobis indicavimus, promotionem non omnibus acceptam futuram. Confidimus tamen illam minimè ingratam futuram scrutatori cor-

dium Deo, cui ſoli hac in re placere contendimus; ad cujus ſcilicet tremendum Tribunal, villicationis noſtræ rationem reddituri, non minus ab ineunte jam Pontificatus noſtri anno vigeſimo, quàm à gravi noſtra ætate infirmitatibus circumdatâ brevi ſiſtendos Nos eſſe admonemur.

Quid igitur Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales

1. Leonem de Geſures Archiepiſcopum Bituricenſem.
2. Franciſcum de Mailly Archiepiſcopum Rhemenſem.
3. Georgium Spinulam Archiepiſcopum Cæſareæ.
4. Cornelium Bentivolum Archiepiſcopum Carthaginenſem.
5. Thomam Philippum de Alſatia de Bouſſu Archiepiſcopum Mechlinienſem.
6. Ludovicum Belluga Epiſcopum Carthaginenſem.
7. Joſephum Pereyra de Lacerda Epiſcopum Pharaonenſem.
8. Michaelem Fridericum ex Comitibus de Althann Epiſcopum Vaccienſem.
9. Jo: Baptiſtam Salernum Presbyterum Societatis Jeſu.

Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

Alium in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandum.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Martii 1720.

ARGUMENTUM.

Rationes explicat, quibus adductus consilium susceperat præcipiendi Ludovico de Belluga, & Moncada Episcopo Carthaginensi in virtute Sanctæ obedientiæ, ut ei delatam Cardinalitiam Dignitatem acciperet.

VENERABILES FRATRES.

VBi nuper de Viris pietate, & doctrina præstantibus, & de hac Sancta Sede præclarè meritis, Cardinalibus creandis deliberavimus, obversata in primis fuit oculis nostris eximia virtus Dilecti Filii Nostri Ludovici de Belluga, & Moncada Episcopi Carthaginensis, jam pridem digna, quæ excelsiori loco posita non amplius intrà unius Ecclesiæ limites coarctaretur, sed latiùs se effunderet in Ecclesiæ universæ utilitatem. Illum propterea, sicuti nostis, cum pluribus aliis egregiis, ac benemeritis Viris, in amplissimum Vestrum Ordinem cooptavimus, ac S. R. E. Cardinalem renunciavimus, ad nostræ solicitudinis adjumentum, ad Apostolicæ Sedis subsidium, ad LXXXVIII

ministerii Vestri, laborisque consortium. Verumtamen nostra hæc non minùs justitiæ, quàm benevolentiæ sententia, tametsi Fraternitatum Vestrarum suffragiis commendata, & publicis, privatisque cæterorum gratulationibus excepta, ipsum dumtaxat modestissimum, ac religiosissimum Episcopum contristavit; itaut per datas ad Nos literas precibus, obsecrationibus, & obtestationibus plurimis collatum sibi honorem declinare tentaverit, neque solùm causas plerasque suæ cunctationis attulerit, sed aliorum etiam apud Nos officia ad obtinendam demandati Ministerii immunitatem per multas tam Vobis, quàm aliis scriptas epistolas imploraverit, tantoque studio conatus sit, ut Dignitatis amplitudinem defugeret, quantum vix filii hujus sæculi adhibere possent, ut honores arripiant. Inter cæteras verò moræ suæ causas voti cujusdam antea emissi, ac fortasse etiam jurisjurandi religione à novis ejusmodi honoribus, ac muneribus accipiendis se submoveri significavit. Hæc tamen optimi Antistitis cunctatio, cum novum, ac firmissimum Nobis ediderit ejus virtutis testimonium, non modò Nos à proposito non deduxit, verùm in persolvendi præmii judicio amplius confirmavit. Quamobrem, divino priùs enixis precibus invocato præsidio, habitâque super hac re cum nonnullis ex Fraternitatibus Vestris, aliisque pietate, prudentiâ, ac doctrinâ præstantibus Viris deliberatione matura, de illorum unanimi consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, quem anteà meritissimum quidem, sed nec cogitantem in Sacrum Vestrum Collegium adscripseramus, hærentem modò, nolentem, & renuentem, ac propterea magis merentem, in virtute sanctæ obedientiæ ad accipiendam Cardinalatus Dignitatem compellendum censuimus, eique tam voti, quàm etiam, si opus esset, jurisjurandi vinculum relaxavimus per literas nostras in forma Brevis, quas ad

illum

illum per celerem Curſorem jam miſimus, præcipuum propediem ex ejuſdem Dignitatis Inſignibus, Birretum ſcilicet Purpureum, de more miſſuri. Integram hujuſce rei ſeriem Vobis ex hoc loco aperiendam duximus, ut de tantæ virtutis laude, ac ſocietate gaudium veſtrum impleatur. Etſi enim communis ea ſit omnibus cauſa lætitiæ, debet tamen in peculiarem Ordinis Veſtri gratulationem redundare, ad quem nimirum ſolam à Paſtorum Principe cœleſtem coronam expectans Carthaginenſis Epiſcopus, non ancipitem, aut lubricam, ſed certam, tutamque viam ſibi munivit, atque ut intraret, ſalutari metu, ac Religione deterritus, meruit etiam compelli; cum ſummo pietatis candore, ac Chriſtianæ humilitatis ſynceritate, nec Dignitatis veſtræ ſublimitatem meritis æquaſſe, nec ferendo oneri parem ſe viribus eſſe fateretur. Quemadmodum igitur Nos officii noſtri eſſe duximus ad præmiſſa devenire, ne tam illuſtre virtutis ſpecimen Sacri Collegii Veſtri ſplendori ſubtraheretur: ita Vos, VENERABILES FRATRES, de præclaris hiſce exemplis, quæ præcipua ſunt gradus, locique veſtri ornamenta, debitas virtutum Domino gratias agite; ſimulque divinam opem graviſſimis aliis conſiliis noſtris ejuſdem Ordinis Veſtri exiſtimationem, & honorem non minùs, imò etiam ampliùs, reſpicientibus, propitiam aſſiduis, atque accuratis precibus implorate.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Maji 1720.

ARGUMENTUM.

Profectionem Patriarchæ Alexandrini ad Civitatem Ulyssiponensem, & præcipua honoris, benevolentiæ, ac liberalitatis argumenta, quibus à Rege Lusitaniæ exceptus, & postmodum ad Sinas honorificentissimè dimissus fuerat, eleganter exponit.

VENERABILES FRATRES:

Lxxxix DUdum Vobis ex hoc loco significavimus, quibus rationum momentis adducti Visitatorem Apostolicum ad Sinas, aliaque Indiarum Orientalium Regna destinaverimus: quibus itidem facultatibus, ac mandatis instructum ad ejusmodi Provinciam Venerabilem Fratrem Carolum Ambrosium Patriarcham Alexandrinum delegerimus: quid demùm Nobis consilii fuerit, cum illum per Lusitaniam iter tenere, atque indè in Sinas solvere decrevimus. Hodie miserentis Dei ope saluberrimo huic operi obsecundante, prospera arduæ hujus expeditionis auspicia Vobis ex eodem loco renunciamus. Eximia enim, Charissimi in

Chri-

Chriſto Filii Noſtri Joannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis Illuſtris pietas, ejuſque in hanc Sanctam Sedem reverentia, nec non dilatandæ rei Chriſtianæ ſtudium Regio animo digniſſimum, ſpes noſtras de conciliando ſuſceptis conſiliis Regali patrocinio ratas fecit; prædictum ſcilicet Patriarcham præcipuis honoris teſtimoniis proſecutus amantiſſimè excepit, liberaliter tractavit, honorificentiſſimè dimiſit: ac non modò illum, ejuſque ſacræ Militiæ ſocios pecuniâ, & commeatu inſtruxit, nauli impenſas ex Regio ſuo Ærario erogandas mandavit, neque ullas benevolentiæ partes ſibi reliquas fecit; verùm etiam injuncto ei à Nobis muneri utiliùs, ac feliciùs obeundo, quod potiſſimùm optabamus, Regiæ ſuæ auctoritatis præſidium ampliſſimè pollicitus fuit. Prætereà Patriarcham ipſum graviter, ac ſapienter per hæc rerum curandarum initia ſe geſſiſſe, ac noſtra apud Luſitanam Aulam mandata prudenter, fideliter, ac feliciter impleviſſe gaviſi ſumus. Æquum idcircò cenſuimus læta hæc ad animarum ſalutem, divinique nominis gloriam amplificandam primordia, tametſi fama ipſa nunciante unicuique Veſtrum ea jam innotuiſſe non dubitemus, Vobiſcum in hac Conſiſtoriali Aula congregatis honorificentiùs communicare; ut ita animos veſtros communi Nobiſcum ſolicitudine de tam ancipitis, ſed tamen ſalutaris, ac neceſſariæ expeditionis ſucceſſu ſuſpenſos lætificemus: ſimulque ad preces divinæ bonitati alacriùs fundendas excitemus, ut quod cœpit opus Clementiſſimus Dominus, ipſe perficiat; cumque illa ipſa die, qua anniverſaria Dominicæ Incarnationis memoria recolitur, nempe vigeſima quinta Menſis Martii, novum hoc Euangelicorum Præconum agmen una cum ſuo Duce ex Ulyſſiponenſi litore ſolverit, tanti Myſterii fidem, ac fructum inferat gentibus ambulantibus in tenebris, & auſpicatiſſimo Beatiſſimæ Virginis nomine vera ſalus ægris, ac perditis populis annuncietur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Septembris 1720.

A R G U M E N T U M.

Expoſitâ Epidemicæ luis inter Maſſilienſes graſſantis calamitate ſolemnem ſupplicationem indicit ab Eccleſia Sanctæ Mariæ Angelorum ad Baſilicam S. Mariæ Majoris ad ejuſmodi graviſſimi flagelli ceſſationem à Divina Miſericordia implorandam.

VENERABILES FRATRES.

xC. CUm primùm ad Nos, diuturnis cæteroqui, ac multiplicibus amaritudinibus repletos, acerbus de Epidemica lue inter Maſſilienſes graſſante nuncius allatus fuit, omnes, quas potuimus, Pontificiæ providentiæ curas ad publicæ incolumitatis præſidium contulimus, nec modò Almam hanc Urbem, ſed univerſam Eccleſiaſticam noſtram ditionem vigili ſolicitudine cuſtodire ſtuduimus. Indictis inſuper pro vitanda mortalitate precibus celeſtem opem implorare non prætermiſimus, ut divinæ iracundiæ flagella ab iis, quos calamitas premit, avertere ſatageremus: ab aliis verò, quos tantæ cladis metus invaſit, pericula

non

non immeritò formidanda propulſaremus. At quoniam peccatis noſtris Deum magis in dies ad iram provocantibus, nec Angeli percutientis ceſſavit manus, neque periculi ſuſpicione, ac formidine ſoluti ſumus; intelligimus profectò iniquitates noſtras contendere contra Nos, adeòque non aliàs, quàm per veræ, ac ſalutaris pœnitentiæ lamenta, humileſque, & unanimes obſecrationes, atque orationes placandum eſſe Dominum, ut quieſcat à malo, quod cogitavit facere populo ſuo. Fruſtrà enim vigilamus, niſi Dominus cuſtodierit Civitatem, ac temerè adversùs delictorum ultionem portas occludimus, & munimus, niſi peccatorum peſtes arceamus, ac vitia noſtra, quæ calamitates invehunt, emendemus. Decrevimus propterea ſolemnem ſupplicationem indicere ab Eccleſiâ Sanctæ Mariæ Angelorum in Thermis ad Baſilicam ejuſdem Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatæ habendam die ſexta imminentis Menſis Octobris in quam ſcilicet, ultra Feſtum S. Brunonis Confeſſoris, quod eâ die in præfata Eccleſia S. Mariæ Angelorum de more celebrabitur, incidet hoc anno etiam prima Dominica dicti Menſis, ſolemnitati Sacratiſſimi Roſarii ejuſdem Glorioſiſſimæ Virginis dicata, cujus patrocinium in aliis etiam depellendis calamitatibus, ac periculis præſentiſſimum, ut probè noſtis, ſemper experti fuimus. Iis porrò Chriſtifidelibus, qui præmiſſo jejunio, nec non eleemoſynis, cæteriſque Chriſtianæ pietatis operibus in peculiari Edicto præſcribendis plenè adimpletis, eidem ſupplicationi, quam Nos unà cum Fraternitatibus Veſtris, univerſoque Clero, & populo hujus Urbis, benedicente Domino, agemus, devotè interfuerint, aut alia in eodem Edicto proponenda peregerint, cœleſtium munerum theſauros, quorum diſpenſationem Fidei noſtræ commiſit divina dignatio, liberali manu elargiemur, ut ita eoſdem Chriſtifideles ad dignos pœnitentiæ fructus faciendos magis incitemus. Cùm autem Veſtris precibus adjuvandam infirmitatem noſtram, ve-

Nn ſtræ-

ſtræque pietatis exemplis vehementiùs aliorum animos inflammandos eſſe non dubitemus; Vobis primùm hæc noſtræ ſolicitudinis conſilia ſignificamus, ut unanimiter in oratione perſeverantes, ſtemus in confractione in conſpectu Domini, ut mirificet miſericordias ſuas, qui ſalvos facit ſperantes in ſe. Eja igitur, VENERABILES FRATRES, ſacrificemus Deo noſtro, ne fortè accidat Nobis peſtis, itemque obſecremus, ut qui diſſimulat peccata hominum propter pœnitentiam, non ſecundùm iniquitates noſtras retribuat nobis; ſed immittat Angelum ſuum in circuitu noſtro, ut ipſe Nos cuſtodiat, nec accedat ad Nos malum, nec flagellum appropinquet tabernaculo noſtro. Præterea cùm charitas Chriſti urgeat Nos, ut operemur bonum ad omnes, maximè autem ad Domeſticos fidei, rogemus ſimiliter Dominum, ut mittat Verbum ſuum, & ſanet eos, qui vexati ſunt à tribulatione malorum, eripiatque illos de interitionibus eorum, ut vivant, & narrent opera Domini, qui non vult mortem peccatorum, ſed ut convertantur, & vivant.

IN EODEM CONSISTORIO.

Poſt Præconia, & Propoſitiones Eccleſiarum creavit S. R. E. Presbyteros Cardinales Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum, & Alvarum Cienfuegos Soc. Jeſu Presbyterum, nec non declaravit ejuſdem S. R. E. Cardinalem Jo: Franciſcum Barbadicum Epiſcopum Brixienſem, quem in Conſiſtorio habito die 29. *Novembris* 1719. *in pectore reſervaverat.*

VENERABILES FRATRES.

XCI. GRaviſſimis ex cauſis non tam Apoſtolicæ Sedis, quàm Eccleſiæ univerſæ bonum reſpicientibus adducti, Fraternitatum Veſtrarum numerum complere decrevimus; ideoque creare intendimus S. R. E. Cardinales:

Ca-

Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum, &
Alvarum Cienfuegos Societatis Jeſu Presbyterum.

Præterea palàm evulgare, ac declarare intendimus etiam alium Cardinalem, quem dudum, nempe in Conſiſtorio noſtro Secreto habito die xxix. Novembris anni proximè præteriti, una cum aliis novem Cardinalibus creavimus, ſed in pectore reſervavimus, videlicet:

Joannem Franciſcum Barbadicum Epiſcopum Brixienſem.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, ac reſpectivè creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales

Jo: Franciſcum Barbadicum Epiſcopum Brixienſem.
Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum.
Alvarum Cienfuegos Societatis Jeſu Presbyterum.

Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Cadet Superbus et Corruet. Jerem 50

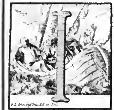
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Decembris 1720.

A R G U M E N T U M.

Sacro Collegio nuncium communicat insignis victoriæ, quam Rex Catholicus de Mauris reportaverat, & Septensem Civitatem à diuturna eorumdem hostium obsidione feliciter liberaverat.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

xCII. INgentem lætitiam, qua Vos magna cum animi nostri voluptate perfusos vidimus, cum primùm elapsis diebus, ipsa scilicet anniversaria die Coronationis nostræ, à Dilecto Filio Nostro Francisco S. R. E. Cardinali Aquaviva insignem Victoriam ab exercitu Charissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici de Mauris, hoc est, teterrimis Christiani nominis hostibus reportatam, simulque Civitatem Septensem à diuturna illorum obsidione liberatam audivistis, cumulatiùs adhuc, & pleniùs precepturos hodie Vos esse non dubitamus, dum hunc ipsum faustissimum nuncium per literas prædicti Philippi Regis hac eadem die paulò antequam Consistorium ingrederemur,

à præ-

à præfato Cardinali Nobis redditas confirmatum, Vobiſcum ex hoc loco, ut æquum eſt, nullâ interpoſitâ morâ communicamus. Ex iiſdem literis, quæ mox legentur, intelligetis pariter ipſum Regem pro ſua in hanc Sanctam Sedem filiali obſervantiâ unum ex bellicis Vexillis, quæ à Barbarorum manibus Hiſpanorum Militum Fortitudo feliciter abſtraxit, ad Nos miſiſſe; quod ſanè ad facti memoriam ſempiternam in hac veræ Religionis arce illuſtre, ac perenne erit non minùs Chriſtianæ Fidei trophæum, quàm Regiæ pietatis, ac Divini beneficii monumentum.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legitque ſupradictas literas Regis Catholici ad Sanctitatem Suam ſcriptas, ex Hiſpanico idiomate in Italicum verſas. Quibus lectis Sanctitas Sua allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.

Levantes igitur cor, & oculos noſtros in Montem excelſum, & Sanctum, unde Nobis maximum hoc, & longè opportunum anguſtiis illis, quibus ob graviſſimas, ac nimiùm notas Eccleſiæ, & Reipublicæ calamitates aſſiduè premimur, levamen effluxit, ſacrificemus Patri Miſericordiarum, & Deo totius conſolationis hoſtiam laudis, & jubilemus ei in voce exultationis. Rogemus itidem accuratis precibus exercituum Dominum, ut piiſſimum Regis animum in dies magis inflammet ad inſtandum victoriæ, nec alia in poſterum, quàm bella Domini prælianda. Hæc quidem privatim Nos facere non prætermittemus, & Vos ſimiliter facturos eſſe non ambigimus, donec communibus hæc eadem Nobiſcum votis ſolemniori ritu præſtabitis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Februarii 1721.

ARGUMENTUM.

Novam Victoriam à Rege Catholico de Mauris in Africa relatam Sacro Collegio communicat.

VENERABILES FRATRES.

xCIII. ECce jam tertiò dextera Domini percussit inimicum; repleatur propterea os nostrum laude, & lingua nostra exultatione. Mauri scilicet ab invictis armis Charissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici semel, atque iterum cæsi, & profligati, cùm copias denuò, & vires undique contraxissent, in multitudine sua gloriantes, ipsisque acceptis cladibus ferocientes, Castra Hispanorum incredibili audaciâ, ac temeritate aggressi die 21. Mensis Decembris proximè elapsi, tantâ Christianorum Militum virtute excepti sunt, ac repulsi, ut octo ferè millibus amissis terga dederint, & qui superiorum calamitatum dedecus ingenti apparatu, conatuque reparare susceperant, nova clade obtriti, novoque opprobrio perditi recesserint; Dominus enim quasi vir pugnator, extendens manum

suam,

ſuam, arrogantiam fortium humiliavit, & in multitudine miſericordiæ ſuæ depoſuit adverſarios ſuos. Novam hanc Chriſtiani Nominis felicitatem, quam Rex Catholicus ad ſuæ erga Deum pietatis, atque erga hanc Sanctam Sedem filialis obſervantiæ argumentum, Nobis ſignificavit, ex ejuſdem Regis literis ab Hiſpanico idiomate in Italicum verſis, quas Ipſe per extraordinarium Curſorem ad Nos miſit, ac Dilectus Filius Noſter Franciſcus S. R. E. Cardinalis Aquaviva ante tres dies Nobis reddidit, pleniùs intelligetis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legitque ſupradictas literas Regis Catholici ad Sanctitatem Suam ſcriptas; Quibus lectis Sua Sanctitas allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.

Cùm autem, VENERABILES FRATRES, proſperi hujus ſucceſſus lætitiam ex hoc loco Vobiſcum communicamus, ſimul etiam hortamur Vos, & obſecramus, primùm quidem, ut Omnipotenti Deo, qui fortis in prælio fecit Victoriam, ex intimo animi ſenſu juges, debitaſque Nobiſcum gratias agatis, ac ſimul loquamur potentias Domini, & enarremus mirabilia ejus: deinde ut eximium Catholici Regis pro dilatanda Dei gloria zelum collaudantes, ejuſque ad inferenda barbaris arcibus Chriſti ſigna piis votis obſecundantes, Hiſpanorum Militum virtutem tantis hactenùs contra Crucis hoſtes experimentis teſtatam, precum veſtrarum ſubſidiis adjuvare pergatis; Cumque illi pro tuenda, & amplificanda Chriſtiana Religione pericula graviſſima adire, & ſanguinem fundere mira alacritate geſtiant, Nos pari ſtudio, & ardore Divinæ Miſericordiæ præſidium in contritione cordis implorare contendamus, ut quod Dominus incœpit, opus pro ſua in Nos clementia perficiat. Hunc porrò in finem Dilectus Filius Noſter

in hac Alma Urbe Vicarius in ſpiritualibus generalis conſuetas preces contra Paganos juſſu noſtro in Miſſis omnibus, quæ in ſingulis ejuſdem Urbis Eccleſiis celebrabuntur, quouſque opus fuerit, recitandas quamprimùm indicet, ut in magnitudine brachii Domini irruat ſuper barbaras illas gentes formido, & pavor, ac tandem cognoſcant, quia Deus noſter in ſpiritu furoris ſui pugnat pro Nobis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Martii 1721.

ARGUMENTUM.

Controverſiam exponit rurſus obortam circa Decanatum Sacri Collegii vacantem per obitum Cardinalis Aſtallii, ac de eo juxta Conſilium particularis Congregationis à Sanctitate Sua deputatæ decidit pro Cardinali Tanario, cui etiam Oſtienſis, & Veliternenſis Eccleſiarum optionem permittit.

VENERABILES FRATRES.

DUo jam lapſi ſunt anni, ex quo occaſione XCIV.
obitus bo: me: Nicolai S. R. E. Cardinalis Acciajoli, Epiſcopi, dum viveret, Oſtienſis, & Veliternenſis, Veſtrique Collegii Decani orta fuit dubitatio circa ſenſum Conſtitutionis fel. rec. Pauli Papæ Quarti Prædeceſſoris noſtri, qua ejuſdem Collegii Decanatum perpetuis futuris temporibus, nonniſi ad Epiſcopum Cardinalem antiquiorem in Romana Curia præſentem, aut ex cauſa publica abſentem, atque extra eamdem Curiam per Romanum Pontificem deſtinatum devenire poſſe ſancitur; Ambigebatur ſi-

quidem à plerisque, num Constitutione prædicta adversùs Cardinales à Curia hujusmodi absentes lata comprehenderentur, seu potius excluderentur Cardinales promotione antiquiores qui occurrente Decanatus vacatione ab ipsâ quidem Curiâ abessent, sed apud illas Ecclesias residerent, quas eis in administrationem retinere etiam unà cum aliqua ex illis Ecclesiis Suburbicariis, quæ Cardinalibus antiquioribus assignari solent, ex consueta hujus Sanctæ Sedis indulgentia permissum esset. Et sanè eiusmodi rei ambiguitas, cùm nullis adhùc præfatæ Sanctæ Sedis definitionibus discussa, ac dirempta esse videretur, animum nostrum adduxerat, ut eam expendendam, librandamque demandaremus, sive Dilectis Filiis Rotæ Romanæ Auditoribus, sive aliis hujus Curiæ Prælatis, quorum sententiis, judiciisque suffragantibus id demùm, quod rationi, & æquitati consentaneum visum Nobis fuisset, decernere potuissemus. Verùm dum in hac deliberatione versaremur, ut probè nostis, Venerabilis Frater Noster Vincentius Maria Episcopus Portuensis S. R. E. Cardinalis Ursinus, quem unum, tanquam cæteris suis Collegis promotione priorem, tam ad Decanatus Dignitatem, quàm ad Ostiensem, & Veliternensem Ecclesias (memorata Pauli IV. Constitutione seposita) antiquitatis jura vocabant, secum animo reputans rem hanc absque aliqua contentione transigi minimè posse, disertè; & quidem non semel, Nobis significavit, se firmiter constituisse super istiusmodi negotio à quavis concertatione, seu litis specie prorsùs abstinere, addiditque insuper se Beneventanæ Ecclesiæ jamdudum obstrictum reperiri. Sacri verò Collegii Decano, eidemque Ostiensi, ac Veliternensi Episcopo multiplices curas, nec levem pro animarum regimine vigilantiam incumbere; optare se proindè, atque etiam obtestari, ut quacumque sui ratione posthabita, Dignitatem Decanatus tunc vacantem Episcopo Cardinali ex residentibus in Romana Curia an-

ti-

tiquiori deferre vellemus, illique pariter Ecclesiarum Ostiensis, & Veliternensis optionem permitteremus: eâ tamen adjectâ declaratione, ut simili in posterum occurrente Decanatus vacatione, salva, & illæsa remanerent, si quæ essent, jura Episcoporum Cardinalium, qui Cardinalatu quidem essent antiquiores, sed extra eamdem Curiam in prioribus suis Episcopatibus tunc residerent. Hinc Nos tam enixis, ac verè laudabilibus optimi Cardinalis precibus annuentes, bo: me: Fulvio tunc Episcopo Sabinensi ejusdem S. R. E. Cardinali Astallio, qui ex Episcopis Cardinalibus in Romana Curia residentibus antiquior erat, prædictam Decanatus dignitatem deferri, simulque earumdem Ostiensis, ac Veliternensis Ecclesiarum optionem absque ulla majori cunctatione permisimus; salvis tamen, & amplissimè præservatis juribus, quæ de cætero similibus in casibus quovis modo competere possent Episcopis Cardinalibus antiquioribus extra dictam Curiam apud suas priores Ecclesias residentibus, dummòdò è converso salva itidem essent jura aliorum quorumcumque antiquiorum Cardinalium in eadem Curia tunc commorantium. Quinimò ne prædicta Pauli IV. Constitutio ancipiti diutiùs, varioque sententiarum judicio in ambiguum, atque incertum traheretur, neve de cætero super ea controversiæ ullæ, aut dissensiones inter Cardinales oborirentur, Vobis ea occasione similiter declaravimus fixum, decretumque Nobis esse Viros aliquot doctrina, ac prudentia insignes deligere, qui & ipsam Pauli IV. Constitutionem diligenter excuterent, & siquæ alia ad causæ momentum contulissent, attentè inquirerent, & accuratè perpenderent, ut ita matura deliberatione adhibita, illud tandem hac in re statuere possemus, quod ad majorem Dei gloriam, & cultum, ad Apostolicæ Sedis utilitatem, ad Ordinis Vestri honorem, atque ad animarum salutem conducibilius esse arbitraremur. Verùm hoc ipsum à Nobis susceptum consilium, ac Vobis ex

hoc eodem loco ſignificatum exequi diſtulimus, quia cum Decanatus dignitatem, ac ſimul ſupradictas Oſtienſem, & Veliternenſem Eccleſias obtinuiſſet memoratus Cardinalis Aſtallius, cujus vegeta ætas, ac integra valetudo longè diuturnioris vitæ ſpem Nobis meritò faciebant, ejuſmodi negotium quamcumque moram facilè pati poſſe cenſuimus. Cùm tamen inſcrutabili Divinæ Providentiæ conſilio factum ſit, ut prædictus Cardinalis Aſtallius opinione noſtra celeriùs ab humanis deceſſerit, ſtatim ſecuto ejus obitu, ut quod à Nobis jamdudum ſtatutum fuerat, abſque ulteriori mora impleremus, ſeptem hujus Curiæ Præſules doctrina, atque integritate præſtantes deputavimus, illiſque rem totam commiſimus, ut probè, ac maturè diſcuſſis, ac perpenſis rationum momentis, quæ hinc inde afferri poterant, & de quibus eos plenè inſtrui curavimus, ſuum circa verum ſenſum memoratæ Conſtitutionis Pauli IV. judicium proferrent, quidque in hujuſmodi negotio juſtitiæ, ac veritati conſonum ipſis viſum eſſet, Nobis indicarent. Iiſdem porrò Præſulibus commiſimus pariter aliam controverſiam ſuper eodem Decanatu excitatam inter Venerabiles Fratres Noſtros Sebaſtianum Antonium Epiſcopum Tuſculanum Tanarium, ac Franciſcum Epiſcopum Præneſtinum S. R. E. Cardinales Judicem reſpectivè nuncupatos; primum quidem antiquiorem in Epiſcopatu, ſed juniorem in Cardinalatu, ſecundum verò juniorem in Epiſcopatu, ſed antiquiorem in Cardinalatu, atque ex ſpecialibus in ſuo caſu concurrentibus rationibus minorem Epiſcopatus antiquitatem ſibi minimè obeſſe contendentem. Verùm cùm idem Cardinalis Judice, priuſquam ſecunda hujuſmodi controverſia deputatorum Præſulum examini ſubjiceretur, cuicumque ſuo juri cedere exiſtimaverit, ea dumtaxat adjecta conditione, quòd in futuris Decanatus vacationibus nullum ex ſua ceſſione præjudicium illatum intelligeretur iis Cardinalibus, quibus ſimilia jura competerent, nihil circa eamdem
ſe-

ſecundam controverſiam, (petita jurium hujuſmodi præſervatione excepta) à prædictis Præſulibus actum fuit. Quid jam Præſules ipſi concordibus ſuffragiis in primâ controverſia ſenſerint: quid itidem in ſecunda, ut de cætero indemnitati Cardinalium ſimilia jura foventium conſultum eſſet, Nobis propoſuerint, mox audietis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Riviera Sacri Collegii Secretarius, legitque Conſilium, ſeu Decretum ſeptem Prælatorum à Sanctiſſimo Domino noſtro ſuper ejuſmodi negotio deputatorum, die 28. *mox elapſi menſis Februarii ab eis editum; Quo lecto Sanctitas Sua allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.*

Iſtiuſmodi Prælatorum Conſilium, ſeu Decretum ſtatim ac Nobis relatum fuit, ut audiſtis, benignè approbavimus, ac perpetuis futuris temporibus inconcuſsè obſervari mandavimus. Id ipſum nunc iterum enixiùs mandamus, ac inſuper duo ejuſdem Decreti authentica exemplaria unà cum Summariis rationum, ſeu, ut ajunt, Votis, quibus ſinguli Præſules propriam ſententiam unanimiter confirmarunt, tradi volumus, unum quidem Dilecto Filio Noſtro Petro S. Laurentii in Damaſo Diacono Cardinali Otthobono S. R. E. Vice-Cancellario, aliud verò Dilecto Filio Collegii Veſtri Secretario, ut ambo non tam ipſum Decretum, quàm præfata Summaria, ſeu Vota, quorum duo itidem authentica exemplaria eis hunc in finem dari jubemus, inter Acta præſentis Conſiſtorii ad perpetuam rei memoriam aſſervent, atque cuſtodiant.

Hæc omnia, VENERABILES FRATRES, Vobiſcum in præſens communicanda exiſtimavimus, ut in eiuſmodi re ad Ordinem Veſtrum pertinente, quid hactenùs actum fuerit, plenè compertum, ut par eſt, ac penitùs exploratum habeatis. Cæterum num ad majorem geſtorum firmitatem, ac quaſcumque futuras

controverſias penitùs extinguendas, novam deſuper Apoſtolicam Conſtitutionem, ſeu declarationem edi, ac promulgari expediat, poſtquam ſingulorum Præſulum Vota à Nobis viſa, ac perpenſa fuerint, maturiùs deliberabimus.

Obiit prædictus Sanctiſſimus Pontifex CLEMENS *XI. breviſſimo duorum dierum morbo è vivis raptus potiùs, quàm ſublatus, feria iv. die xix. Martii 1721. horâ circiter decimâ octavâ cum dimidia in Palatio Apoſtolico Quirinali, omnibus Eccleſiæ Sacramentis ritè, ſummâque pietate perceptis.*

Vixit Ann. 71. Menſ. 7. dies 25.

Sedit Ann. xx. Menſ. 3. dies 26.

IN-

INDEX
ARGUMENTORUM
SINGULARUM ORATIONUM
Juxta temporis ordinem dispositus.

Die

Die

Die

Die 7. Maji 1710.

Die 19. Maji 1710.

Die 1. Decembris 1710.

Die 27. Aprilis 1711.

Die 11. Maji 1711.

Die 14. Octobris 1711.

In eodem Consistorio.

Die

Die

conducere visa sunt, sedulò expensis, dispositis, & constitutis, Sua Sanctitas Consistorium indixit, in quod hac ipsa die habitum ab uno ex DD. Caeremoniarum Magistris, antequam fores de more clauderentur, introductus fuit R. P. D. Prosper de Lambertinis, utriusque Signaturae Referendarius, Praelatus Domesticus Pontificius, & Advocatus Consistorialis, simulque introducti etiam fuere praedictus Joannes Joseph Mazet Patriarchae Alexandrini Procurator, nec non duo Monachi Ordinis Sancti Basilii Ritus Graeci, qui ab eodem Patriarcha pariter ablegati fuerant, illius literas, aliaque ab eo transmissa documenta elevatis manibus deferentes, à pluribus Graecis, qui in eorum comitatu erant, associati.

Quibus omnibus, nec non Praelatis, & Nobilibus plurimis, qui frequentissimi convenerant, ac praesertim Episcopis, quos Pontificii Solii Assistentes nuncupant, & nonnullis Protonotariis Apostolicis praesentibus, antedictus R. P. D. Prosper de Lambertinis è regione Pontificiae Sedis constitutus, flexis genibus luculentam habuit Orationem, in qua nomine praedicti Patriarchae debitam filialem obedientiam Sanctitati Suae praestitit, & ab ea Pallium humiliter postulavit. Sanctissimus delatam obedientiam paterno affectu excepit, petitumque Pallium benignè concessit. Demum ceteris omnibus dimissis, clausoque Consistorio, DD. Cardinalibus rationes exposuit, quibus adductus fuerat ad indulgendum, ut hactenus dilata Cathedralium Ecclesiarum in Regnis Hispaniarum vacantium provisio non amplius retardaretur. f. 139.

Die 22. Maji 1713.

LI. *Praeficit Ecclesiae Tornacensi in Episcopum, & Pastorem Jo: Ernestum ex Comitibus à Lowenstein absque ulla praevia cujusquam nominatione, & cum narrativa, quod ejusdem Ecclesiae provisio ob cessationem Indulti à Clemente IX. Regi Christianissimo, ejusque Successoribus dudum concessi, ad Sedem Apostolicam liberè omnino pertineat.* f. 157.

Die 18. Septembris 1713.

LII. *Confirmat electionem de persona Raymundi Ferdinandi ex Comitibus de Rabatta in Episcopum Ecclesiae Passaviensis ab illius Capitulo, & Canonicis, tametsi eadem Ecclesia per obitum bo. me. Cardinalis de Lamberg vacaret, adeoque Sedis Apostolicae dispositioni specialiter reservata existeret, ritè factam, attento peculiari Indulto à S. M. Innocentio XII. ante promotionem defuncti Cardinalis, tunc Episcopi, ad Sacram Purpuram, praefatis Capitulo, & Canonicis benignè concesso: praevia cassatione Capitulationum ab ipsis initarum, & cum suppletione quorumcumque defectuum.* f. 160.

Die 27. Novembris 1713.

LIII. *Declarat, ac deputat suum, Sedisque Apostolicae de Latere Legatum Romandiolae D. Cardinalem Gozzadinum.* f. 164.

Die 16. Februarii 1714.

LIV. *Excipit benignè coram sex DD. Cardinalibus, videlicet de Abdua, Sacripante, Paulutio, Imperiali, Columna, & Albano, Marchionem de Priè Caroli Sexti Romanorum Regis in Imperatorem electi Oratorem, specialiter à Majestate Sua delegatum ad illa omnia ejus nomine Sanctitati Suae praestanda, & ad ea respectivè postulanda, quae illius Majores in Romanorum Reges, & Imperatores recens electi Romanis Pontificibus praestare, & ab iis respectivè postulare consueverunt.* f. 165.

Die

Die

Die 26. Aprilis 1719.

Die 18. Septembris 1719.

Die 29. Novembris 1719.

Die 20. Martii 1720.

Die 6. Maji 1720.

Die 30. Septembris 1720.

In eodem Consistorio.

Die 16. Decembris 1720.

Die 3. Februarii 1721.

Die

Die 3. Martii 1721.

FINIS.

REGESTUM.

.... A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo

Omnes sunt Duerniones, præter Pp Qq Rr, quæ sunt folia simplicia.

